R.478834

BIBLIOTECA
Pere Marés Oriol

Vita chriſti edita a ſancto bonauentura.

¶ Beati bonauenture doctoris Seraphici ordinis fratrum minorum/in meditationes deuotas vite ieſu chriſti ſaluatoris noſtri. Prologus ĩcipit feliciter

Inter alia virtutum ⁊ laudum preconia/de ſanctiſſima virgine Cecilia legitur ꝙ euangelium chriſti ſemper portabat in pectore. Quod ſic intelligere debemus: videlꝫ ꝙ ipſa de vita dñi noſtri Jeſu xp̄i in euangelio tradita quedã deuotiora ſibi p̄elegerat: in ꝗbus meditabatur die ac nocte/corde puro ⁊ integro/ac intentione precipua ⁊ feruenti. et cõpleta circulatione reincipiens/iterũ dulci ac ſuaui guſtu ruminãs ea que in arcano pectoris ſui prudenti conſilio collocari reuoluebat. Simile tibi ſuadeo faciendum. Super omnia nãqꝫ ſpūalis ſtudii exercitia hoc magis neceſſarium/magiſqꝫ proficuũ credo: ⁊ qđ ad excelſiorem graduꝫ perducere poſſit. Nunꝙ enim inuenies vbi ſic doceri poſſis cõtra blãdimenta vana ⁊ caduca/cõtra tribulationes ⁊ aduerſa/contra hoſtium tentamenta ⁊ vitia: ſicut in vita domini noſtri ieſu chriſti/que fuit ab oĩi defectu perfectiſſima. Ex frequenti enĩ ⁊ aſſidua meditatione vite ipſiꝰ/adducit̃ aĩa in quandã familiaritatẽ/ꝯfidentiã ⁊ amorẽ ipſius: ita ꝙ alia vilipẽdit ⁊ ꝯtẽnit/inſuꝑ fortificatur ⁊ inſtruit̃ ꝗd facere vel fugere debeat. ¶ Dico igitur pͥmo ꝙ meditatio vite dñi ieſu roborat ⁊ ſtabilit mentẽ contra vana ⁊ caduca/vt patet in ꝑdicta beata Cecilia/que ita cor ſuũ repleuit ac muniuit de vita Jeſu chriſti/ꝙ in ipſam vana intrare nõ poterãt Unde etiã in põpa nuptiaꝝ exiſtens/vbi tot vana gerebãtur cantãtibꝰ organis/ipſa ſtabili corde ſoli dño decãtabat dicẽs Fiat cor meũ ⁊ corpus meum imacu

latum vt non confundar. Secūdo fortificat cōtra tri
bulationes ⁊ aduerſa. vt patet in martyribus. Circa
quod dicit Bernardus. lxi. ſermone ſuꝑ cātica. Inde
tollerātia martyrii prouenit: ꝙ in chriſti vulneribus
tota deuotione verſetur/⁊ iugi meditatiōe in illis de
moretur. Stat martyr tripudiās ⁊ triūphās/toto licꝫ
marceſſito vel lacerato corpore/⁊ rimāte latera ferro
vbi tunc aīa martyris? Nempe in tuto in foramini-
bus petrinis/in vulnerib⁹ Jeſu/in vulnerib⁹ nimirū
patētib⁹ ad introeundū. Si eni in ſuis viſcerib⁹ eſſet
ſcrutās ea ferrū profecto ſentiret: ⁊ dolorem nō ferret
ſuccūberet ⁊ negaret. Hucuſqꝫ Bernar. Inde eſt etiā
ꝙ nō ſolū martyres/ſed etiā cōfeſſores in tribulatio
nib⁹ ⁊ aduerſitatib⁹ ſuis tantā pacientiā habuerūt ⁊
habēt. Si legas de beato Frācīſco ⁊ de beata vgine
Clara: poteris inuenire quō in multis tribulatiōib⁹
penuriis ⁊ infirmitatib⁹/nō ſolū paciētes: ſꝫ etiā hila
res exiſtebāt: Quotidie videre potēs in inducētibus
ſanctā vitā hoc iō/qꝛ eaꝝ aīe nō erāt nec ſunt in eorū
corporib⁹ ex deuota meditatiōe ipſius. ¶ Tercio di
co ꝙ docet ⁊ inſtruit q̄ ſunt gerēda: vt nec hoſtes/nec
vicia poſſint irruere vel fallere/qꝛ perfectio virtutum
reperitur ibidē. Ubi eni charitatē excelſe paupꝑtatis/
eximie humilitatis/ꝓfunde orōnis ſapiētie/manſue
tudinis/obedientie/pacientie/ceterarūqꝫ virtutū exē
plar ⁊ doctrinā ſic inuenies: ſicut ī vita chriſti dn̄i vir
tutum. De hoc Ber. in ſermone. xxii. ſuꝑ cātica ſic ait
In caſſum ꝓinde qs laborat ī acqſitiōe vtutū/ſi aliū
de eas ſperandas putat q̄ a dn̄o vtutū cui⁹ doctrina
ſeminariū eſt prudētie. cui⁹ mīa opus ē iuſticie. cuius
ſpeculū vita tēperātie. cui⁹ mors inſigne fortitudinis
eſt ſignū. Hucuſqꝫ Bernard⁹. Qui ergo eū ſequitur:

errare nõ poteſt/nec falli. ad cuius ꝟtutes imitãdas
⁊ adipiſcẽdas ex frequẽti meditatiõe coꝛ accẽditur et
animatur/deinde ꝟtute diuina illuminaꝶ/ita ꝙ ⁊ vir
tutẽ ĩduit: ⁊ a veris falſa diſcernit: adeo vt plures fue
rint illitterati ⁊ ſimplices: q̃ magna ⁊ ꝓfunda dei co
gnouerũt. Preterea vnde credis ꝙ beat⁹ Frãciſcus
ad tantã virtutũ copiã/⁊ ad tam luculentã ĩtelligen
tiam ſcripturarũ/⁊ ad tã perſpicacẽ noticiã fallacia-
rũ hoſtis ⁊ vicioꝝ peruenerit: niſi ex familiari cõuer-
ſatione ⁊ meditatiõe dñi nr̃i Jeſu xp̃i? Et ꝓpterea ſic
ardenter afficiebaꝶ ad ip̃m. Jtem in cũctis ꝟtutibus
ꝙtum ꝑfecti⁹ poterat imitabaꝶ eundẽ/ ac tandẽ ipſo
ꝯplente ⁊ ꝑficiente. Jeſu ꝑ impreſſionẽ ſctõꝝ ſtigma
tũ: fuit in eũ totaliter transformat⁹. Uides igiꝶ ad ꝙ̃
excelſum gradũ meditatio chꝛiſti ꝑducit. Sed tanꝙ̃
fundamentũ efficax ad maioꝛis ꝯtẽplatiõis gradus
ſublimat. qꝛ ibidẽ ĩueniꝶ vnctio q̃ paulatim purificãs
⁊ eleuãs/aĩam docet de oĩbus de q̇b⁹ nõ eſt ſermo ad
preſens. Nunc enĩ te in ip̃as vite chꝛiſti meditatiões
aliqualiter introducere cogitaui/ſʒ vellẽ ꝙ hoc a ma
gis experto magiſqʒ docto acciꝑes. qꝛ in talib⁹ ma-
xime inſufficiens ſum. Uerũ iudicãs melius fore ali-
qua vtrũqʒ dicere ꝙ̃ penit⁹ tacere: experiar ĩperitiam
meã/⁊ familiariter tecũ loquar rudi ⁊ ĩpolito ſermo-
ne: tũ vt poſſis meli⁹ q̃ dicũtur capere: tũ vt non aurẽ
ſed mentẽ inde ſtudeas ꝑficere. Non eſt enĩ in oꝛna-
tis ſermonibus/ſed in dñi Jeſu meditationib⁹ inſiſtẽ
dum. ad qd̃ ⁊ Hieronymi doctrinã inducim⁹ dicẽtis
Sermo rudis vſqʒ ad coꝛ penetrat/polit⁹ autẽ paſcit
aures. Spero autem ꝙ ruditati tue conferet aliquid
mea modicitas: ſed in hoc magis ſpero ꝙ ſi in his te
exercitare ſedula meditatione volueris: ipſum dñm

Jeſum(de quo loquimur) magiſtrũ habetis. Nõ aũt cre
das ꝙ oĩa(que ipm dixiſſe vel feciſſe meditari poſſu
mus) ſcripta ſint. ſ; ego ad maiorẽ impreſſionẽ ea ſic
ac ſi ita facta fuiſſent tibi narrabo ꝓut cõtigerũt vel
contigiſſe pie credi põt/ſcđm quaſdã imaginarias re
ꝑſentatiões/quas animꝰ diuerſimode ꝑcipit. Nã di
uinã ſcripturã meditari/exponere/ꝛ itelligere/ multi
pharie(ꝓut expedire credimꝰ) poſſumus: dũ tñ nõ ſit
ꝯtra fidẽ vel bonos mores. Cũ ergo me narrãtẽ inue
nies/ita dixit vel fecit Jeſus/ſeu alii q̃ itroducunť/ſi
id ꝑ ſcripturã ꝓbari nõ poſſit: nõ aliter accipias q̃ de
uota meditatio exigit. hoc ẽ accipe ꝑinde ac ſi dicerẽ
mediteris ꝙ iſta fecit vel dixit dñs Jeſus, ꝛ ita de ſimi
buꝫ. Tu aũt ſi ex his fructũ ſumere cupis: ita te pñtẽ
exhibeas eis q̃ dicta vel facta ꝑ dñm narranť; ac ſi tu
auribꝰ audires ea/vel oculis videres. toto mẽtis affe
ctu diligẽter/delectabiliť/ꝛ moroſe: oĩbꝰ aliis curis ꝛ
ſollicitudinibꝰ tũc omiſſis. Quare te rogo dilecte mi
vt hũc laborẽ meũ quẽ ad dei laudẽ/tuũ ꝓfectũ ꝛ meã
vtilitatẽ aſſumpſi: letãter ſuſcipias ꝛ letãtiꝰ/deuotiꝰ/
ꝛ ſollicitius te exerceas in eodẽ. Initiũ igiť ab incar
natione ſumendũ eſt: ſ; q̃dam ipam ꝑceſſiſſe ꝛ ĩ celis
circa deũ ꝛ angelos beatiſſimos meditari poſſumꝰ: ꝛ
in terris circa glorioſam ꝟginẽ/q̃ michi videnť ꝑmi
tus explicanda ideo de ipſis primitus videamus.

¶ De meditatiõibus eoꝝ q̃ ꝑcedũt incarnationẽ. Et
p̃io de ſollicita ꝓ nobis angeloꝝ interceſſiõe. Ca. i.

Cum per longiſſima tẽpora vltra ſpaciũ q̃nq; mi
lium annoꝝ/miſerabiliter iaceret genꝰ humanũ
ꝛ nullus ꝓpter pctm̃ ꝑmi hoĩs aſcẽdere poſſet ad pa
triã: beatiſſimi ſpiritus cõpatiẽtes tante ruine: ac de
ſua reſtauratiõe ſolliciti/ſ; pluries ante: tñ adueniẽte

plenitudine tẽporis inſtãti⁹ ꝛ deuoti⁹ taliter dño ſup plicarũt: ꝛ ꝓcidentes in facies ſuas ante thronũ eius oẽs ſimul ꝯgregati dixerunt. Dñe placeat maieſtati tue nobilẽ ꝛ rationabilẽ creaturã: ſcꝫ hoĩem / ꝓpꝫ tuã ſolã bonitatẽ facere: vt ſit ipſi ſalus hic nobiſcũ / ꝛ no bis ex ipſa noſtraꝝ ꝯtingat reſtauratio ruinaꝝ. Ecce dñe oẽs pereũt. ꝛ nemo ſaluaꝫ. ꝛ in tot annoꝝ curricu lis neminẽ hic vidim⁹. De oĩbus hoſtes noſtri triũ phãt / ꝛ de ipſis nõ noſtre ruine. ſꝫ tartaree ſpelũce re plenꝫ. Ut q̃d ergo dñe naſcunꝫ? Quare dñe tradunꝫ beſtiis aĩe ꝯfitẽtes tibi? Et ſi ꝑ tuã iuſticiã hoc fiat: tẽ pus tñ mĩe eſt. Et ſi primi parẽtes mandatũ tuũ trã greſſi ſunt incaute: ſubueniat miſeratio tua. Memẽ to ꝙ ad tuã imaginẽ ꝛ ſimilitudinẽ creaſti eos. Ape ri dñe miſericorditer manũ tuã et imple eos benedi ctione. Nam oculi oĩm ſperant in te ſicut oculi ſeruo rum ad manus dominorum ſuorum donec miſerea ris ꝛ ſubuenias remedio ſalutari.

¶ De contentione inter mĩam ꝛ veritatem.

His dictis miſericordia pulſat viſcera patris vt ſubueniret / ſecũ habens pacẽ. ſed cõtradicebat veritas / ſecũ habens iuſticiã / ꝛ inter eos controuerſia facta eſt prout narrat beat⁹ Bernard⁹ pulchro ꝛ lon go ſermõe primo de annũciatiõe. Sed ego ſuccincte prout potero referam ſententiã. Frequẽter enĩ dicta ſua melliflua intẽdo adducere / ſed plerũqꝫ cũ expla natione propter prolixitatẽ vitandã. Hec eſt dictoruꝫ ſuorum ſentẽtia. Dicebãt ꝛ pax miſericordia domino Nunq̃d in eternũ proiicies dñe: aut obliuiſceris miſe reri? Et hoc ei lõgo tẽpore ſuſurrabãt. Reſpõdit dñs dicẽs. Sorores veſtre quas contrarias videtis ꝛ eas pariter audiam⁹. Quib⁹ vocatis cepit miſericordia

dicere. Eget miſeratione diuina creatura rationalis
quoniam miſera facta eſt ⁊ miſerabilis valde: venit
tempus miſerendi eius/⁊ iam preterijt. Econtra ve-
ritas. Oportet domine impleri ſermonem quem lo-
cutus es. Totus moriatur adam cum om̄ibus qui in
eo erant/quia preuaricando pomum guſtauit. Dixit
miſericordia/vt quid dom̄e feciſti me? Sic enim ve
ritas/ꝙ ego perii ſi nunꝙ̄ miſerearis. Econtra veri-
tas. Si predictam ſententiam tuā preuaricator eua-
ſerit: etiam nec veritas tua permanet ineternum.
Fuit autem hec queſtio per patrem miſſa ad filium.
Ipſa autem veritas coram eo eadem fatebatur. Fa-
teor domine ꝙ bono zelo mouetur miſericordia: ſed
non aſſentirem quia p̄uaricatori potius parcere vult
ꝙ̄ ſorori. At miſericordia. Tu neutri parcis: ſed indi
gnatione ſeuis contra preuaricatorem / vt inuoluas
pariter et ſororem. Sed nichilominus fortiſſime ve-
ritas allegabat. Domine contra te hec queſtio intor
quetur/⁊ cauēdum ne verbum patris euacuetur. Di
xit pax. Parcite vobis a verbis iſtis. Uirtutum non
eſt honeſta cōtentio. Uidens controuerſiam magnā:
et rationes fortes et efficaces/non videns quomodo
circa hominem poſſent miſericordia ⁊ veritas conſer
uari. ſcripſit rex ſententiam et paci que propinquius
ſtabat dedit legendam / ſic continentem. Hec dixit.
Perii ſi adā non moriatur. Et hec dixit. Perii ſi mi
ſericordiam non conſequatur. Fiat mors bona/⁊ ha
bet vtraqꝫ que petiit. Obſtupuerunt omnes inverbo
ſapientie: ⁊ conſenſerunt vt moriatur: miſericordiam
conſequendo. Sed querūt quomodo poteſt mors bo
na fore cum ſit horribilis etiā ipſo auditu? Reſpōdit
rex. Mors peccatorum peſſima: ſed ſanctorū eſt glo-

rioſa ſeu precioſa. Ut ergo reperiatur ianua vite: in-
ueniatur qui ex caritate moriatur nō obnoxius mor-
ti, et ſic mors non poteſt tenere innoxium: ſed faciet
in ea foramen per quod tranſeant liberati. Placuit
ſermo. Sꝫ vbi talis poterit reperiri? Rediit ergo ad
terram veritas/ꝛ miſericordia remāſit in celo. Nam
iuxta prophetā. Dn̄e in celo miſericordia tua/ꝛ veri-
tas tua vſqꝫ ad nubes. Circuit veritas orbem terra-
rum et nemo mundus a ſorde/nec infans vnius diei.
Miſericordia perluſtrat celum et neminem inuenit
qui ſufficientem ad hoc habeat caritatem. Omnes
enim ſerui inutiles ſumus/ꝛ cum benefecerimus: di-
cere debemus ꝙ inutiles ſerui ſumus. Si ergo hec vi-
ctoria debeatur quo nemo maiorem caritatem habe-
ret: vt animam ſuam pro inutilibus poneret. Redeūt
ergo ad ſtatutū diem anxie multū/nō inuēto qđ deſi-
derabāt. Dixit ergo pax. Vos neſcitis q̄cꝙ/ nec q̄cꝙ
cogitatis. Non eſt qui faciat bonū nō eſt vſqꝫ ad vnū
ſed qui dedit ꝯſiliū ferat auxiliū. Intellexit ergo deꝰ
ꝛ ait. Penitet me feciſſe hoīem quē creaui. Et voca-
to gabriele dixit ei. Vade: dic filie ſyon id eſt marie:
Gaude filia ſyō/ecce rex venit tibi. Uſqꝫ huc Bernar-
dus. Vides igit̄ ꝙ magna pericula fuerūt ꝓpter pec-
catum ꝛ ꝙ magna difficultas ſit inuenire remedium
In hoc ergo ꝯſenſerūt p̄dicte ꝟtutes p̄cipue in per-
ſona filii. Nā ꝑſona patris aliqualiter videt terribi-
lis ꝛ potēs. ꝛ ſic ſuſpicari quodā mō potuiſſent pax ꝛ
mīa. Perſona vero ſpūſſancti benigniſſima eſt/et ſic
ſuſpicari poterāt iuſticia ꝛ veritas. Ideo perſona filii
tanꝙ media accepta eſt ad hoc remedium faciendū
Hoc autem non proprie ſed appropriate intelligas.
Tunc impletū eſt illud propheticum. Miſericordia

ꝛ veritas obuiauerũt ſibi iuſticia ꝛ pax oſculate ſunt.

¶ De his que poſtea in celis cõtingere potuerũt poſſum⁹ meditari de vita beate virginis Marie ante incarnationem dñi noſtri Jeſu chriſti. Ca.iii.

Circa virginẽ vero ex qua ĩcarnatio facta ẽ poſſumus meditari vitã ipſius. Unde ſcias φ cũ eſſet triũ annoꝝ: fuit oblata a parentib⁹ in templum ꝛ ibi ſtetit vſq3 ad decimũquartũ annũ. Quid autẽ fecerit ibi poſſum⁹ ſcire ex reuelationibus ſanctis factis: vt deuote creditur ſancte Elizabeth: cui⁹ feſtũ ſolẽniter celebꝛamus/in q̃bus hec inter alia cõtinẽtur. Quando (inquit) pater meus ꝛ mater mea dimiſerũt me in tẽplo: ſtatim in coꝛde meo ꝓpoſui deũ habere ĩ patrẽ ꝛ deuote cogitabã quid facere poſſem deo gratuz: vt michi dignaretur dare ſuã gratiã. Et feci michi dare legẽ dei mei/ac ex oĩbus p̃ceptis diuine legis tria ſeruaui in coꝛde meo/ſcz. Diliges dominũ deũ tuũ ex toto coꝛde tuo/ꝛ ex tota aĩa tua/et ex tota mente tua/ ꝛ ex oĩbus viribus tuis. Item diliges ꝓximũ tuũ ſicut teipſum. Iterũ odio habebis inimicũ tuũ. Iſta ſeruaui in coꝛde meo/ꝛ ſtatim oẽs ỽtutes apprehẽdi: ꝛ que in ipſis cõtinẽtur. Et ſic volo dicere. Anima enĩ aliquam virtutẽ habere nõ poteſt/ſi deũ tota virtute nõ diligat. Ab iſto enim amoꝛe deſcendit oĩs gratie plenitudo. Poſtφ autem deſcẽdit nõ perſeuerat in aĩa: ſed fluit vt aqua/niſi inimicos ſuos ſcilicz peccata et vicia odio habeat. Qui ergo vult ſuã gratiam habere ꝛ poſſidere/opoꝛtet eũ coꝛ ſuũ ad amoꝛem ꝛ odium oꝛdinare. Uolo ergo te facere ſicut faciebam. Surgebam ſemꝑ in medio noctis/et pergebam ante altare templi/ꝛ tanto deſiderio/tãta volũtate/ tãta affectione qua poteram et ſciebã/petebã gratiã obtinui dei:

ſeruando illa tria precepta ꝛ omnia mandata legis.
Et ſic ſtans ante altare ſeptē petitiones faciebā deo.
Primo: petebam gratiā qua poſſem implere primū
preceptum: ſcꝫ ipſum diligere ex toto corde. ꝛc. Secū
do: petebam gratiā qua poſſem diligere ꝓximum ſe
cundū voluntatē ſuam ꝛ beneplacitū ſuum/ ꝛ vt face-
ret me amare omnia que ipſe amat ꝛ diligit. Tercio
petebam vt ipſe me faceret odire ꝛ fugere q̄ ipē odit
Quarto: petebam humilitatē/patientiam/ benigni-
tatem/manſuetudinem/et omnes virtutes/per quas
efficerer gratioſa ante cōſpectum ſuum. Quinto: pe-
tebam vt me faceret videre tēpus in quo naſceretur
illa ſanctiſſima virgo que filium parere deberet/ ꝛ vt
conſeruaret oculos meos vt poſſem eam videre/ ꝛ au
res vt poſſem eam audire/linguam vt poſſem eā lau
dare/manus vt poſſem ei ſeruire/pedes vt poſſem ad
ſuum ſeruitium ire/et genua vt poſſem dei filium in
gremio tenere. Sexto: petebā gratiā obediētiā man
datis ꝛ ordinationibus pontificis templi. Septimo:
petebam vt templū ꝛ vniuerſum populū ad ſuum ſer
uitium conſeruaret. His ergo auditis dixit. O ancil
la chriſti dulciſſima domina nonne eratis gratia ꝛ vir
tutibus plena? Reſpondit beata virgoꝗ. Pro firmo
ſcias/ ꝙ ita me reputabam reā ꝛ viliſſimam ꝛ gratia
dei indignam ſicut tu: ideo petebam michi gratiam
ꝛ virtutes. Et iterum. Filia tu credis ꝙ omnem gra
tiam quam habui habuerim ſine labore. Non eſt ita
imo nullam gratiam/donū/aut virtutē a deo habui:
niſi magno labore/cōtinua oratione ardenti deſide-
rio/ ꝓfunda deuotiōe multis lacrimis/ et multa affli
ctione/dicēdo/faciendo/ ꝛ cogitando ſemper ſibi pla
cita ſicut ſciebam ꝛ poteram: excepta gratia qua ſan

ctificata fui in vtero matris. Et addidit. Pro firmo ſcias/ꝙ nulla gratia deſcēdit in animā niſi ꝑ oratio‑nem ⁊ corporis afflictionē. Poſtꝙ autē fecerimus q̄ per nos facere poſſumꝰ: licet parua ſint: ipſe venit in aiam ſecū ferens altiſſima dona: ita ꝙ videtur aia in ſeipſa deficere: perdit memoriā / nec recolit ſe feciſſe vel dixiſſe aliquid deo gratū. ⁊ tūc videtur ſibiipſi vi lior ⁊ deſpectior q̄ vnꝙ fuerat. Hucuſqꝫ de dictis re‑uelationibꝰ ¶ Beatus aūt hieronymꝰ de vita ipiꝰ ita ſcripſit. Hāc regulā btā Xͥgo ſtatuerat ſibi/vt a mane vſqꝫ ad terciā orationi inſiſteret. ⁊ a tercia vſqꝫ ad no nam in opere textrino ſe occuparet. a nona Xͦo iterū ab orōe nō recedebat/donec ei angelꝰ apparebat/de cuius manibꝰ eſcā accipere ſolebat ⁊ meliꝰ ac meliꝰ in dei opere ⁊ amore proficiebat. Fiebatqꝫ vt in vigi lus reperiretur prior. in ſapiētia dei eruditior: in hu‑militate ꝓfundior: in carminibꝰ dauiticis elegātior: in caritate gratioſior: in puritate purior: ⁊ in oīm virtute perfectior. Erat enim cōſtās ⁊ imobilis. ⁊ cū quo tidie melius ac melius trāſiret: hanc iraſcentē nullꝰ vidit vel audiuit. Omnis ſermo eius ita erat gratia plenus/vt cognoſceret in lingua eiꝰ deus. Semꝑ in oratione ⁊ inſtructiōe legis dei permanebat. Et ſolli cita erat circa ſuas ſocias/ne aliqua ex eis in aliquo ſermone peccaret/ne aliqua riſu vocē ſuā exaltaret/ ne aliqua in iniuriis aut in ſuperbia contra parem ſuā excreſceret. Sine intermiſſione benedicebat deū et ne forte in ſalutatiōe ſua a dei laudibus tolleretur ſi aliquis eam ſalutaret: illa pro ſalutatione deo gra tias reddebat. Deniqꝫ ex ea primo exiit vt dum ſalu tantur homines ſancti/deo gratias dicant. De eſca quam de manibus angeli recipiebat: ipſa reficieba‑

tur. quã autem a pontificibus templi accipiebat: pau
peribus erogabat. Quotidie videbatur ei angelus
loqui/ꝛ quaſi chariſſime obtẽperare ei. Hucuſq; hie-
ronymus. In anno quartodecimo beata virgo fuit
deſponſata Joſeph per diuinam reuelationem et re-
diit nazareth. Et qualiter factum fuit: inuenies in le
genda de natiuitate ſua. Et hec ſunt que ante incar-
nationem domini noſtri Jeſu chriſti poſſumus medi
tari. Ipſa rumines/ꝛ in eis delecteris toto affectu ea
memorie commendando/ꝛ opere imitando: quia de
uotiſſima ſunt.

¶ Incipiunt meditationes vite domini Jeſu de in-
carnatione eius Luce. i. Ca iiii.

Poſtq̃ autem venit plenitudo tẽporis quo
ordinauit beatiſſima ꝛ ſumma trinitas ge
neri humano ꝓuidere ꝑ incarnationẽ ver
bi/ꝓpter nimiã caritatẽ ſuã qua genus humanũ dili
gebat/cõmouẽte eã miſericordia ſua/et nichilominꝰ
ad inſtantiã ſupernorum ſpirituum/ꝛ beata virgo re
diret nazareth: vocauit deus omnipotẽs. Gabrielem
archãgelum et dixit ei. Uade ad dulciſſimam filiam
noſtram Mariam deſponſatam Joſeph/ſuper omẽs
creaturas nobis cariſſimam. et dic ei ꝙ filius meus
concupiuit ſpeciem ſuam/ꝛ eam elegit ſibi in matrẽ
ꝛ roga eam vt ipſum letanter ſuſcipiat. quia per eam
ſalutem totius generis humani operari decreui / et
obliuiſci volo iniurie michi facte. ¶ Attende hic et
recordare que tibi in principio ſupra dixit/ vt diſcas
omnia que faciunt dominum te exhibere preſentem
hic ergo imagineris ꝛ aſpicias vt potes deum / quia

ſincorporeus eſt. Sed aſpice eum tanq̄ magnum do minū ſedentem in ſolio/vultu benigno/pio/ꝛ pater no/quaſi conſiliari volentē/ꝛ reconſiliando dimitten tem/ꝛ Gabrielem facie hilari ꝛ iocunda/flexis geni bus/ꝛinclinato vultu timoroſo ꝛ reuerenti ambaſſia tam domini ſui attente ſuſcipientem. Surgens itaqꝫ Gabriel iocundus ꝛ gaudens volitauit ab alto/et in humana ſpecie in momēto fuit coram virgine in tho lamo domūcule ſue manente. Sed non tam cito vo litauit Gabriel quin preueniretur a domino ꝛ ſanctā trinitatem ibi reperiret que preuenit nuncium ſuum Scire enim debes ꝙ excelſum incarnationis opus totius fuit trinitatis: ſed ſola pſona filii fuit incarna ta. ſicut ſi tunicā induēti duo ex lateribus ei⁹ ſtantes eū adiuuarēt/ꝛ tunice manicas tenerent. Nūc ergo ꝛ hic bene aſpice ꝛ tanq̄ ipi fact⁹ preſens: intellige oīa que dicunt ꝛ fiunt. O qualis eſt iſta domūcula vbi ta les ſunt/ꝛ in qua talia exercent. Nā licet vbiqꝫ ſit ſan cta trinitas: tamē nūc ibi aliquo ſingulari modo eſſe mediteris ratione ſingularis operatiōis. Ingreſſus igitur Gabriel paraniphus fidelis ad virginē dixit. Aue gratia plena/dn̄s tecū/benedicta tu in mulieri bus. At ipſa iuxta verba euāgelii turbata fuit in ſer mone eius/cogitās de nouitate talis ſalutatōis. Nō enī cōſueuerat ſic eā ſalutare. In qua ſalutatōe cū vi deret ſe recōmēdari de tribus/tanq̄ humilis dn̄a de buit ſeu potuit ſe turbare. Cōmendabatur enī ꝙ erat grā plena/ꝙ dn̄s erat ſecū ꝛ ꝙ erat ſup oēs mulieres benedicta. Et humilis nō pōt ſine turbatiōe ꝛ rubore ſui cōmendationē audire. Turbata enī fuit ex verecū dia honeſta ꝛ virtuoſa. Cepit etiā timere an hoc eſſet ver: non ꝙ nō crederet angelū dei vera loqui: ſed ex

eo quia proprium eſt humilib⁹ q̄ nō examinent ſuas virtutes/ſed defectus potius ruminare: vt ſic poſſint proficere reputātes magnā virtutē paruam/ ⁊ paruū defectū magnū. Tan q̄ ergo prudēs/et tan q̄ pauida ⁊ timoroſa ac pudoroſa nichil reſpondit. Quid enim reſpondiſſet? Bis audiuit anteq̄ ſemel reſponderet. Abominabile eſt enī virginē eſſe loquacē. Angelus autē cauſam ſue turbationis cognoſcens dicit. Ne timeas maria/nec verecūderis de laudibus quas dixi tibi/quia ſic eſt veritas. Non enī ſolū plena es gratia ſ ʒ etiā toto humano generi recuperaſti et reinueniſti a deo ſalutem. Ecce concipies ⁊ paries filiū altiſſimi qui te elegit in ſuā matrē/⁊ ſaluabit oēs qui ſperāt in eo. Tunc ipſa reſpondit nō confitēdo nec negādo cō mendationes prefatas/ſed certificari volens de ſua virginitate. ſcil ʒ ne eam perderet de quo multū plus timebat. Querit ergo ab angelo de modo ſue conceptionis dicens. Quomodo fiet iſtud quoniā virū nō cognoſco/et virginē firmiſſime deuoui. Et angelus Fiet per operationē ſancti ſpūs/qui te ſingulari modo replebit/⁊ ei⁹ virtute cōcipies ſalua tua virginitate. ideo fili⁹ tu⁹ vocabit̄ fili⁹ dei. Nichil enī ē impoſſibile apud deū. Nam Elizabeth cognata tua cū vetula eſſet ⁊ ſterilis: iam ſex ſunt menſes q̄ filiū cōcepit Intuere hic ⁊ meditare ꝓ deo/quomodo trinitas eſt ibi expectans reſponſionē ⁊ conſenſum ſue filie ſingularis/amanter ⁊ delectabiliter aſpiciēs verecūdiam eius ⁊ mores ⁊ verba. Et etiam qualiter angelus diligenter ⁊ ſapiēter ad eā ordinauit verba ſua/ſtans inclinatus et reuerens corā dn̄a ſua vultu ſereno/fideliter exequēs ambaſſiatā ſuā/⁊ attente cōſiderās verba dn̄e/vt poſſit cōgrue reſpondere/⁊ ſup hoc opere miri

fico perficere dñi voluntatẽ. Et etiã qualiter dña ſtat timorata/ac humiliter facie pudoroſa preuẽta ab an gelo: deuote cogita. Et ꝙ ex vbis iſtis ex iprouiſo nõ extollit/nõ ſe reputat. ⁊ cũ audit magnalia de ſe qua lia nunꝙ alicui dicta fuerũt: totũ diuine gratie aſcri bebat. Tandẽ prudẽtiſſima virgo vba ãgeli audiẽs cõſenſit. ⁊ vt in reuelationib⁹ p̄dictis habet ꝓfunda deuotione genubus flexis iunctis manib⁹ dixit. Ecce ancilla domini/fiat michi ſecundũ vbũ tuũ. Tunc fi lius dei ſtatim tot⁹ ⁊ ſine mora intrauit in vterũ vgi nis. ⁊ ex ea carnẽ aſſumpſit/et tot⁹ remãſit in ſinu pa tris. Poteſt tñ hic ymaginari pie/qualiter ipe filius tanꝙ obedientiã penalẽ ⁊ laborioſam legationẽ ſu ſcipiẽs: pr̄i ſe inclinauit ⁊ recõmẽdauit/et in eodẽ in ſtãti aĩa creata ⁊ infuſa/fuit perfect⁹ homo ſcdm oĩa corporis lineamẽta/ſꝫ valde paruulus/ita ꝙ in vtero poſtea creſcebat naturaliter vt alii: ſed nõ fuit dilata aĩe infuſio/vł mẽbroꝝ diſtinctio vt in aliis. Erat etiã perfect⁹ deus ſicut pfect⁹ homo. ita ſapiẽs: ita potẽs ſicut ẽ modo. Gabriel autẽ cũ dña ſua etiã genu flexit ⁊ parũ poſt cũ ea ſurgens ſe tamẽ inclinãs vſqꝫ ad ter ram ⁊ valefaciẽs ei: diſparuit ⁊ ad patriã rediẽs hec narrauit. Et fuit ibi nouũ feſtũ/⁊ exultatio magna ni mis. Domina vero tota inflãmata amore dei/⁊ ma gis ſolita ſuccẽſa ſentiẽs ſe ꝯcepiſſe/gratias egit deo de tanto bono flexis genubus humiliter ⁊ deuote ſup plicãs eidẽ/vt eã dignaret inſtruere: ita ꝙ in his que circa filiũ ſuũ occurrerent faceret que oportet ſine de fectu. Conſiderare debes quãta eſt hodierna ſolẽni tas/⁊ iubilare ĩ corde tuo/⁊ gratias agere deo/⁊ age re diẽ leticie. qꝛ hodie fecit dñs deus nuptias ĩ deſpõ ſatiõe nature humane quã hodie ſibi inſeparabiliter

vniuit. Hodie est solēnitas nuptiaruꝫ filii dei et dies natalis in vtero. Hodie est solennitas spūssancti cui attribuit opus incarnationis mirificū. ꝛ incipit beni- gnitatem suā ostēdere humano generi. Hodie est so- lēnitas dñe nr̄e beate virginis: q̄ a patre in filiā ꝛ a fi lio in matrem: ꝛ a spūsancto in sponsam recognita est assumpta. Hodie inchoatur celestis curie reparatio. Hodie incipit redemptio et salus humane nature: et reconsiliatio ꝛ edificatio. Hanc nouā obediētiam su- scepit filius a pr̄e de nr̄a salute peragēda: ꝛ exultauit vt gygas ad currendā viā: ꝛ se reclusit in vtero ꝟgi- nali: ꝛ factus vnus ex nobis: ꝛ frater noster: et pater ꝛ aduocatus cepit pegrinari nobiscū. Hodie lux vera descendit de celo: ꝛ panis vite decoqui cepit in cliba no virginalis vteri. Hodie ꝟbum caro factū est: ꝛ cō pleta sunt desideria ꝛ clamores: quibꝰ antiqui pr̄es desiderabāt ꝛ inenarrabiliter dicebāt. Emitte agnuꝫ dñe ꝛc. Rorate celi desup ꝛc. Utinā dirumperes ce- los ꝛc. Dñe iclina celos tuos ꝛ descende ꝛc. Dñe ostē de faciem tuam ꝛ salui erimus. Et similia inueniunt infinita. Et vltra nō irascetur deꝰ. qꝛ plenitudo tp̄is hodie venit: ꝛ deus pater videt filium hoīem factum

¶ Quō dña nostra iuit ad elizabeth. Luce. i. Ca. v.

Post hoc recogitās dña ꝟbū angeli de ꝯsobrina sua. Elizabeth eam visitare ꝓposuit ad ꝯgratu- landū ꝛ seruiendū eidē. Exiuit ergo vna cū spōso suo Joseph a nazareth domo sua que distabat ab hirl'm. xiiii. miliaria vel circiter. Non retardabat asperitate vel longitudine vie: sꝫ cū festinatione iuit. qꝛ nolebat diu in publico videri vel inueniri. Et sic nō erat ex cō ceptu filii aggrauata vt alie mr̄es. Non enī fuit dñs iesus onerosus matri. Conspice ergo hic quomodo

vadit cū ſponſo ſuo regina celi ⁊ terre:⁊ non eques.ſʒ
pedes. Uadūt autē cum ea paupertas/hūilitas/⁊ vere=
cūdia/oīmqʒ virtutū honeſtas:⁊ etiā dn̄s ſecū. Cum
aūt intrauit domum ſalutauit elizabeth dicēs Salue
ſoror mea elizabeth. Illa aūt exultās ⁊ tota exhilara
ta ⁊ accēſa ſpū̄ſancto ſurgit ⁊ amplexat̄ eam reuerē=
ter:⁊ exclamās pre gaudio dixit. Benedicta tu inter
mulieres ⁊ bn̄dictus fructus vētris tui. Et vn̄ hoc mi
chi vt veniat mater dn̄i mei ad me? Ecce eni ⁊c. Qn̄
etiā v͛go beata ſalutauit elizabeth replet⁹ ē iohānes
in vtero de ſpū̄ſctō/repleta ē ⁊ mater. Nec pri⁹ replet̄
mater ꝙ fili⁹. ſʒ fili⁹ repletus/replet ⁊ matrē. nō qui=
dem in aīa mr̄is aliq̄d efficiendo: ſʒ ꝑ ſpm̄ſctm̄ aliq̄d
in ea fieri ꝯmittēdo:eo ꝙ ſpū̄ſſancti affluentiori gr̄a
refulgebat. ⁊ prior grām ſenſit. Qr ſicut illa mariam
ſic iſte aduētum dn̄i ſenſit. ideo exaltauit ⁊ ꝓphetizā
do locuta eſt. Uide ꝗta ſit virt⁹ in verbis dn̄e: qr ad
eius pronunciationē ꝯfertur ſpū̄ſſanct⁹. Sic eni abū
dāter ipſa erat plena: ꝙ eius meritis ipſe ſpū̄ſſanct⁹
alios ſciētia replebat. Rn̄dit autē dn̄a noſtra ad eliza
beth. Magnificat aīa mea dn̄m ⁊c. Totum ibidē cō
plēs iocūditatis ⁊ laudis. Deinde ſe ad ſedēduʒ dn̄a
ponēs humilima in inferiori loco ſe poſuit ad pedes
elizabeth. Sed illa in incōtinēti ſurgens ⁊ iſtud non
ferēs eam erexit ⁊ pariter ſederunt. Querit autē dn̄a
de modo ſue ꝯceptiōis:⁊ elizabeth ſue. ⁊ hec ibi letā=
ter narrant ⁊ laudāt deū de vtraqʒ ꝯceptiōe. ⁊ in gr̄a
rū actiōe ꝯſiſtūt/⁊ dies leticie agūt. Et ſtetit dn̄a qua
ſi mēſib⁹ trib⁹ miniſtrās ⁊ ſeruiēs ei ex oīb⁹ q̄ pote=
rat hūiliter reuerēter gratāter ⁊ deuote: quaſi oblita
ſe eſſe matrē dei ⁊ totius mūdi reginā. O qualis do=
mus/qualis camera/qualis lect⁹ ī quo pariter morā

tur ⁊ req̃eſcunt tales matres: talibus filiis fecũdate
maria ⁊ elizabeth: ieſus ⁊ iohãnes. Sũt etiã ibi ma-
gnifici ſenes. Zacharias ⁊ ioſeph. Aduenĩete autem
tp̃e ſuo pepit elizabeth filiũ: quẽ dña leuauit de terra
⁊ diligẽter aptauit vt erat expediens. Puerulus au
tẽ quaſi ipſam intelligẽs aſpiciebat eam/⁊ quaſi ei por
rigere vellet/caput ad eã ꝟtebat/⁊ in ea ſolum dele-
ctabatur. ⁊ ipſa delectanter eundem amplexabatur ⁊
oſculabat̃ iocũde. Cõſidera magnificẽtiam iohãnis
Nullus vnq̃ talẽ baiuluz habuit. In octauo igit̃ die
circũciſus eſt puer/⁊ vocatꝰ eſt iohãnes. Tunc aptũ
eſt os zacharie/⁊ ꝓphetauit dicẽs. Bñdictus dñs ⁊c.
Dña vero ſtans poſt aliquã cortinã ne ab hoĩbus vi
deret̃ qui ꝯuenerãt ad circũciſionẽ iohãnis/audiebat
attẽte canticũ illud in quo de filio ſuo fiebat mẽtio: ⁊
oĩa ꝯſeruabat in corde ſuo tanq̃ ſapiẽtiſſima. Tan-
dẽ vale faciẽs elizabeth ⁊ zacharie benedicẽs iohan-
ni rediit in domũ habitatiõis ſue nazareth cũ ſponſo
ſuo. In qua reuerſione: paup̃tatem eius ad mentẽ re
uoca. Redeunt enĩ ad domũ in qua nec panẽ/nec vi-
num/nec alia neceſſaria inueniunt. ſed nec poſſeſſio
nes nec pecunias. Stetit igitur his tribus menſibus
apud illos forte opulẽtos/nunc autẽ rediit ad paup-
tatem ſuam vt propriis manibus victum procuraret
Compatere ſibi ad amorem paupertatis accendere.

¶ Qualiter ioſeph voluit occulte dimittere beatam
virginem/qꝛ grauida erat. Math. i. Ca. vii.

Cum autẽ dña ⁊ ioſeph ſponſus eius ſimul habi-
tarẽt/⁊ quieſceret ieſus in vtero matris/perpen-
dens ioſeph ipſam grauidã/doluit ſupra modũ. Con
ſpiciebat enĩ cõiugem ſuam ſemel ⁊ pluries ⁊ turba-
batur/⁊ eidem vultum oſtẽdebat turbatum: ⁊ oculos

auertebat ab ea . ſuſpicãs hoc ex adulterio veniſſe et
cogitabat eã occulte dimittere. Uere de eo dici põt ꝙ
eius laus eſt in euãgelio. Dicit eni ibi ꝙ erat vir iuſtꝰ
magne eni v̓tutis erat/ cũ eni dr̃ cõiter ꝙ quaſi ſũme
verecũdie doloris ⁊ furoris ſit viro adulteriũ vxoris
tñ ipſe v̓tuoſe ſe tẽperabat ⁊ eã accuſare nolebat/ pa
tiẽter ꝑtrãſibat hanc iniuriã/ non ſe vindicãs/ ſꝫ pie-
tate victus cedere nolẽs voluit eam occulte dimitte-
re. Sꝫ nec dñã ꝑtrãſiuit ſine ꝑturbatione . Perpen-
debat eni ⁊ videbat ipm̃ eſſe turbatũ/ ⁊ de hoc etiam
ipſa turbabat̃. Humiliter tñ tacebat/ ⁊ occultabat dei
donum/ ⁊ potius voluit reputari vilis ⁊ mala ꝙ̃ ipm̃
bonum ꝓdere ac ꝓpalare / aut de ſe aliq̃d loqui qđ
ad iactantiã putaret̃ ꝑuenire. Rogabat enim dñm vt
apponere remedium dignaret̃/ ⁊ hanc ſibi ⁊ viro ſuo
perturbationem auferre. Uide ꝙ̃ magna turbatio et
ãxietas erat ĩ eis. ſꝫ dñs ꝓuidit vtriqꝫ: miſit eni ãge
lũ ſuũ q̃ dixit Joſeph in ſõnis: ꝙ ꝯiunx eiꝰ de ſpũſctõ
ꝯceperat/ iõ ꝯfidẽter ⁊ letãter ſtaret cũ ea . Uñ tribu-
latione ceſſante rediit ꝯſolatio magna. Nã dñs poſt
tẽpeſtatẽ tranquillũ facit. Queſiuit autem a virgine
glorioſa Joſeph de incarnatione mirifica: qđ dñã di
ligẽter ꝑ ordinẽ enarrauit eidẽ . Remanſit ergo Jo-
ſeph ⁊ ſtat gaudens cũ cõiuge ſua benedicta/ ⁊ vltra
ꝙ̃ dici poſſet/ eã caſto diligit amore/ ⁊ curam ipĩus fi
deliter agit/ ⁊ dñã fideliter cũ eo morat̃. ſcꝫ in ſua pau
pertate letãter viuũt. Stat etiam dñs ieſus recluſus
in vtero amãtiſſime et dilectiſſime virginis: vſqꝫ ad
mẽſes nouẽ more aliaꝝ mulieꝝ. Stat ⁊ beata v̓go q̃
benigne ac patiẽter ſuſtinet ⁊ expectat tp̃s debitum.
Cõpatere igit̃ ꝙ ad tantã humilitatis ꝓfunditatem
deuenit ꝓ nobis ſe inclinans dñs maieſtatis: de quo

ſolo beneficio huius ꝓlixe recluſſionis nu̅q̄ ei digne ſatiſfacere poſſumꝰ:ſ ſaltē cognoſcamꝰ ⁊ gr̄as agamus toto affectu eidē:⁊ ꝙ nos ex aliis ſumere dignatus eſt nō nr̄o merito:ſ ſola eiꝰ mera gr̄a bn̄ficio ⁊ dilectione:recluſi ⁊ collocati ad cautelā ſumus ab eo in arce religiōis nō ad penā. Cōpatere igit̄ dn̄o noſtro Jeſu xp̄o:in hoc.ſ. ꝙ eſt in cōtinua afflictōe:⁊ fuit ab inſtāti ſue cōceptionis vſqꝫ ad mortē.ex eo.ſ. ꝙ patrē quē ſumme diligebat cognoſcebat ꝓpt̄ ydola relinq̄ ⁊ a pctōribus inhonorari.⁊ ex compaſſione quam habebat ad aīas ad imaginem ſuā creatas:quas videbat miſerabiliter ⁊ vl'iter dānari.⁊ hoc erat ſibi pena maior q̄ fuerat paſſio corporalis. Nā ꝓpter hāc tollendā ſuſtinuit illā. Si vis ergo ſcire dulcedinē diſtillantē ex his fructibus/rumina diligenter ⁊ ſepe.

¶ De natiuitate dn̄i noſtri ieſu xp̄i Luce.ii. Ca.vii.

Aduenientе igit̄ nouē menſiū termino:exiit edictum ab imperatore ceſare Auguſto:vt deſcriberetur vniuerſus orbis.ſ.quilibꝫ in ciuitate ſua. Cūqꝫ ioſeph ire vellet ad ciuitatem ſuam bethleem/⁊ ſciret partus ſue venerabilis cōiugis tp̄s/duxit eā ſecū. Vadit ergo dn̄a hoc iterū lōgo itinere. Nā bethleē ē ꝓpe hierl'm ꝑ qnqꝫ miliaria. Ducūtqꝫ ſecū bouē ⁊ aſinum ⁊ vadunt ſicut pauperes mercatores beſtiaꝝ.cū autē eſſent bethleē qꝛ pauperes erāt ⁊ multi cōcurrerēt ex eadē cā/hoſpiciū habere nō potuerūt . Cōpatere igit̄ dn̄e ⁊ cōſpice eā delicatā dn̄am iuuenem (quindecim annoꝝ erat)ex lōgo itinere fatigatā.⁊ cū verecundia inter gētes incognitas querentem vbi quieſcat:⁊ nō inuenientē. Oēs licentiant eā ⁊ ſociū. Et ſic cogūtur diuertere ad quādā viā copertā vbi hoīes tp̄e pluuie diuertebant.et ibidem ioſeph qui erat cum coniuge

ligaminibus forte aliqualiter ſe clauſit. Nunc diligē
ter cōſpice oīa/maxime qꝛ referā ea que ab ipa reue
lata ⁊ oſtēſa fuerūt/ꝑut a quodā ſctō pr̄e nr̄i ordinis
fide digno habui/cui puto reuelata fuiſſe. Cū ergo ve
niſſet hora. ſ. in media nocte dn̄ice diei ſurgēs virgo
appodiauit ſe ad quādā colūnā q̄ ibi erat. Joſeph au
tē ſedebat meſtus eo forte ꝙ nō poterat q̄ dicebat pa
rare. Surgēs igitur ioſeph ⁊ accipiēs de feno p̄ſepii
ꝓiecit ad pedes dn̄e/⁊ vertit ſe ad aliā partē. Tūc fi-
li⁹ dei eterni ſine aliqua mora/ſine aliqua leſione/ſi-
ne aliqua moleſtia in momēto ſicut erat in vtero : ſic
fuit extra vterū ſup fenū ad pedes matris ſue. Que
incōtinēti ſe reclināſ recolligēs eū ⁊ dulciter ample
xans/poſuit ī gremio/⁊ vbere de celo pleno a ſpiritu
ſctō edocta/cepit lauare ipm ſeu linire p totū corpus
cū lacte ſuo. Quo facto īuoluit eū in vello capitis ſui
⁊ poſuit eū in p̄ſepio. Tūc bos ⁊ aſin⁹ poſuerūt ora in
p̄ſepio flātes ꝑ nares/ac ſi rōne vtētes cognoſcerent
ꝙ puer ſic pauperrime ꝯtectus calefactiōe tāti frigo
ris īdigebat. Mater xp̄o flexis genib⁹ adorauit eūdē
⁊ grās agēs dixit deo. Grās ago tibi dn̄e ſctē pr̄ qꝛ fi
liū tuū michi dediſti/⁊ adoro te de⁹ eterne ⁊ te filium
dei viui ⁊ meū. Silr̄ aūt ioſeph adorauit eum/⁊ acci-
piens ſellā aſini ⁊ extrahens de ea cuſſinellū de lana
ſeu de borra/poſuit iuxta preſepe vt ibi dn̄a ſederet ſu
per eo. Ipa ergo ſe poſuit ad ſedendum/⁊ ſellā poſuit
ſubt⁹ cubitum. ⁊ ſic ſtabat dn̄a mūdi tenēs vultum ſu
pra p̄ſepe īnixa oculis ⁊ toto affectu ſup dulciſſimum
filiū ſuū. Hucuſqꝫ de reuelatiōib⁹. ¶ His igit̄ ſic oſtē
ſis/diſparuit dn̄a ⁊ remāſit angel⁹/⁊ dixit ibi laudes
magnas ⁊ longas quas etiā ille michi dixit nec dicē
di vel ſcribendi aptitudinē habui. Vidiſti ortum dn̄i

ſanctiſſimi principis: ⁊ partū ſilr̄ regine celeſtis: etiā
in vtroqꝫ arctiſſimam paupertatē attendere potuiſti.
Multis enī indiguerūt ⁊ ipſam certiſſime obſeruaue
rūt. In his pānis cōplacet ſibi: in his ſericis delecta
tur inuolui. Nā cōſolat xp̄i infantia ⁊ lachryme eius
⁊ p̄ſepe: ⁊ ſtabulum: garrulos ⁊ cachinantes: ⁊ in ſto
lis ambulantes/ ⁊ amantes proprias cathedras: ſed
paup̄es tribulatos ⁊ laborātes. Scd̄m q̄ ait beatus
Bern̄. Hāc paup̄tatē ſeruauit btā v̄go mater ⁊ filius
dei. Non ſunt ſtabulū dedignati/ nō beſtias/ nō fenū/
nō cetera vilia. Idē. O paup̄. o inops. o primus ⁊ no
uiſſimus. Hoſpes in diuerſorio/ paup̄ in p̄ſepio/ fugit
in egypto/ ſedet in aſino/ cū pauperibꝰ offertur in tē-
plo/ ⁊ nudus ſuſpendit̄ in patibulo. Potuiſti aduer-
tere in dulciſſima matre ⁊ puero ieſu maximam cor-
poris afflictionē. Ber. Naſcit̄ dei filiꝰ cuiꝰ in arbitrio
erat quodcūqꝫ vellet eligere. Tēpꝰ elegit qd̄ ē mole-
ſtius ⁊ tn̄ fratres ipe eſt p̄miſſus olim p̄ yſaiā. Par
uulus ſciēs reprobare malū ⁊ eligere bonū. Malum
voluptas corporis eſt/ ⁊ bonū eiꝰ afflictio. Sꝫ hāc ele
git ⁊ illā reprobat puer ſapiēs/ v̄bum infans. Nota
itaqꝫ dn̄o angelorum ibi multitudo exiſtens ſuum dn̄m
adorauerunt/ ⁊ cōfeſtim ad paſtores iuerūt q̄ erāt ibi
p̄pe forte p̄ miliare/ nūciātes eis natiuitatē ipā ⁊ lo
cum. Deinde aſcenderūt in celū cū cāticis ⁊ iubilatio
nibus cōciuibus ſuis ea ſilr̄ nunciātes. Tanto ergo
ſup̄na curia exhilarata gaudio magnoqꝫ feſto facto
laudibus et gratiarūactionibus deo patri exhibitis:
venerunt omnes quotquot ibi erant ſucceſſiue p̄ or-
dines ſuos videre faciem domini dei ſui/ et orantes
eum cum omni reuerētia ⁊ etiam matrem eius/ eidē
laudes ⁊ cantica p̄ſonabant. Quis enim eorū nouis

auditis in celo remãſiſſet: quin vitaſſet dñm ſuum ſic humiliter conſtitutũ in terra? Apl's ad hebreos dicit Et cũ iterũ introduxit primogenitũ in orbẽ terre dixit. Et adorẽt eum oẽs angeli dei. Et hec de angelis Venerunt etiã paſtores ꝛ adorauerũt eũ q̇ audierãt ab angelis referẽtes. Mater xp̄o prudẽtiſſima oia q̄ de ipſo dicebantur cõſeruabat in corde ſuo. Illi autẽ gaudẽtes abierunt. Genuflecte ei tu q̇ tãtũ diſtuliſti ꝛ adora dñm deũ tuũ ꝛ poſtea matrẽ ei⁹: ꝛ reuerenter ſaluta ſenẽ ioſeph. Deinde oſculare pedes domini ieſu in p̄ſepio iacentis: ꝛ roga dñam vt eum tibi porrigat aut ꝑmittat accipere. Accipe eum ꝛ inter brachia tua eum retine. Intuere faciẽ ei⁹ ꝛ diligenter ac reuerenter deoſculare ꝛ delectare in eo. Cõfidẽter hoc facere potes. q2 ipſe ad pctõres venit ꝓ eoꝝ ſalute ꝛ cũ eis humiliter cõuerſatus eſt. Tandẽ ſeipm̃ dimiſit in cibũ. Unde benignitas ſua patiẽter ſe ꝑmittit tangi ꝓ tuo velle. Nec imputabit p̄ſumptiõi: ſ3 amori. Sẽꝑ tñ cũ reuerẽtia ꝛ timore hoc facias. q2 ipe ẽ ſctũs ſanctoꝝ. Poſtea eũ reddas matri: ꝛ conſpice diligenter q̄ſtudioſe ꝛ ſapiẽter gubernat eũ ꝛ lactat: ꝛ cetera facit obſequia. Sta tu adiuua eam ſi potes. In his delectare ꝛ iocundare ac ſedule ea meditari memẽto: ꝛ q̄tuꝫ potes fias familiaris dñe ꝛ puero ieſu: ꝛ intuearis faciem eius ſepe: in quã deſiderãt ãgeli ꝓſpicere Sẽꝑ tñ (vt dixi) cũ reuerẽtia ꝛ timore pariter ꝛ amore ne patiaris repulſam. Reputare eni te debes ĩdignũ a taliũ ↄuerſatõe. Hodie ẽ natalis regis eť ni filii dei ꝛ puer nat⁹ eſt nobis: ꝛ fili⁹ datus eſt nobis. Sol qui erat in nubilo clare refulſit: ſponſus eccľie ꝓceſſit de thalamo ſuo. et ſpecioſus forma pre filiis hoim̃ ſuam deſideratã faciẽ oſtẽdit. Pax eſt hoibus annunciata

Hodie naſcitur deus ꝛ virgo parit: ꝛ per totũ mundũ
melliflui facti ſunt celi. ꝛ in terra canũt ãgeli: ꝛ appa
ruit benignitas et humanitas ſaluatoris noſtri dei.
Et adoratus eſt deus in ſimilitudinẽ carnis peccati.
Ideo eſt dies iubilationis gaudii ꝛ leticie magne.

¶ De circũciſione domini. Luce. ii. Ca. viii.

Octauo autẽ die circũciſus eſt puer ꝛ manifeſtum
ẽ nomẽ ſalutis nr̃e. ſ. ieſus qđ ab eterno ſibi ipo
ſitũ erat: ꝛ ab angelo vocatũ priuſq̃ in vtero cõcipere
tur. ꝛ hoc eſt nomẽ qđ eſt ſup oẽ nomẽ: vt in hoc noĩe
omne genu flectat celeſtiũ terreſtriũ ꝛ infernoꝝ. Nec
eſt aliud nomen ſub celo in quo nos oporteat ſaluos
fieri. Ut ait apl̃s petrus. Hodie incepit domin⁹ ieſus
ſuũ ſacratiſſimũ ſuum ꝓcioſiſſimũ ſanguinẽ ꝓ nobis
effundere. Tẽpeſtiue cepit pati pro nobis / ꝛ qui pcc̃m
non fecit hodie ꝓ nr̃is penã portare cepit. Cõpatere
igit̃ ꝛ plora cũ eo: qꝛ hodie fortiter plorauit. In iſtis
enĩ ſolẽnitatib⁹ multũ gaudere debem⁹ ꝓpter nr̃am
ſalutẽ: ſꝫ multũ cõpati ꝛ dolere ꝓpter ſuas anguſtias
tribulatiões / ꝛ dolores. Audiſti in natiuitate quantã
afflictionẽ habuit ꝛ penuriã. Ut inter alia hoc etiam
fuit: q̃ qñ mater poſuit eũ in ꝑſepio ad caput eius po
ſuit quendã lapidẽ interpoſito forte feno. Et vt ha
beo a fratre noſtro q̃ vidit adhuc illũ lapidẽ vbi ap
paret ad memoriã: mirat⁹ puta q̃ libẽtius poſuiſſet
puluinar ſi habuiſſet: ſꝫ cũ aliud nõ haberet qđ pone
ret cũ amaritudine cordis poſuit illũ lapidẽ. Audis
etiã qꝛ hodie ſanguinẽ ſuũ fudit: fuit enĩ caro ei⁹ ꝓcio
ſa ꝛ tenera cũ cultello lapideo amare inciſa. Nonne
ergo cõpatiẽdũ ẽ ei? Certe ſic. Et etiã mr̃i ei⁹ dulciſſi
me. Plorauit ergo puer ieſus hodie ꝓpt̃ dolorẽ quẽ
ſenſit carne tenera. Nam verã carnẽ et paſſibilẽ ha

buit ſicut ceteri hoies. Sed eo plorante credis ne ꝙ mater potuerit lachrymas cōtinere? Plorauit ergo ipſa. Quā plorantē fili⁹ ſtās in gremio ei⁹ aſpiciēs: puulā manū ei⁹ ad os ⁊ ad vultum ſuū poſuit: quaſi nutu rogās eā ne ploraret. Quā ei tenerrime dilige bat a lachrymis ceſſare volebat. Siſr ⁊ matris viſce ra totaliter cōmouebanť dolorib⁹ ⁊ lachrymis filii/⁊ nutu ⁊ x̄bis ꝯſolabať eū. Intelligebat aūt tanq̄ pru dētiſſima voluntatē ei⁹: q̄uis nōdū loq̄reť ⁊ dicebat Fili mi ſi a ploratu me ceſſare vis/ceſſa ⁊ tu. Non enī plorāte te poſſum nō plorare. Tūc ex ꝯpaſſiōe mr̄is fili⁹ a ſingultib⁹ deſiſtebat. Mater x̄o ⁊ ipſi⁹ ⁊ ſuos oculos tergebat: ⁊ vultum vultui applicās lactabat eū/⁊ q̄b⁹ modis poterat ꝯſolabať eum. ⁊ ſic faciebat quotiens plorabat. Qđ forte puerorum more ſepe fa ciebat ad oñdēdā miſeriā hūane nature quā x̄e aſſū pſerat/⁊ ad occultandū ſe/ne a dyabolo cognoſcereť vt eccľia cātat. Uagit infans inter arta poſit⁹ p̄ſepio

¶ De epyphania dn̄i nr̄i ieſu xp̄i Math. ii. Ca. ix.

Die autē. xiii. puer ieſus manifeſtauit ſe gētibus id ē magis q̄ gētiles erāt/⁊ multa facta oſtēdit circa eccľiam ipſe dn̄s ieſus tali die. Primo: recepit eā in pſona magoꝝ q̄ gētiles erāt. q̄r eccľia ex gētib⁹ cōgregata eſt. Scđo: eccľia deſpōſata ē xp̄o/⁊ eidem p batiſmum cōiūcta. nā in baptiſmo deſponſatur aīa xp̄o. Tali die fecit primū miraculū ad nuptias. Et; ta li die miraculū de multiplicatōe panū ⁊ piſciū qualiť venerūt magi de ductu ſtelle/⁊ q̄d īter eos ⁊ herodē actū fit. ⁊ aliis hmōi. lege textū euāgelii. In p̄nti er go negocio ſis p̄ns ⁊ cerne ocľis mētis qualiť veneꝛt iſti tres reges cū multitudīe magna/⁊ ſtīt an̄ illud tu guriū in quo nat⁹ ē dn̄s ieſus. Dn̄a ſentit ſtrepitum ⁊

tumultum ⁊ accepit puerū. Intrāt illi domiculā ⁊ genuflectūt ⁊ adorāt dn̄m iesū puer. Reuerēter adorāt eū vt deū ⁊ honorāt vt regē Aug. Adorāt ei Xp̄ū ⁊c. Uide q̄ta fuerit eorꝫ fides. Quid eni erat credere q̄ ille puulus ſic viliter indut⁹ cū paupcula mr̄e inuēt⁹/ ⁊ in loco ſic abiecto/ſine ſocietate/ſine familia/ſine oī ornatu eēt rex/⁊ eſſet ver⁹ de⁹. ⁊ tn̄ vtrūqꝫ crediderūt Stant igit̄ genib⁹ flexis corā eo. Collocunt̄ cuꝫ dn̄a p interpretē vel p ſeipos. qꝛ ſapiētes erāt/⁊ forte linguā hebreā ſciebant. Querunt ab ea de ꝯditionib⁹. ⁊ illa narrat/illiqꝫ credunt oīa. Cōſpice bene eos/qꝛ curialiter ⁊ reuerēter ſtāt/loquunt̄/⁊ audiunt. Cōſpice ⁊ dn̄am/qꝛ cū rubore ſtat ī Xp̄is iſtis ⁊ oculis ī terrā demiſſis cū verecūdia loq̄tur. Nō eni cū delectatōe ſeu nō delectat̄ loq̄ vel videri. Dn̄s tn̄ dederat ei vigorē ī hoc magno ope/qꝛ illi rep̄ſentabāt vniuerſā eccl̄iā ſuā futurā in gētib⁹. Cōſpice etiā puer ieſum. Nōdū loquit̄ ſꝫ ſtat cuꝫ maturitate ⁊ grauitate tāq̄ ītelligēs ⁊ benigne recepit eos. Et ibi multū delectant̄ cum eo tā viſu mētali tanq̄ int⁹ ab eo docti ⁊ illumīati/q̄ corporali. qꝛ ſpecioſus forma pre filiis hoīm. Tādē cōſolatōe magna recepta offerūt eidē aurū/thus/⁊ mirrā Aperiētes eni theſauros ſuos ⁊ ponētes aliquē pānū vel tapetū āte pedes dn̄i ieſu: obtulerūt q̄libꝫ illorū tria illa ī maxima q̄titate/p̄cipue de auro. Alias eni ꝓ pua oblatione nō oportuiſſet apire theſauros. De leui eni habuiſſent ad manum ſeneſcalli eorꝫ. Et tūc reuerēter ⁊ deuote deoſculari ſūt pedes ei⁹: quos tunc puer ſapiētiſſimus vt eos magis conſolaret̄ ⁊ in amore ſuo roborarет/porrexit oſculādos. Manu etiā ſigāuit eos et benedixit. Illi ergo ſe inclinantes et vale facientes cum magno gaudio receſſerūt. Et per

aliam viam regreſſi ſunt ī regionē ſuā. Quid autem
de iſto auro factum putas qđ erat ſic magni valoris
Nunqđ dn̄a reſeruauit ſibi et depoſitum fecit? Abſit
Non enī curat de talib⁹ amator paup̄tatis. zelās igi
tur dn̄a fortiter pro paupertate: ꝛ intelligēs filii volū
tatem tā intus dicētis ꝙ exteri⁹ ſigna oſtēdentis: q̄
vultum ab auro forte auertebat ꝛ vilipēdebat: infra
paucos dies pauperib⁹ erogauit. Grauis enī ſarcina
ei erat tenere ſeu deferre illud. Vn̄ ſe ita totalit̄ expe
diuit ꝙ qn̄ intrauit in templum nō habuit vnde eme
ret agnū quē offerret. ſꝫ emit turtures ſeu columbas.
Vn̄ rōnabile ē credere ꝙ magna fuit oblatio mago
rū: ꝛ ꝙ dn̄a zelās paup̄tatē plena caritate dedit pau-
peribus. Hodie puer ieſus elemoſinā recipit vt pau-
per. ꝛ quaſi mater ſua. ꝛ illi nō ſolū ꝓcurabāt acq̄rere
vel cōgregare: ſꝫ etiā que dabant̄ retinere nolebant.
Semp̄ enī in eis creſcebat deſiderium paup̄tatis. Et
ſi bene aduertis: hūilitatis creuit ꝓfunditas: in eo ꝙ
dn̄s oīm puer ieſus aliis etiam ꝙ ſuis ſua vilia pate-
re voluit. ꝛ nō paruis ꝛ paucis: ſꝫ magnis ꝛ multis re
gibus. ſ. illis ꝛ ſociis eoꝝ ꝙ plurimis. ꝛ in tali caſu ꝛ ī
tp̄e quo multū timendū erat. Nā cū illi venirēt vt in
uenirent regē iudeoꝝ quē etiā dn̄m eē putabāt dubi-
tare poterāt ne talib⁹ vilibus de ip̄o viſis reputantes
ſe fatuos ꝛ deluſos recederēt ſine fide ꝛ deuotione: ſꝫ
non p̄miſit hūilitatis amator: nec ꝓpter hoc dimiſit:
dās nobis exēplū ſub ſpē alicui⁹ apparētis boni rece
damus ab humilitatis amore/et ꝙ diſcamus etiā in
aliorum oculis viles ꝛ abiecti velle eſſe ꝛ apparere.

¶ Que facta ſunt ī preſepio ante oblationē. Ca. x.

Expeditis igitur magis ꝛ ad patriā reuerſis ꝛ to-
ta oblatione pauperib⁹ erogata / adhuc domina

mundū cū puero ieſu et nutritio ſuo ſctō ioſeph apud
p̄ſepe in illo locello patiēter ⁊ humiliter expectat: eſt
qꝫ vſqꝫ ad quadrageſimū diē / acſi eſſet quieuis alia
mulier de populo/ ⁊ puer ieſus eſſet hō purus/ ⁊ indi-
geret legis obſeruatiōe/ ſꝫ nolebāt p̄rogatiuas ſingu
lares allegare/ideo legē obſeruabāt. Stabat igitur
dn̄a more aliaꝝ mulierū dictā diē expectās īgreſſu-
ra in tēplū. Stabat vigilās ⁊ attēta ſup̲ cuſtodia di-
lecti filii ſui. O deus cū q̄nta ſollicitudine ⁊ diligentia
eū obſeruabat/ vt ne in minimo eēt defect⁹ circa filiū
ſuū dilectū. O q̄nta reuerentia ⁊ cautela ac pio amore
ip̄m ꝯtrectabat/ q̄ vere ſciebat ip̄m eſſe deum ⁊ dn̄m
ſuū: flexis genib⁹ accipiebat ⁊ reponebat eū ī cunis
Cū q̄nta etiā iocūditate/ ꝯfidētia ⁊ auctoritate mater
na ip̄m amplexabat̄ oſculabat̄ dulciter ⁊ delectabat̄
in eo quem cernebat eē ſuum filium. Quā ſepe q̄ cu
rioſe intuebat eū in vultu ⁊ ſingulis p̲tib⁹ ei⁹ ſacra-
tiſſimi corporis. Quā ſerioſe ac prudēter tenella mē
bra feſtinans ꝯponebat ⁊ cooperiebat. Sicut enī fuit
humillima/ ita ⁊ prudētiſſima. vn̄ in ſingulis officiis ⁊
obſequiis vigilāti ⁊ dormiēti ſedule miniſtrabat/ nō
ſolum infantulo: ſꝫ etiam grādeuo. O q̄ libēter eum
lactabat/ vix fieri potuit/ quin magnā ⁊ inexpertam
dulcedinē pre aliis feminis ī tali filio delectationēqꝫ
ſentiret. Sꝫ ⁊ de ſctō ſene ioſeph refert btūs Bernar.
ſe credere ꝙ puerū ieſuꝫ ſup̲ genua ſua tenēs eidē fre
quēter arriſit. Stāte igit̄ dn̄o apud preſepe: ſta ⁊ tu
cum ea/ ⁊ delectare frequēter cū puero ieſu/ qꝛ virtus
exit ab ipſo. Queliꝫ enī alia fidelis maxime religioſa
p̲ſona a die natiuitatis vſqꝫ ad purificationē dꝫ ſaltē
ſemel in die ad dictū p̄ſepe adorare puerum dn̄m ie-
ſum ⁊ matrē ⁊ affectuoſe meditari de paup̲tate hui-

ſitate: benignitate ipſorum.

¶ De purificatione beate marie. Luce. ii. Ca. xi.

Adueniēte ergo quadrageſima die ꝑut ī lege ſta tutū eſt: exiit dña extra cū puero ieſu ⁊ ioſeph et veniūt a bethleē in hirlm/ q̄ ſunt quinqꝫ miliaria: vt ſcd̄m legē ſiſterent eū dño. Uade ⁊ tu cū eis ⁊ adiuua portare puerū ⁊ diligēter om̄ia q̄ dicunt ⁊ fiunt audi ⁊ vide. qꝛ deuotiſſima ſunt. Adducūt autē dn̄m tēpli ad tēplū dn̄i. Cūqꝫ intraſſent tēplū: emerūt duos tur tures: aut duos pullos colūbaꝝ vt offerrēt pro eo/ ſi- cut ꝓ pauꝑibus fiebat. Et qꝛ erāt pauperrimi credē- dum eſt magis de pullis colūbaꝝ: qꝛ facilius ⁊ ꝓ mi nori p̄cio inueniebant. Et ideo in lege ponunt in vlti mo loco: ⁊ euāgeliſta tacet āno qui erat oblatio diui/ tum. Et ecce ſymeon iuſtꝰ venit in ſpū in tēplū: ⁊ ſicut reſpōſum accepat agnouit xp̄m dn̄i. Cū autē feſtinā ter veniens vidiſſet eū. ſtatim cognouit eū ꝓphetico ſpū ⁊ accelerans adorauit eum inter brachia matris. Puer autem bn̄dixit eū. Et aſpiciens matrē inclina uit ſe oſtendēs ſe velle ire ad eū. Que mater ītelligēs quis admirās/ porrexit eū ſymeoni. Ac ille gauden ter ⁊ reuerēter eū ſuſcipiens ī vlnis ſuis ſurrexit bn̄- dicens deum ⁊ dixit. Nūc dimittis ⁊c. Et ꝓphetauit de paſſione eius. Superuenit ⁊ anna filia ſamuel de tribu aſſer. Reſume textū. Et adorans eum ſilr de eo loqbat magnalia. Mater vo ſuꝑ his admirās: ⁊ oīa ruminās ꝯſeruabat ī corde ſuo: deinde puer ieſus ex tendens brachia ſua v̄ſus matrē: iuit ad eā. Poſtea vadūt ad altare ꝓceſſionē faciētes: q̄ hodie repreſen tat ꝑ vniuerſum orbē. ꝓcedūt alacriter illi duo vene rabiles ſenes ioſeph ⁊ ſymeon: tenentes ſe ꝑ manus et cū exultatione magna iubilātes ⁊ pſallētes. Cōfi-

temini dño qm̄ bonus: qm̄ in ſcl'm mīa eius. Fidelis
dn̄s in oībus ꝟbis ſuis ⁊c. Redēptionē miſit dn̄s ⁊c.
Qm̄ hic ē deus deꝰ nr̄ ieternū ⁊ in ſcl'm ſcl'i ipe reget
nos in ſcl'a. Suſcepimꝰ deꝰ miam tuā ⁊c. Uirgo ꝟo
mater ſequit' portans regē glorie ieſum: anna ſociat
eā vadēs ex latere cū reuerētia iubilās ⁊ ipſa cū gau
dio indicibili laudās deū. Ab iſtis paucis fit ꝓceſſio
paucis quidē: ſꝫ magnis valde ⁊ repreſentātibꝰ om̄e
genus hoim. Sūt eni inter eos de maſculis ⁊ femi-
nis ſenibus ⁊ iuuenibꝰ virginibus ⁊ viduis. Cum au
tē ꝑuenerūt ad altare: mater cū reuerētia genuflectit
⁊ offert dulciſſimū filiū ſuū deo patri ſuo dicēs. Acci
pe pater excellētiſſime vnigenitū nr̄m: quē ſm̄ man
datū noſtre legis tibi offero: qꝛ primogenitꝰ meꝰ eſt.
Sꝫ rogo pater vt michi eū reddas. Et ſurgēs dimiſit
eū ſuꝑ altare. O deus qualis oblatio eſt iſta? Nūq̄ a
ſeculo talis facta fuit: nec fiet Stat puer ieſus ſuꝑ alta
re ſicut q̄libet alius paruulus: ⁊ facie natura reſpicit
matrē ⁊ alios. ac patienter ⁊ hūiliter reſpicit ⁊ expe-
ctat qd̄ fieri deinceps debeat Aduocat' ſacerdotes re
dimiturq3 dn̄s oīm tanq̄ ſeruus quinq3 ſiclis more
alioꝝ. Siclus eſt genus monete/q̄bus a ioſeph ſacer
doti ſolutis: mr̄ letāter reaccipit puerū. Accepit etiā
de manu ioſeph predictas aues vt offerret eas. Et ge
nuflectēs obtulit eas dicēs. Accipe clemētiſſime pat'
hāc oblationē hoc munuſculū ⁊ primū donū: qd̄ par
uulꝰ puer nr̄ hodie de ſua pauptate ꝑn̄tat. Sꝫ ⁊ puer
ieſus manꝰ ad aues porrigēs oculos leuauit ad celū
⁊ nec dū loquēs geſtibꝰ ſimul cū mr̄e obtulit: ⁊ poſue
rūt eas ſuꝑ altare. Uidiſti quales oblatores ſunt iſti:
mater ⁊ filius? Nunqd potuit talis hoſtia (q̄uis pua)
paruipēdi vel etiā repudiari? Abſit. Sed potius fuit

per manus ſctõꝝ angeloꝝ in ſupna curia pſentata et
accepta valde ita ꝙ tota iubilat. Poſtea ꝟgo beata
adorãs ꝛ recõmẽdãs ſe eterno pr̃i: diſceſſit de hiꝛl'm
viſitatura elizabeth: ꝛ volens videre iohannẽ anteꝙ̃
de illis partibꝰ diſcederet. Uade ꝛ tu ſemp cũ ea quo
cunqz vadit: ꝛ adiuuare puerũ. Cũ ergo veniſſent ad
eã fecerũt magnũ feſtũ: maxime de pueris ſuis: ſed ꝛ
pueri letabant̃ adinuicẽ. Et iohãnes quaſi ītelligẽs
reuerẽter ſe habebat ad ipm̃. Accipe ꝛ iohãnẽ: qꝛ hic
puer manus coram dño ꝛ ſic forte benedicet tibi. Alii
quibus autẽ diebꝰ ibi mora ꝯtracta: redeũt nazareth
Si autem in predictis vis informari de humilitate: ꝛ
de paucitate ꝯſiderata oblatione: redẽptione ꝛ legis
obſeruatione: de facili potes aduertere.

¶ De fuga dñi in egyptum. Mathei. ii. Ca. xii.

Cum ergo pgerẽt ꝟſus nazareth neſcientes ſup
hoc ꝯſilium dñi: ꝛ herodes pararet ſe ad necem
pueri ieſu: angelus dñi apparuit in ſõnis ioſeph dicẽs
ei: vt cũ puero ꝛ matre eiꝰ fugeret in egyptũ: qꝛ hero
des q̃rebat pdere aĩam pueri. Joſeph autẽ euigilãs
excitat matrem: ꝛ dixit ei. Ipſa vero incontinenti ſur
gẽs nulla mora ꝯtracta voluit iter accipe. ꝯcuſſa ſũt
enĩ ad hanc vocẽ oĩa viſcera eiꝰ: ꝛ circa filii ſalutẽ no
lebat negligens inueniri. Quare de nocte ſtatim in
ceperũt ire ꝟſus partes egypti. Meditare bene p̃di-
cta/ ꝛ inſta/ ꝛ vide quõ puerũ ieſum dormientẽ eleuet.
Cõſidera ꝛ actus illius pueri ieſu dũ excitat̃: ꝛ ꝙ non
pmittit̃ quieſcere/ ꝛ ꝯpatere ipſis. Attende diligen-
ter ꝙ multa bona in preſenti negocio cõſiderare po-
tes. Primo cõſidera quomodo in ſua pſona ſuſcepit
pſpera ꝛ aduerſa/ ꝛ cum ſimile tibi cõtigerit non ſis
impatiẽs. Nã iuxta montes inuenies vallẽ. Ecce enĩ

in natiuitate ſua magnificatꝰ xp̄s fuit a paſtoribus: vt deus. ⁊ paruz poſt fuit circūciſus vt pctōr. Deinde magi veniētes eū plurimum honorauerunt/⁊ nichilominus ipſe in ſtabulo remanēs ſtabat īter aīalia ⁊ plorabat vt cuiuſdā homūcii filius. Poſtea fuit p̄ſentatus in tēplum quē multū extulerūt ſymeon ⁊ anna Et nūc ab angelo dr̄ vt fugiat ī egyptū. Et de multis talibꝰ poteris ī vita ſua ꝓcedere q̄ ad nr̄am īſtructionē poſſumus retorq̄re. Cū ergo ꝯſolationē habueris tribulationē expecta/⁊ ecōuerſo. vñ in eis nec extolli nec frāgi debemꝰ. Dat nobis dñs ꝯſolatiōes ad ſpē ſubleuandā ne defidamus/ ⁊ tribulatiōes ad hūilitatem ꝯſeruandā/vt cognoſcētes miſeriā noſtrā ſtemꝰ ſemꝑ ī ſuo timore. Ad noſtrā ergo īſtructionē meditemur ip̄m hoc feciſſe vt ſe dyabolo occularet. Scd̄o ꝯſidera circa dei ꝯſolationes ⁊ bñficia: qꝛ qui ea non percipit/nō deiciat ab alio/nec hn̄ti inuideat. Hoc dico qꝛ angeloꝝ locutiones fiebāt ioſeph ⁊ non matri; cum tñ longe inferior eſſet ea. Ip̄e q̄ ꝑcipit lꝫ nō percipiat ꝓ ſuo velle/nō dꝫ ingratus eſſe nec murmurare/cū ioſeph qui tātus erat apud deū/ nō palā / ſed in ſomnis tm̄ tales allocutiōes ꝑciperet. Tercio ꝯſidera quō deus dat ⁊ ꝑmittit ſuos ꝑſecutiōibus ⁊ tribulationibꝰ vexari. Nōne magna tribulatio erat matri ⁊ ioſeph cū viderēt puerū ad occiſionē q̄ri? Quid enī grauius poterat audiri? Erat in hoc eoꝛuꝫ tribulatio qꝛ lꝫ ſcirēt ip̄m eſſe filiū dei/tñ poterat ſenſualitas eorum turbari ⁊ dicere. Dñe deus oīp̄s quid eſt q̄ iſte filius tuus fugiat? nōne potes eū defendere? Etiam in hoc erat tribulatio q̄ in terrā longinquā oportebat eos ire quā ignorabant/⁊ per vias aſperas cū tñ dñā eſſet īabilis ad eundū ꝓpter iuuētutē/⁊ ioſeph ꝓpter

ſenectutem. Ipſe etiã puer quẽ portare debebant vix erat duoꝝ menſium: ⁊ peregrinari habebant in terra aliena pauperes ⁊ quaſi nichil habẽtes. Omnia enĩ iſta ſunt afflictionis materia. Quarto cõſidera benignitatem dñi ⁊ vide quomodo cito perſecutionẽ patitur ⁊ fugat̃ de terra natiuitatis ſue: ⁊ tñ benigne cedit furori illi⁹ quẽ perdere poterat in momẽto. Profunda enĩ eſt hec humilitas ⁊ patiẽtia magna. Nolebat ei vicẽ reddere ⁊ offendere/ ſed fugiẽdo inſidias ei⁹ vitare. Sic ⁊ cõuenit facere obiurgãtib⁹ reprehẽdentib⁹ vel pſequẽtibus nos. Nõ eis reſiſtere vel de ipis vindictã accipere: ſ3 patiẽter eos portare ⁊ eoru3 furori cedere: ⁊ qđ plus eſt ꝓ eis orare vt alibi dicit̃ in euãgelio. Fugiebat ergo dñs ante faciẽ ſerui ſui: imo poti⁹ ſerui dyaboli. Portabat eũ mater iuuenis ⁊ tenera valde: ⁊ ioſeph multũ ſenex in egyptũ ꝑ viã ſilueſtrẽ/ obſcurã/ nemoroſam/ aſperã/ ⁊ inhabitatam per viã etiam valde longã. Dicit̃ enĩ ꝙ iter curſoru3 ſunt vndecim vel duodecim diete. ꝓ eis autẽ fuit iter duoꝝ mẽſium. Fuerũt enim (vt dr̃) per illud deſertum per qđ trãſierunt filii iſrael quadraginta annis. Sed qđ faciebant de victu ſecũ portãdo? Ubi etiã vel quõ de nocte qeſcebãt vel hoſpitabant̃? Raro enĩ domos in illo deſerto inueniebãt. Aut quomõ portabant penas eſtus ⁊ ſolẽ qui erant ita delicati. Cõpatere ergo eis/ q2 labor difficilis magnus ⁊ longus eſt tã ipis ꝙ puero ieſu. Uade ⁊ tu cũ eis: iuua portare pueru3: ⁊ ſi qua alia portãt: ⁊ ſeruias eis in oĩb⁹ qbus potes. Nõ debet videri nobis labor ꝓ nobiſmetipſis penitentiã agere: pro qbus tantus labor ab aliis ⁊ talibus actoties eſt aſſumpt⁹. De his autẽ q̃ ipis in deſerto ⁊ per viam cõtigerũt q2 pauca autẽtica inueniunt̃: nõ curo

referre. Cum ergo in egyptũ ītrauerũt: oīa ydola pro
uincie corruerũt. ſicut ꝑ yſayā fuerat ꝓphetatũ. Aſcē
det dñs ſuꝑ nubē leuem ꝛ ingredieꝛ egyptum ꝛ ↄmo
uebunꝛ oīa ydola egypti. Fuerunt autē ad quandā ci
uitatē q̄ vocaꝛ hermopoli: ꝛ ibi quandā domũculā cõ
ducētes / habitarũt ibi ꝑ ſeptem ānos: vt peregrini ꝛ
aduene / pauperes / ꝛ egeni incogniti / ꝛ deſpecti. Sed
occurrit pia pulcra ꝛ valde ↄpaſſiua meditatio. Ad-
uertas bene q̄ ſequunꝛ. Vñ eni ꝛ quō viuebāt iſti tāto
tp̄e / ꝛ nūq̄d mēdicabāt. Legiꝛ eni de dña q colo / acu
ꝛ oꝑe textrino ſibi ꝛ filio q̄rebat neceſſaria. Suebat
ergo ꝛ filabat dña ꝑcioſa mundi amore paupertatis
Multũ ꝑ oēm modũ pauꝑtatē dilexerũt: ꝛ eidē ꝑfe-
cte vſq3 ad mortē ſeruauerũt fidē. Sz nunq̄d ipā ibat
ꝑ domos petēdo pānos / ꝛ alia in q̄b⁹ oꝑareꝛ? Opor
tuit eni hoc ꝑ vicinas innoteſcere / alias vacaſſet ab
iſtis. q2 ille mulieres nō poterāt diuinare. Sed cum
puer Jeſus cepit eſſe quinquēnis vel ſic: nūq̄d porta
bat ambaſſiatas matri: petēdo ꝓ ea. Sz nūq̄d porta
bat ex ꝑte matris opera facta / petēs ſolutionē ꝛ ꝑciũ
Nōne in talib⁹ erubeſcat puer ieſus fili⁹ dei ꝛ mater
ipm mittens? Sz ꝛ ſi aliquotiēs dũ opus reddidiſſet
ꝛ ꝑcium peteret aliqua ſuꝑboſa / rixoſa / ꝛ loquax ꝑſo
na eidē iniurioſe reſpōdit / ꝛ opus factũ accepit / ꝛ eum
ſine precio expulit / ꝛ ſic vacuus domũ rediit? O quot
ꝛ quante iniurie aduenis (quas dñs non voluit vita-
re ſed ſuſcipere) fieri cõſueuerunt. Quid etiā ſi aliq̄n
domũ rediēs ꝛ famē patiens more pueroꝝ petiit pa-
nem / nec vnde daret habuit mater ſua? Nōne in his
ꝛ cõſimilibus concutiebātur oīa viſcera ſua? Conſola
baꝛ v̄bis vt poterat filiũ ſuũ / ꝛ vt poterat opē ꝓcura-
bat / ꝛ ſibi aliquādo forte ſubtrahebat de victu vt filio

reſeruaret. Hec ⁊ his ſimilia de puero Jeſu meditari
potes. Dedi tibi occaſionē: tu vero ꝓut tibi videt̄ eſti
mabis ⁊ perſequeris/ſiſcꝫ ꝑuulus cū ꝑuulo Jeſu: nec
paruipēdas talia humilia ⁊ q̄ puerilia videntur medi
tari de ipſo. Videntur enim dare deuotionem/augere
timorē/⁊ accēdere feruorē/et inducere ad cōpaſſionē/
puritatē/⁊ ſimplicitatē/ ↄferre humilitatē ⁊ pauperta
tem/vigorē inſtruere/⁊ ↄſeruare familiaritatē ⁊ con-
formitatē facere/⁊ ſpem eleuare. Nā ad ſua ſublimia
aſcēdere nō valem⁹. Sed qḋ ſtultū eſt dei/ ſapiētius
eſt hoībus, ⁊ qḋ infirmū potētius. Videt̄ enī taliū me
ditatio tollere ſuperbiā/cupiditatem eneruare/ ac cu
rioſitatē cōfundere. Vides quot bona inde ꝓueniūt.
Sis ergo (vt dixi) cū ꝑuulo ꝑuulus/ ⁊ cū grādeſcente
grādeſcas ſemꝑ tñ humilitate ſeruata/ſequaris eum
quocūqꝫ ierit. ⁊ intuearis faciē eius ſemꝑ. Et in ſupe
riorib⁹ aſcendēs: ꝙ laborioſa fuit eoꝝ paupertas ⁊ ꝙ
verecūda cōſidera. Et ſi in oībus q̄rere victū oporte-
bat/q̄d de veſtimētis dicem⁹? q̄d de vtēſilib⁹ ſcꝫ lectis
⁊ aliis infra domū oportunis? Nunq̄d duplicia habe
bat? Nunq̄d ſuꝑflua? Hec ↄtra paupertatē ſunt: ideo
ſi habere poſſet nollet ea amare amore paupertatis.
Sꝫ nūq̄d dn̄a ſuēdo aut alia operādo faciebat (more
quorūdā) oꝑa curioſa? Abſit. Faciat hoc q̄ tp̄s perde
re nō curat. Nō enī poterat lꝫ in tanta egeſtate poſi-
ta expēdere tp̄s in vanis/nec alias feciſſet. Eſt enī ꝑe
riculoſum viciū maxime ꝑſonis religioſis. Vis vide
re quō? Primo: q2 tp̄s ad laudandū deū ↄceſſum ex
pendit in vanis ↄtra ipm̄. Multū enī pl⁹ occupat de
tp̄e ꝙ expediat opus curioſum/ ⁊ hoc valde malū eſt
Scḋo: q2 facientī eſt cauſa vane glīe. O quotiēs reſpi
cit/recogitat/⁊ mēte reuoluit/etiā qñ nō operat̄/ ⁊ qñ

debet in deū attēdere/vt pulchꝛū opus faciat. Ex ide etiā ſe reputat ꝛ vult reputare. Tercio: qꝛ ei cui opus facit: eſt cauſa ſupbie. Tali eni oleo nutrit ignis ſupbie/ꝛ magis accēditur. Sicut eni rudia ꝛ groſſa ſunt humilitatis exēplū: ſic iſta ſuperbie. Quarto: qꝛ ē materia retrahēdi hoīem a deo. Nā ſm beatū gregoriū Tanto qs a ſupno amore diſiūgitur/q̄to inferi⁹ delectatur. Quito: qꝛ ip̄m eſt ei ꝯcupiſcētia oculoꝝ vnū de tribus pctīs ad q̄ oīa reducunt. Ad nichilū eni talia valēt: niſi vt oculi paſcant inde vane. Nā quotiēs quis i talib⁹ delectabiliter reſpicit/ꝛ vane oculos paſcit: tā qui facit q̄ꝫ qui portat ꝛ vtitur totiens offendit Sexto qꝛ multoꝝ alioꝝ ē laqueus ꝛ ruina/vł delectabiliter aſpiciēdo/vel ſimilē ꝯcupiſcēdo/vel diiudicando/vł detrahēdo/vel murmurādo. Cogita ergo quotiens de⁹ offendi poteſt/anteq̄ꝫ illa curioſitas ſit deleta: oīm autē taliū ille q̄ fecit opus ē cauſa. Vñ ſi pater doceret filiū facere huiuſmodi nō deberet fili⁹ cōſentire/qꝛ pctō nō eſt cōſentiēdū vllo modo. Vides ergo quot mala ex tali curioſitate ꝓueniāt. Adhuc ē aliud malū ꝛ peius oībus: qꝛ curioſitas directe obuiat paupertati vltra oīa p̄dicta/ꝛ in hoc q̄ꝫ leuis incōſtantis ꝛ vani animi eſt indiciuꝫ. Hec autē ſic curioſe dixi: vt curioſa vites. Non tñ ſic dꝫ intelligi q̄n aliquo caſu debeāt fieri opera pulchꝛa ꝛ delicata/ſpāliter i his q̄ diuino cultui mācipant. In oībus tñ oīs inordinata affectio ꝛ intētio eſt cauēda. Sed redeam⁹ in egyptū ꝛ cōſpice dñam in laborib⁹ ſuis ſuēdo/filādo/texēdo quō facit oīa humiliter/fideliter/ꝛ ſollicite/ſemp habēs diligentē curā ſup dilecto filio ſuo/ꝛ ſuper gubernatione dom⁹/necnō vigiliis ꝛ orōnibus iuxta poſſe ſemp intēta/ꝛ toto affectu eidē cōpatere: cōſiderās q̄ꝫ

non habuit regnū gratis dn̄a regni. Sed illud forte ſepe ꝯtigebat/ ꝙ alique bone matrone videntes eius paupertatē ſanctā ⁊ honeſtam ꝯuerſationem: aliqua trāſmittebant q̄ humiliter ⁊ cū grāꝝ actione recipiebat. Sed ⁊ ſanctus Joſeph aliqua operabat̄ in arte lignaria. Vndiqꝫ ꝯcurrit ſibi ꝯpatiēdi materia. Tādē dum aliquā morā cū ea ꝯtraxeris: pete licētiā recedēdi/ ⁊ bn̄dictionē ꝓmo a puero: deinde a matre/ poſtea a Joſeph genib⁹ flexis cū lacrimis/ ⁊ ꝯpaſſione magna valefaciens eis qꝛ tanꝙ̄ exbanniti ⁊ exules a patria ſua ſine aliqua cauſa remanent ad peregrinandum ibidem per ſeptem annos in ſudore vultus ſui.

¶ De reditu domini in egypto Ca. xiii.

Completis ſeptē annis q̄bus dn̄s peregrinat⁹ eſt in egyptū: angel⁹ dn̄i apparuit ī ſomnis Joſeph dicēs. Tolle pueꝝ ⁊ matrē ei⁹ ⁊ vade ī terrā iſrael. Et cū fuiſſet ibi/ audiens ꝙ Archelaus fili⁹ herodis regnaret ibi: timuit illo ire. Et iteꝝ ꝑ angeluꝫ āmonit⁹ fuit ad galileā ciuitatem nazareth. Fuitqꝫ redit⁹ ei⁹ circa feſtū epyphanie: ſcꝫ ſcd̄a die. vt ī martirologiis habet̄. Vides ergo (vt dicit̄ in ſuperiori tractatu) quō dedit ꝯſolationes ⁊ reuelatiōes ꝑ partes/ ⁊ nō ita plenas vt expetit ⁊ expoſcit. Quod ex duob⁹ ī hoc feſto pōt ꝑpendere: tū qꝛ in ſomnis ⁊ nō palā vt ibi dixi: tū qꝛ iter duas vices dixit ei ad quē locū ire deberet. Et dicit hic gloſa/ ꝙ hoc fit qꝛ ex frequēti viſitatōe quis certioꝛ reditur. Vn̄ qualeſcūqꝫ ſint nobis debēt videri magne. ⁊ īde ſim⁹ grati. qꝛ ſemꝑ ex parte ſua facit nobis quod nobis vtili⁹ eſſe cognoſcit. Nūc ergo circa reditum inſiſtam⁹. Circa quē diligēter attende: qꝛ pia eſt hec meditatio valde. Redeas igit̄ in egyptū ad viſitādum pueꝝ Jeſuꝫ quē cū extra forte inter pue

ros inuenerꝭ: ipſe te videns ſtatim occurret tibi. q̄r
benign⁹/affabilis ꝛ curialis eſt. Tu vͦo genuflectēs
oſculeris pedes ei⁹/ꝛ poſt inter brachia tua ipm̄ ſuſci
pias/ꝛ aliq̄ntulū ab eo quieſcas. Tūc dicet tibi. Data
ē nobis licētia redeundi ad patriā noſtrā/ꝛ cras hinc
recedere debem⁹. bona hora veniſti: q̄r nobiſcū itur⁹
es. Cui alacriter reſpōdeas te ex hoc multū gaudere
ꝛ ꝙ eum optas ſeq̄ quocūq̄ȝ ierit. Ex his collocutio-
nibus cū eo delecteris. Dixi iam tibi ꝙ hmōi q̄ pueri
lia videnť meditari multū valent/ꝛ plus ea ad maio
ra trāſmittēt. Poſtea ducet te ad matrē ꝛ curialiť ho
norabit te. Tu vero genu flectēs fac reuerentiā eis ꝛ
ſancto ſeni Joſeph: ꝛ requieſce cuȝ eis. Mane ſequēti
videbis aliquas matronas de noticia ꝛ hoīes venien
tes ad aſſociādūȝ eos vſq̄ȝ extra portā ciuitatis/ ꝓpť
placitā ꝛ ſanctā ꝯuerſationē eoꝝ. Predixerat enī di
ſceſſum ſuū ꝑ viciniā ꝑ plures dies. Prio q̄r nō erat
cōueniēs vt ſubito ꝛ quaſi furti inde recederēt. Sec⁹
enī fuit q̄n venerūt in egyptuȝ: q̄r timebāt mortē pue
ri. Incipiūt igiť recedere ꝛ ioſeph cū hoīb⁹ recedit/ꝛ
dn̄a ſeq̄tur a lōge cū matronis. Tu vͦo accipiēs pue-
rum per manū vade ī medio ante matrē. Nā ipſa poſt
ſe non dimitteret eū. Cū aūt ſunt extra portā Joſeph
nō ſe patitur ampli⁹ ſociari. Tunc autē aliquis ex eis
cōpatiens paupertati eoꝝ: pueꝝ vocat/ꝛ aliquos de-
narios ei tribuit pro expenſis. Verecūdabatur puer
accipere/ tamen amore paupertatis manum parat/
pecuniā accipit/verecunde tamē/ꝛ gratias egit. Sic
et plures fecerunt. Vocatur enim a matronis que ſi-
militer fecerunt ei. Non minus verecundatur ma-
ter q̄ꝫ filius. verumtamen gratias egit eis humiliter
Vere hic illis compati potes/cū ille cuius eſt terra et

plenitudo eius pro ſe ⁊ matre et nutritio ſuo ſic pau-
pertatē artā elegerit ⁊ in tanta penuria vixerit. Mul
tum relucet in eis paupertas ſctiſſima/⁊ nobis amabi
lem ⁊ imitabilē eā oſtēdunt. Tandē grās agētes eis
valefaciunt oībus/⁊ iter arripiūt. Sȝ quō rediit puer
ieſus infantul⁹? Difficilior enī michi videtur reditus
ꝙ̄ acceſſus. Nā qñ venit in egyptum ita paru⁹ erat ꝙ
poterat portari: nunc autē ita magn⁹ ē ꝙ portari non
poteſt/⁊ ita puus ꝙ ꝑ ſe ire nō pōt. Sȝ forte aliq̄s ex
illis bonis viris dedit eis aut cōmodauit aliquē aſel
lum ſuꝑ quē ire poſſet. O puer egregie ⁊ delicate rex
celi ⁊ terre ꝙ̄tum laboraſti ꝓ nobis/⁊ ꝙ̄cito hoc cepi
ſti. Vñ ꝓpheta ꝑdixit in ꝑſona tua. Paupꝫ ſum ego ⁊
in laboribus a iuuētute mea. Penurias magnas la
bores arduos/afflictiōes corporis ꝯſtātiſſime ſumpſi
ſti/⁊ habuiſti temetip̄m quaſi odio ꝓ labore nr̄o. Cer
te ſolus hic labor de quo hic tractauim⁹ nunc/ad ple
nā redēptionē nr̄am ſufficere potuiſſet aut debuiſſet.
Accipe ergo puerum ieſum/⁊ pone ſuꝑ aſellū ⁊ fide
liter ducas eū. ⁊ cū deſcēdere voluerit/letāter in bra-
chiis tuis ſuſcipias/⁊ aliq̄ntuluȝ teneas ſaltē quouſqȝ
veniat mater ei⁹: q̄ aliq̄ntulum plani⁹ ambulat. Tūc
puer ibit ad eā/eritqȝ matri redēs magna receptio fi
lii. Vadunt igit̄ ⁊ trāſeunt ꝑ deſertū ꝑ qđ venerāt. Et
in ip̄o itinere ſepe poteris eis ꝯpati/⁊ recipere eos fa
tigatos/⁊ labore victos/⁊ tā de die ꝙ̄ de nocte parum
quietis habētes. Cū autē fuerūt ꝓpe finē deſerti: inue
nerūt ſctm̄ Johannē baptiſtā q̄ iam inceperat facere
ibidē penitentiā cū tn̄ nullū haberet peccatū. Dicitur
enī ꝙ loc⁹ Jordanis vbi baptizauit iohānes Jeſum:
ē ille vnde trāſierūt filii iſrael qñ venerūt de egypto
per dictū deſertū. ⁊ ꝙ ꝓpe dictū locum in illo deſerto

iohannes penitentiã fecit. Unde poſſibile eſt ꝙ puer
ieſus inde trãſiens in reditu ſuo īuenit eũ ibidẽ. Me
ditares ergo quō ſuſcepit eũ alacriter/⁊ ibi aliq̃tulũ
ſubſiſtẽs comedunt cũ illo illa cruda cibaria q̃ iohan
nes alias ibi comedebat. Tãdem imenſa recreatiõe
ſpũs habita. Ualefaciunt ei. Tu aũt in aduẽtu ⁊ in re
ceſſu genu flectẽs iohãni: deoſculeris pedes eiꝰ bene
dictionẽ petẽs ⁊ ei te recõmẽdãs. Excellẽs enī valde
⁊ mirabilis eſt puer iſte: ip̄e enī fuit ꝑmus heremita:
principiũ ⁊ via oim in regione viuere volentiũ. Fuit
etiã virgo puriſſimꝰ/p̄dicator maximꝰ/pluſq̃ ꝓphe
ta/martyr glorioſus. Poſtea trãſeuntes iordanẽ ap
plicuerũt ad domũ Elizabeth/vbi magnũ ⁊ iocundũ
feſtum factũ eſt inter eos. Et ibidẽ audiens ioſeph ꝙ
Archelaus filius herodis regnaret ī iudea timuit il
lo ire. Et ãmonitus ab angelo in ſomnis venit in ga
lileã in ciuitatẽ nazareth vt predixi. Ecce reduximus
puerũ ieſum de egypto. Et eo reuerſo cõcurrerũt ſoro
res dñe ⁊ alii ꝯſanguinei ⁊ amici adviſitandum eos:
Ipſi autẽ in nazareth quieſcũt ⁊ pauperẽ vitã ducunt
Exinde aũt vſqꝫ ad duodecimũ etatis ſue annũ nõ le
gitur aliq̃d de ip̄o. Dicit autẽ ⁊ ē veriſimile ꝙ ibi eſt
fons de quo puer ieſus deferebat aquã matri ſue. fa
ciebat enī hec ſeruicia humilit̄ matri hũilis dñs: nec
ip̄a habebat aliũ ſeruientẽ. Potes enim meditari ꝙ
cũ matre ꝓpria ieſu: ſorores dñe veniebãt. veniebat
⁊ iohãnes euãgeliſta q̃ tunc erat annoꝝ q̃nqꝫ. Nã le
gitur de eo ꝙ obiit ãno a paſſiōe dñi ſexageſimoſepti
mo: etatis ſue anno nonageſimooctauo. Et ſic tēpore
paſſionis triginta vnũ annos habebat/cuꝫ dñs ieſus
haberet triginta tres ⁊ parũ plus. Cũ ergo dñs ieſus
hoc reditu eſſet ſeptẽ ãnoꝝ: iohãnes erat q̃nqꝫ ãnoꝝ

Intuere eos ſimul ſtantes ꝛ conuerſantes prout dñs
deus dabit tibi. Hic fuit ille diſcipulus quem poſtea
familiarius diligebat Ieſus.

¶ Quō puer ieſus remāſit ī ihrl'm. Lu. ii. Ca. xiiii.

CUm autem eſſet ieſus annoꝝ duodecim/ aſcēdit
cū parentib⁹ in hieruſalē ſcđm ↄ̄ſuetudinē ꝛ p̄ce
ptum diei feſti. ꝛ durabat p ſeptē dies. Laborat nunc
puer Ieſus itinerib⁹ legis: ꝛ vadit nūc/ ꝛ honorat pa
trē ſuū celeſtē ī feſtis ſuis. Eſt eni amoꝛ ſummus iter
patrē ꝛ filium. Sed maioꝛ erat ei afflictio ꝛ doloꝛ coꝛ
dis acerbioꝛ de eius inhonoratiōe in pctōꝝ multipli
cium cōmiſſione: q̄ de honore apparētis ꝛ exterioris
pōpe ꝛ feſti leticia. Stabatqꝫ dñs legis obſeruans le
gem: ꝛ inter alios ↄuerſans humiliter quaſi qlibꝫ ali⁹
pau percul⁹. Cōſummatis aūt dieb⁹ feſti recedētibus
qꝫ parētib⁹ puer Ieſus remāſit in ihrl'm. Attēde hic
bene ad oīa q̄ dicunt ꝛ fiūt/ ꝛ te p̄ſentē exhibeas: val
de eni deuota ꝛ ꝓficua materia eſt. Dixi autē iā tibi
q̄ nazareth vbi dñs habitat diſtat ab ihrl'm p. lxxiiii.
miliaria vel circa. Cū ergo mater ꝛ ioſeph p diuerſas
vias incedētes venerūt ī ſero ad locū vbi dieta ↄple
batur ꝛ vbi hoſpitari deberēt: vidēs dña Ioſeph ſine
puero quē cū ipo redire credebat: querit ab eo vbi eſt
puer? Et ille. Neſcio/ qꝛ nō rediit mecū/ ſꝫ tecū cū re-
dire credebā. Tūc illa doloꝛe vehementi ↄcuſſa cū la
crimis dicit. Nō rediit mecū: video q̄ nō bene cuſto
diui filiū meū. Et volēs ire p domos q̄ꝝ decēter po
tuit illo ſero circuibat querēs de illo ꝛ dicens. Vidiſti
ne filiū meum? Et vix pre doloꝛe ꝛ ardoꝛe deſiderii ſe
cōtinebat. Ioſeph autē ſequebat eā cū fletu. Quo nō
inuento/ qualē quietē habere poterāt tuipſe cogita ꝛ
maxime mater/ q̄ arti⁹ diligebat. Et licꝫ a notis con

fortaret: tñ nõ poterat ↄſolari. Quid enim erat pe-
dere Jeſum? Cõſpice bene eã/ ꝛ vehementer ↄpatere
ei/ qꝛ in amaritudine ꝛ ãguſtiis ẽ aĩa eiꝰ in hac hora.
Non ergo turbemur qñ tribulatões habemꝰ/ qꝛ etiã
mři nõ pepcit. Dñs enim eas ad ſuos venire pmittit
ꝛ ſignum eſt dilectiõis nobis: qꝛ expedit eas habere
Tãdem dña in camera ſe recludens in oꝛonem ꝛ plã
ctũ ſe ↄuertit dicens. O deꝰ pater etne clementie/ vo
bis placuit michi dare filiuꝫ veſtruꝫ: ſꝫ ecce pdidi euꝫ/
ꝛ neſcio vbi ſit/ reddite michi illuꝫ. O pater tollite mi
chi hãc amaritudineꝫ/ ꝛ docete me filiuꝫ meuꝫ. Reſpi
cite pater ad afflictioneꝫ cordis mei: nõ ad negligen
tiã meã: incaute enim me habui: ſꝫ ꝛ negligenter feci
ſꝫ ꝑpt benignitatem veſtrã reddite euꝫ michi: qꝛ ſine
ipo viuere nõ poſſum. O fili dulciſſime vbi es/ qđ eſt
de te apđ quem nũc hoſpitaris? Nunqđ ad pr̃em tuũ
rediſti in celuꝫ? Scio eĩ ꝙ homo verꝰ es ex me natꝰ/
ꝛ alias ab herode q̃ſituꝫ ĩ egyptuꝫ te portaui. Pater
tuꝰ ab oĩni malo te cuſtodiat fili mi. Jndica michi vbi
ſis fili mi ꝛ veniã ad te. vł tu redi ad me. parce michi
hac vice: qꝛ nunꝗ ãplius ↄtinget michi vt te cuſtodiã
negligenter. Nunqđ aliquã offenſaꝫ feci tibi fili mi.
Propt̃ quã ergo cãm receſſiſti a me. O fili mi ne tar
des venire ad me. Nunꝗ ex quo natꝰ es ſine te fui co
medi vł dormiui: niſi nũc ſolũmodo. ſine te aũt ſum/ ꝛ
neſcio qualit̃ hoc factũ ſit. Et ſic qꝛ tu es ſpes mea/ vi
ta mea/ ꝛ oẽ bonũ meũ/ ꝛ ſine te nõ poſſum eẽ. Jndica
michi ergo vbi nũc es/ ꝛ quomõ valeã te inuenire? Ta
libus ꝛ ſimilibꝰ dictis mater per ſe totã noctem an-
guſtiabat ſuper dilecto filio ſuo. Mane vero ſequenti
domum exeuntes querebãt eum per circũſtãtia loca
Nã per plures vias patebat reditꝰ: ſicut qui de ſenis

vellet ire piſas: ire poſſet ꝑ podium boniti/per collẽ/
aliaqꝫ loca. Magne igiꝉ ſequẽti circũeundo ibãt per
alias vias/querẽtes eũ ĩter cognatos ⁊ notos. Quo
tũc etiã nõ inuẽto mater quaſi ſine ſpe anxiebaꝉ/nec
poterat ꝯſolari. Tercio die redeũtes in ihr̃lm inuene
runt eũ in tẽplo ſedẽte in medio doctoꝝ. Tũc ipſa quaſi
ſi reuiuiſcẽs exhilarata genuflexit ⁊ cũ lacrimis gra
tias egit. Puer aũt vidẽs matrẽ venit ad eã/quẽ ipſa
ĩter brachia ſuſcipiẽs ſtringẽſqꝫ ⁊ deoſculãs dulciter
ponit vultũ ad vultũ/⁊ eum ĩ gremio ſuo aliq̃tulũ re
poſuit/⁊ ſic cũ eo requieuit. Neqꝫ eni tũc loq̇ pꝛe tene
ritudine potuiſſet. Poſtea reſpiciens eũ dixit ei. Fili
q̄d feciſti nobis ſic? Ego ⁊ pater tuꝰ dolẽtes quereba
mus te. At ille dixit. q̄d eſt ꝙ me q̄rebatis / neſcieba
tis qꝛ in his q̄ patris mei ſunt: opoꝛtet me eſſe. At illi
nõ intellexerũt. Dixit ergo illi mater. Volo ꝙ redea
mus in domũ noſtrã. Nõne vis venire nobiſcũ? At il
le reſpõdit. Ego faciã ꝙ placuerit vobis. Et rediit cũ
eis nazareth. Vidiſti ergo afflictionẽ matris in dicto
negocio. Sꝫ quid fecit ille puer ĩ illo triduo. Cõſpice
eũ ⁊ attende quõ ſe recũbit ad hoſpitale pauperũ/cũ
verecũdia ſe petit hoſpitari. Tũc ibidẽ comedit puer
ieſus cũ pauperibꝰ. Cõſpice etiã eũ ſedentẽ iter docto
res/vultu placido/ſapiẽti/⁊ reuerẽti: ⁊ audiebat ⁊ in-
terrogabat eos quaſi ignoꝛans q̄d ex hũilitate facie
bat/⁊ ne ipſi verecũdarentur ſuꝑ mirabilibꝰ reſpõſis
eius. Potes autẽ in p̄dictis tria ꝯſiderare val de no
tabilia. Pꝛimũ eſt/ꝙ qui vult deo adherere nõ debꝫ
inter ꝯſanguineos ꝯuerſari: ſꝫ ab eis recedere. Nõne
puer ieſus dimiſit dulciſſimã matrẽ cum patris operi
bus intẽdere voluit? Et poſtea queſitꝰ iter cognatos
⁊ notos nõ fuit inuẽtꝰ. Scḋm/ ꝙ q̄ ſpiritu viuit nõ mi

retur ſi aliquãdo mẽte arida remanẽte videtur ſicut
derelictũ ſe eſſe a deo: cũ hoc etiã matri xp̄i cõtigerit
Non ergo mẽte tabeſcat/ſed diligẽter eũ querat ꝑ cõ
tinuũ excercitium ſpũs in ſacris meditatiõibꝰ/in bo=
nis operibꝰ ꝑſiſtẽdo/⁊ reinueniet eũ. Terciũ ẽ/ꝙ nõ
debet eſſe q̄s ꝓprii ſenſus aut ꝓprie volũtatis. Nam
cũ dñs ieſus dixiſſet ꝙ oportebat eũ patris operibus
intẽdere/mutauit ꝯſilium ſequẽdo voluntatẽ matris
⁊ receſſit cũ ea ⁊ cũ nutritio ſuo Joſeph/⁊ erat ſubditꝰ
eis. Jn quo mirari potes eius humilitatẽ. Hec ſũt de
textu anſelmi. Ex hinc enĩ (id eſt a duodecimo anno
vſq₃ ad triceſimũ ãnũ ſaluatoris) miror ꝙ ſic trãſiliit
calamus ſcriptoꝝ. Hinc autẽ forſitan ſuggerit̃ aĩo le
ctoris/ne ſe nimis publicẽt acta minoꝝ. Et Ber. ſup
hoc vbo. Cũ eſſet Jeſus annoꝝ. xii. Vbi (inquit) eras
bone ieſu ꝑ illõ triduũ/quis tibi cibũ miniſtrauit aut
potum? Certe vt ꝑ oĩa te noſtre cõformares paupꝑtati
⁊ vt oẽs miſerias ⁊ calamitates ſuſciperes/ quaſi vnꝰ
de turba pauperꝝ ſtipẽdia ꝑ hoſtia mẽdicabas Quis
dabit michi illaꝝ buccellaꝝ mẽdicataꝝ participẽ fie
ri/vel ſaltem illius edulii diuinis reliquiis ſaginari.

¶ De meditatione q̄d fecit xp̄s a duodecimo anno
vſq₃ ad triceſimũ vel principiũ. xxx. anni. Ca. xv.

VErſus dñs Jeſus a tẽplo ⁊ hieruſalẽ: cũ parẽtibꝰ
ſuis erat in ciuitate nazareth/ſubditꝰ illis/⁊ ha=
bitauit ibidẽ. Ac inde vſq₃ ad p̄ncipiũ triceſimi anni
nõ reperitur in ſcripturis/ꝙ in iſto toto tp̄e fecerit ali
quid q̄d videtur valde mirabile. Quid ergo medita
beris eum feciſſe? Stetit ne dñs Jeſus ocioſus tanto
tẽpore/vt nil fecerit dignũ recitatiõe ⁊ ſcriptura? Si
feciſſet cur nõ fuiſſet ſcriptũ vt alia facta ſua? oĩno vi
detur ſtupor. Sȝ attẽde hoc bene. q̄ patẽter videbis

ꝙ nil faciendo fecit magnifica. Nilqȝ de eius factis
a miſterio vacat / ſȝ ſicut virtuoſe loq̄batur ⁊ opabaṫ
ſic virtuoſe tacebat ⁊ requieſcebat ⁊ ſe ſubſtrahebat.
Magiſter igiṫ ſummus aliqñ doctur⁹ ꝟtutes ⁊ viam
vite/cepit a iuuētute opa facere ꝟtuoſa: ſȝ modo mi-
rabili ac magnifico/retro actiſqȝ tp̄ibus inaudito: ſȝ
reddēdo ſe aſpectui hoīm inutilē ⁊ abiectū ac inſipiē-
tem/vt deuote ⁊ ſine temeraria aſſertiōe cogitari po
teſt. Et cuȝ hac modificatiōe oīa tibi affirmo/ que per
auctoritates ſacre ſcripture aut ſctōꝝ doctoꝝ nō ꝓbā
tur/vt in ꝑncipio tibi dixi. Subſtrahebat ergo ſe a cō
ſortio ⁊ ꝯuerſatiōe hominū: ibat ad ſinagogā id ē ad
eccl̄iaȝ: ſtabat ibi multū in orōne in loco viliori ſe po
nens: redibat domū: ſtabat cū mr̄e. ⁊ aliqñ ſuuȝ nutri
ciū iuuabat p traſitū: eūdo vl̄ redeūdo inter hoīes ac
ſi nō inueniret hoīes. Mirabanṫ cuncti cernētes iuue
nem tā ſpecioſuȝ nil facere/qḋ apparet laude dignuȝ
Expectabāt eni ꝙ magnifica faceret ⁊ ꝓbi viri opa.
Cū enim puer erat ꝓficiebat etate ⁊ ſapiētia corā deo
⁊ hominib⁹. Sȝ ecce creſcēs ⁊ veniēs ad ānū viceſimū
q̄ntum ⁊ vltra: nulla opa faciebat ꝑ tendentia aliquā
ſpēm ꝓbitatis ⁊ virilitatis. Stupebāt vehementer ⁊
deridebāt euȝ dicētes Iſte eſt q̄dā inutilis. Iſte ē idio
ta ⁊ hō de nichilo/ſtult⁹ ⁊ inſipiens: nec lr̄as diſcit et
inter gentes in ꝓuerbiū venit/ꝙ erat grādis ⁊ capti-
uus ⁊ hunc viuendi modū ſic cōiter tenebat ⁊ ꝯtinua
bat: ꝙ apḋ oīs cōiter erat vilis/⁊ abiect⁹ reputabaṫ
Qḋ bñ p ꝓphetā fuerat añ dictuȝ in pſona ei⁹. Ego
autſum ꝟmis ⁊ nō hō: opprobriū hoīm ⁊ abiectio ple
bis ⁊c. Uides igr̄ q̄d faciebat nil faciēdo: reddebat ſe
oīb⁹ vilē ⁊ abiectū vt p̄dixi. Sed an hoc paruȝ videṫ:
tp̄e q̄dē nō indigebat/ſȝ ego certe in omnib⁹ opibus

noſtris nullū maius reputo/nec difficilius cognoſco.
Ad altiſſimū eni gradū michi ꝑueniſſe videt̄ ac diffi
cilimū/q̄ ad hoc ꝑuenit corde ⁊ aīo/vere non ficte/ita
ſe vincit ⁊ dn̄atur aīo ſuo/⁊ ſuꝑbo ſuꝑcilio carnis ſue
ꝙ nolit reputari/ſʒ ſemper ſperni vt abiectus ⁊ vilis.
Maius eſt hoc ꝙ̄ vincere vrbes: iuxta ſniam ſalomo
nis dicētis. Melioꝛ eſt patiēs viro foꝛti/⁊ q̄ dn̄at̄ aīo
ſuo expugnatoꝛ eſt vrbiū. Quouſqʒ igit̄ ꝑuenias ad
hunc gradū: nil tibi videaris feciſſe. Nā cū in verita
te oēs ſumꝰ inutiles: etiā cū benefecerimꝰ iuxta v̄bū
dn̄i/quouſqʒ in hunc abiectōis gradū ꝑuenimꝰ nōdū
in veritate ſumus/ſed in vanitate cōſiſtimus ⁊ ambu
lamꝰ. Qd̄ etiā apl̄s manifeſte oñdit dicens. Qui ſe
exiſtimat aliquid eſſe cū nichil ſit/ipſe ſe ſeducit. Si
igit̄ q̄ras/quare ſic fecit dn̄s Jeſus. Reſpōdeo tibi ꝙ
nō īdigebat/ſʒ vt nos īſtrueret. Vn̄ ſi nō eē aliquā di
cimꝰ īexcuſabiles ſumꝰ. Abhoīabile proꝛſus ē ſi eri=
git v̄miculꝰ ⁊ vermiū eſca futurꝰ/vbi ſe ſic hūilians
abiecit maieſtatis. Si aūt alicui abſurdū videat̄/ꝙ
ſic inutiliter vixit/aut ꝙ euāgeliſte multa omiſerūt/⁊
ſimilia dicat. Reſpōderi pōt ꝙ nō erat iutile tāte v̄tu
tis exercitiū ꝓbere ⁊ facere/imo erat viliſſimū ⁊ oīm
v̄tutū rectū ⁊ ſtabile fūdamētū. Hoc etiā ex v̄bis ipiꝰ
dn̄i in euāgelio Johānis habet̄. Cū venerit paracliꝰ
quē ego mittā vobis a patre ſpm̄ veritatis q̄ a patre
ꝓcedit: ille teſtimoniū perhibebit de me/ ⁊ vos teſti=
moniū perhibebitis. q2 ab initio .ſ. ꝑdicationis mecū
eſtis. Et petrus in lectione btī Mathie dixit. Opʒ ex
his viris qui nobiſcum conuerſati ſunt in omni tem=
poꝛe/quo intrauit inter nos dominꝰ Jeſus incipiēs a
baptiſmate iohannis. Tunc autē erat Jeſus quaſi
annoꝝ triginta. Sed nec ipſe Johānes ꝑcurſoꝛ eius

fuiſſet:ſi dñs ieſus eo prius predicaſſet: Item ſi prius incepiſſet quō notus nō fuit in tot ānis a vicinis q̄ dicebāt. Nōne hic eſt fili⁹ fabri:cū poſtea puo tp̄e fili⁹ vocaret dauid etiam a cecis. Si ergo citius icepiſſet aut aliqua notabilia feciſſet:ſcripta eſſent aut ſaltem aliqua ex eis/ nec toto ſic oms euangeliſte tacuiſſent Hoc autē qd̄ dico videt beatus Ber. ſentire vt ifra dicetur. Quocūq; autē modo ſe habeat veritas/ego ſic meditari piū ⁊ valde vtile puto. Fabricabat aūt dñs ieſus ſic faciēdo gladiū humilitatis vt ſibi fuerat dictū per pphetā. Accingere gladio tuo ſup femur tuū potētiſſime. Nullo quippe decētius q̄ gladio humilitatis deceat ſuperbū aduerſariū iugulari. Nam gladio ſue potētie vel magnitudīs nō legi q̄ fuerit vſus ſed potius cōtrariū. Pro illo eni tp̄e quo eo maxime indiguiſſet ſcʒ tp̄e paſſionis: idē ppheta conqueſtus eſt ad deum patrē p filio ſuo dicēs. Auertiſti adiutorium gladii ei⁹/⁊ nō es auxiliat⁹ ei in bello. Pri⁹ cepit facere q̄ docere. Dictur⁹ enī erat. Diſcite a me q: mitis ſum ⁊ humilis corde. Hoc ergo p̄mo facere voluit ⁊ nō ficte/ſed ex corde. Non enī poterat in eū cadere ſimulatio:ſʒ in tātum ſe fundauit in humilitate/ vilitate ⁊ abiectiōe/⁊ ſic ſe in ɔſpectū oīm adnichilauit: q̄ etiam poſtq̄ predicare cepit ⁊ loqui altiſſima ⁊ diuina: ⁊ facere etiā mirabilia ⁊ magnifica opera nō reputabāt eū: ſed vilipendebāt: ⁊ deridebāt eū dicētes. Quis eſt hic? Nunqd eſt hic fili⁹ fabri? ⁊ ſimilia exinauit ergo ſemetipm formam ſerui accipiēs nō cuiuſq̄ ſerui:ſʒ inutilis per abiectā cōuerſionē. Cōſidera oēs actus eius tā preteritos q̄ futuros: ⁊ ſemp inuenies q̄ in eis relucet humilitas/ſemp enī eam ſeruauit vſq; ad mortē/et etiā poſt mortem. ſicut pʒ: q: in

ſine diſcipuloꝝ pedes lauit : ⁊ crucis patibulum ſuſti
nuit . Poſt reſurrectionē glorioſus vocat diſcipulos
ſuos fratres. Uñ dixit magdalene. Uade: dic fratri-
bus meis aſcēdo ad patrem ⁊c. Et paulopoſt. Saule
ſaule qd me ꝑſequeris? Et in die iudicii dicet q̄diu fe
ciſti vni ex fratrib⁹ meis minimis michi feciſtis? Nō
ſine cauſa hanc virtutē tm̄ amauit. ſciebat enim ꝙ ſi
cut initiū oīs pc̄i eſt ſupbia: ſic hūilitas eſt funda-
mentum oīs boni. Sine hoc fundamēto fruſtra fit
edificium. Uñ nec de ꝟginitate/nec de pauptate/nec
de aliqua ꝟtute vel ope ſine hūilitate ꝯfidas. Quali
ter aūt poſſit acq̄ri oñdit hic dñs/qꝛ ꝑ ſui vilificationē
in ſuis oculis ⁊ alioꝝ/⁊ ꝑ exercitiū humiliū operum
Sic eñi dicit btūs Bern. Qui vult hr̄e hūilitatē: opꝫ
ꝙ p̄cedat hūiliatio/ſicut patiētia p̄cedit pacē/ ⁊ lectio
ſcientiam. Cum ergo hūiliari videris habeas hoc ſi-
gnum in bonum: qꝛ augmentū eſt grē ꝓpinquantis
At parum eſt cū ꝑ ſeipm̄ nō humiliat de⁹ ſi tunc li-
benter accipim⁹/ſi non qñ ꝑ alium hoc facit ſimiliter
ſapiamus. Sꝫ redeamus ad intuendum vitā ⁊ actus
dñi ieſu ſpeculi nr̄i: ſicut eſt p̄ncipale ꝓpoſitum nr̄m
Cōſidera igr̄ illā familiā ſup oīs benedictā/ paruā
ſꝫ valde excellētem arte lignamina: dña vero collo ⁊
acu ac ope textrino laborabat ⁊ faciebat alia domus
obſeq̄a q̄ multa ſunt. Parabat victum ſponſo ⁊ filio:
⁊ hmōi expediētia: nō eñi hēbat ſeruientē. Cōpatere
igr̄ ſibi quā ſic ꝓprijs manib⁹ laborare opꝫ ⁊ opari.
Cōpatere etiā dño ieſu/qꝛ ipſe eā iuuabat fideliter ⁊
laborabat in his q̄ poterat. Uenit eñi (vt dicit) mini-
ſtrare ⁊ nō miniſtrari. Nōne ergo in mēſa ponēda in
cubilib⁹ aptādis ⁊ aliis ſecretiorib⁹ domus ſeruitiis
eam iuuabat. Intuere igr̄ bene eum obſeq̄a humilis

facientem:ꝛ etiam dñam ꝛ adiuua nos familiariter. Cōſpice quō ipſi tres ad vnā mēſulam ſunt comedē tes ſimul nō lautas aut exq̄ſitas cenas:ſꝫ ſobrias ſu mētes. Et poſtea qualiter colloquunť adinuicem nō inania ꝛ ocioſa v̄ba:ſꝫ ſpū ſctō ꝛ ſapientia plena / nec minus reficiuntur mente ꝙ̄ corpore. Et quomō poſt aliquā recreationē ad orōem ſe ꝯuertūt in cubilibus ſuis. Nō enim erat eis domus ampla:ſꝫ parca. Me ditare ergo ꝙ habebāt tria cubilia in aliqua carme rula.ſ.vnū q̄libꝫ eoꝝ. Et intuere dñm ieſum ſup vnū in orōe in ſero ſe ꝯponentē ꝑ ſingulas noctes lōgiſſi mi tp̄is ſpacio ſic humiliter/ſic vniuerſaliter/ſicut vn⁹ alius paupculus de populo/ſic etiā perſeuerāter quo libet ſero reſpicias eum in hoc ſtrato. O deus abſcō dite quare ſic affligebas corpus tuū innocētiſſimum vnius quippe noctis ꝑegrinatio debebat ſufficere ad totius mundi redēptionem. Amor ad hoc te impulit immenſus vehemēter dolebas ꝓ oue ꝑdita tuis hu meris ad celeſtia reportāda. Te rex regū ꝛ de⁹ eter nus q̄ oīm penuriam releuas ꝛ oīa oībus miniſtras: ꝓut exigit vniuſcuiuſqꝫ ꝯditio: tibi tantam paupta tem/humilitatē/aſperitatē/afflictionē/ꝛ laborem/vi gilādo/dormiēdo/abſtinēdo/comedēdo / ꝛ aliis tuis oīmodis actibus ꝑ tam longa tp̄is ſpacia reſeruaſti Ubi ſunt ergo q̄rētes ocioſa tp̄is/curioſe ornata ꝛ va na. Non didicimus in ſcolis hui⁹ magr̄i q̄ fallere nō vult nec falli pōt. Et hn̄tes victū ꝛ veſtitum (ſcḋm apl̄m in his ꝯtēti ſumus: ad ꝯgruentem neceſſitatē nō ad ſupabundantiam/aliis virtutum excercitiis ſtudioſe inſiſtentes.

¶ De itinere dn̄i ieſu ad baptiſmum Math.ii. Marci.i. Johānis.i. Luce.iii. Ca.xvi.

Ompletis itaqꝫ vigintinouem annis etatis ſue

quibus(vt dictũ eſt)ſic abiecte vixerat dñs ieſus dixit matri ſue. Tẽpus eſt vt vadã ꝛ glorificẽ ꝛ magnificẽ patrẽ meũ/ꝛ oſtẽdam me iſti mũdo/ꝛ operer aiaꝝ ſa lutẽ/ꝓ qua pr̃ miſit me huc. Cõforteris igr̃ mater ca riſſima:qꝛ cito redeã a te. Et genuflectens hũilitatis magr̃ petiit benedictionem. Ipſa ſilr̃ genuflectẽs / ꝛ cum lacrimis eũ amplectẽs tenerrime dixit. Fili mi benedicite vade cũ benedictione prĩs tui ꝛ mea. Eſto memoꝛ mei/citoq; redire memento. Sic igr̃ reuerenter ſe licentians ab ea ꝛ nutritio ſuo ioſeph/ arripuit iter a nazareth verſus hiꝛl'm ad ioꝛdanem vbi erat iohãnes baptizãs/qui locus diſtat a hiꝛl'm. lxxiiii. miliarib⁹. Vadit autẽ ſolus dñs mũdi. Nõ eni habebat diſcipulos. Intuere ergo cũ ꝓ deo diligenter/quõ vadit ſolus pedibus nudis p tanta itinera / ꝛ vehementer ꝯpatere eidẽ. Quid eſt enim hoc cogitare? O dñe quõ vaditis? Nonne vos eſtis ſup oĩs reges terre? Vbi ergo ſunt barones / ꝛ comites/duces/ꝛ milites/ equi ꝛ cameli/elephãtes ꝛ currus/ꝛ frequẽtia comitũ Vbi eſt tubaꝝ clangoꝛ/ꝛ inſtrumentoꝝ ſonitus ꝛ vexilla regalia? Vbi ſunt q̃ ꝓcedant ad hoſpitia neceſſaria preparanda? Nonne dr̃. Pleni ſunt celi et terra maieſtatis gloꝛie tue. Quomodo ergo ſic eſtis in glo riis. Nonne vos eſtis cui milia miliũ miniſtrabãt in regno veſtro. Cur ergo ſic ſolus icediti ꝛ pedib⁹ nudis? Sed modo comperi cauſam/qꝛ non eſt regnum veſtrum in hoc mundo. Ideo exinaniuiſtis voſmetipſum formam ſerui accipiens/nõ regis/factus eſtis ſicut vnus ex nobis peregrinus ꝛ aduena/ ſicut oĩs patres noſtri/factus eſtis ſeruus vt nos efficiam⁹ reges. Veniſtis inter nos ad regnũ perenne viã ponendo ante oculos noſtros/vt nos valeamus aſcendere

Sꝫ quare iſtam negligim⁹/quare nõ ſeq̃mur. Certe
q꞉ regnũ nr̃m eſt de hoc mundo. Nõ ꝯſideram⁹ nos
eſſe ꝑegrinos/ſꝫ vana ꝓ v̄is/caduca ꝓ certis/tp̄alia
ꝓ eternis acceptamus ⁊ amplectimur. Sꝫ ſi iſta non
ſeq̃remur/nõ retardaremur currere poſt vos in odo
rẽ vnguentoꝝ v̄roꝝ. Eſſem⁹ enim ſine ſarcina: ⁊ iſta
tranſitoria quaſi iam trãſacta reputaremus/⁊ leuiter
ſperneremus. Vadit ergo dñs ieſus ſic humiliter ꝯti
nuatis dieb⁹ quouſqꝫ ꝑueniat ad iordanẽ elemoſinã
petẽdo ꝑ viam amorẽ pauꝑtatis. Nõ enim portabat
pecuniã. Perueniẽs igr̃ ad iordanẽ inuenit iohannẽ
baptiſtã baptizantem pctõres ⁊ magnã turbã q̃ illic
occurrerat ad p̄dicationẽ ei⁹ hẽbãt enĩ eũ quaſi xp̄m
Dixit ergo ei dñs ieſus. Rogo te vt me cũ iſtis bapti
zes. Johãnes autẽ intuẽs in eũ ⁊ in ſpũ concupiſcens
dixit. Ego a te debeo baptizari. Cui dñs. Sine modo
ſic decet nos implere oẽm iuſticiam. Non dicas hoc
modo: ne me diuulges q꞉ nõdum venit tp̄s meum: ſꝫ
baptiſa me/q꞉ nunc eſt tp̄s humilitatis ⁊ nõ maieſta
tis. Ideo implere volo oẽm humilitatẽ q̃ tres hꝫ gra
dus ſcd̄m gloſam ſuꝑ iſto loco. Primus eſt ſubdere
ſe maiori/⁊ non p̄ferre ſe equali. Scd̄s eſt ſubdere ſe
equali/⁊ nõ p̄ferre ſe minori. Terci⁹ ⁊ ſumm⁹ eſt ſub
dere ſe minori. Et hunc terciũ graduꝫ tenuit hic xp̄s
Ideo oẽm hũilitatẽ impleuit. Vides quõ augmenta
ta eſt hũilitas eius a p̄cedenti tractatu. Subicit enĩ
ſe hic ſeruo ſuo: ⁊ ſic ſe viuificat: ⁊ ſeruum ſuuꝫ iuſtifi-
cat ⁊ magnificat. Sꝫ in alio ꝯſidera quõ augmenta
ta eſt eius humilitas. Nam vſqꝫ modo ꝯſeruatus eſt
humiliter quaſi humilis ⁊ abiectus. Hic etiã et pctõr
voluit apparere. Peccatoribus enim predicabat io
hannes penitentiam ⁊ eos baptiſabat ⁊ dñs ieſus in

ter eos ⁊ cum eis voluit baptizari. Et licȝ idē dici poſ-
ſit de circunciſione: quia ibi voluit apparere peccatoꝛ
hic tñ ē plus: qꝛ corā turbis hic publice/ibi vero occul
te. Sed nōne hic timēdum fuerat qñ vellet ire/⁊ in-
tēdere ad p̄dicādū ne ſperneret vt pctōꝛ. Sed nō pro
pterea dimiſit hūilitatis magr̄ q̄n ſe ꝓfunde hūilia-
ret. Voluit ergo appere qd̄ nō erat ī abiectōe ⁊ deſpe
ctu ſui/ꝓpter nos inſtruēdos. Ecōtra nos volumꝰ ap-
parere qd̄ nō ſumꝰ/in laudē ⁊ gloriā noſtrā. Si quid
enī in nobis ꝓbitatis eſſe videt̄/oſtēdimꝰ/defectuſq̄ȝ
noſtros valeamus cū ſumus pctōres ⁊ mali. Alia er
go eſt hūilitatis materia. Sed iā ad baptiſmū dñi re
deamꝰ. Poſtq̄ ergo vidit iohānes dñi volūtatē obe
diuit ⁊ baptizauit eū. Nunc ergo ītuere ipm dñ. Spo
liat enī ſe dñs maieſtatis: ſicut q̄libȝ aliꝰ homūculꝰ/⁊
mergitur in aquis frigidis tempoꝛe magni frigoris
Pro noſtro amoꝛe operat̄ nr̄am ſalutē/cōſtituens ſa
cramentū baptiſmi/⁊ lauās nr̄a crimina. Deſpōſat ſi
bi vniuerſalē eccleſiā/⁊ ſingulariter oēs aīas fideles
in fide enī baptiſmi aīe deſpōſant̄ dño/ꝓpheta ī per
ſona ipius dicente. Deſpōſabo te michi in fide. Et ec
cleſia cantat. Hodie celeſti ſpōſo iuncta eſt eccl'ia: q̄m
in ioꝛdane lauit xp̄s eius crimina/⁊ cetera. Unde in
hoc opere mirabiliter tota trinitas ſe manifeſtat: qꝛ
ſpiritusſanctus deſcendit ⁊ requieuit in ſpecie colum
be/⁊ patris vox intonuit: hic eſt filius meus dilectus
in quo michi bene complacui.

¶ De ieiunio ⁊ tētationibꝰ dñi Jeſu/⁊ reditu eiꝰ ad
matrē Math.iiii. Mar.i. Jo.i. Lu.iiii. Ca.xvii.

POſtq̄ dñs Jeſus fuit baptizatus/ſtatim fuit du
ctus in deſertū ſup quendā montē ibi prope/ad
quattuoꝛ miliaria vel circa q̄ vocat̄ queratena/⁊ ieiu

nauit quadraginta dieb⁹ ⁊ quadraginta noctib⁹. Et iuxta Marcū ibi cū beſtiis erat. Conſidera ergo ipm̄ ⁊ diligenter cōſpice: pluriū enī virtutū exēpla tibi de mōſtrat. Uadit enim in ſolitudine/ieiunat/orat/vigi lat/iacet/⁊ dormit in plana terra ⁊ humiliter cum be ſtiis cōuerſatꝰ. Cōpatere igitꝰ ⁊ ſemꝑ ⁊ vbiqꝫ: ſꝫ hic ma xime quia vita ſua tenera eſt ⁊ corporis afflictiua/ac ei⁹ exēplo diſce ab eo in his excercitari. Nā quattuor hic tāguntꝰ q̄ ſpūalis exercitii ſunt/⁊ mirabiliter ſein uicem iuuāt. Solitudo/ieiuniū/orō/⁊ afflictio corpo ris. Sic ⁊ tu exēplo dñi vade in ſolitudinem .i. q̄tum potes ſepara te ab alioꝝ conſortio/⁊ ſis ſolitarius fu giēdo locutiōes ſeculariū. Non q̄ras nouas deuotio nes nō ipleas oculos ⁊ aures abiectis/nec alios ſen ſus. Hac enī cauſa ſcti patres petebāt nemora/⁊ loca remotiſſima ab oīm hoīm ꝯuerſatiōe/⁊ precipiebant diſcipulis ſuis ꝙ eſſent ſurdi ⁊ muti. Uñ pſal. Obliui ſcere populum tuū ⁊ domū patris tui/⁊ cōcupiſcet rex decorē tuū. Poteris autē ſol⁹ eſſe etiā in multitudi ne ſi nō inania excogites ſi deſpicias qđ multi ſuſci piunt ſcꝫ ſi iurgia vites/ſi dāna nō ſentias/ſi nō recor deris iniuriarum. Alioquin nec ſi ſolus es corpore ſo lus es. Solus ergo eris in quacūqꝫ hoīm frequentia Caue tm̄ aliene ꝯuerſationis eē aut curioſus explora tor/aut temerari⁹ iudex. In eo xp̄o ꝙ ꝯuerſabatꝰ cū be ſtiis/diſce īter alios hūiliter cōuerſari: ⁊ equanimiter tolerare eos q̄ irrationabiliter ſe habere videntꝰ ac be ſtialiter. In hac ſolitudine viſita ſepe dn̄m tuum: in tuere eum ⁊ compatere ſibi: qꝛ iacet in terra de nocte Quilibet xp̄ianus deberet ad minus ſemel viſitare ipm̄ ī die maxime ab epyphania vſqꝫ ad quadragin ta dies/q̄bus ipſe ibi manebat. Cōpletis igitꝰ diebus

quadraginta dn̄s eſurit. Tunc tētator acceſſit ad eū explorare volēs ſi eēt fili⁹ dei. Et tētauit eum p̄mo de gula. ſic. Si fili⁹ dei es dic vt iſti lapides panes fiāt: ſed non potuit magiſtrū decipere. Taliter enī reſpondit q̄ nec tētationi ſuccūbit nec ſcire potuit aduerſarius qd̄ volebat. Non enī negauit nec aſſeruit ſe eſſe filium dei. Auctoritate ſcripture vicit dyabolū dicēs. Non in ſolo pane viuit hō/ſed in oīnī v̄bo qd̄ p̄cedit de ore dei. Et nota in hoc exēplo dn̄i reſiſtendum eſſe gule. Nā ab ipa inchoandum eſt ſi volum⁹ ſuperare. Nā qui gule ſuccubuerit videt̄ eſſe imbecillis ad alia vicia deuincenda. Sic enim dicit gloſa ſuper Math. Niſi gula prius refrenet̄/fruſtra p̄tra alia vicia laboratur. Poſtea dyabolus aſſumpſit eum ꝛ portauit in hieruſalē q̄ diſtabat inde ꝑ decē ꝛ octo miliaria vl̄ circa. Cōſidera hic patientiā ꝛ benignitatē dn̄i. Permiſit enim ſe portari ꝛ tentari ab illa cruenta beſtia/que ſuum ꝛ oīm amicoꝝ ſanguinem ſitiebat/ꝛ nunq̄ erat digna ipm̄ tangere vel videre. Statuens autem eū ſupra pinnaculum templi: tētauit de vana gloria/volens explorare qd̄ ſupra. Sed ſiľr vt ſupra vincitur ꝛ intentione ſua fruſtrauit. Et tunc vt dicit Bern̄. ſup pſalmū. Qui habitat. Quia dn̄s nil oſtendit diuinitatis/credit dyabol⁹ hunc eē hominē. Ideo tentauit eum tercio vt hominem: Aſſumpſit ergo eū ꝛ portauit in montē excelſum ſeorſum p̄pe dictum montem de quarētena per duo miliaria/ꝛ tentauit eū de auaricia. Sed etiam hic homicida ille ſuccubuit. Vidiſti quō ꝛ quotiens dn̄s ieſus fuit tētatus. Vn̄ Ber. Qui quartā tētationem de domino non credit: quia nō legitur/ignorat ſcripturam que dicit. Tentatus autem per omnia pro ſimilitudine abſq̨ peccato. Victoria

ſtaqꝫ facta venerunt angeli ꝛ miniſtrabant ei. Hic au
tem diligenter attende ꝛ aſpice dñm comedentẽ ſolũ
circũſtantibus angelis ꝛ cõſidera bene q̃ ſequũtur et
q̃ dicunt: qꝛ pulcra ſunt ꝛ deuota. Et quere q̇d ange-
li miniſtrabãt vt comederet poſt tantũ ieiunium. De
hoc enĩ ſcriptura nõ loquitur. Poſſumus aũt hoc vi
ctorioſum prandiũ ſm qḋ volumꝰ ordinare. Et ſi eiꝰ
potentiã qui dat eſcã oĩ carni conſideremꝰ/expedi
ta eſt. Quõ: qꝛ res nouas creare aut de creatis habe
re poterat ſm voluntatẽ ſuam: ſed nõ legiť ꝙ hac po
tentia pro ſe aut pro ſuis diſcipulis vſus fuerit. Pro
turbis autẽ: ſi quas pauit in multitudine magna de
paucis panibus. De diſcipulis autem legimus ꝙ eo
preſente ſpicas vellebant propter famam ꝛ comede-
bant. Similiter cum fatigatus de itinere ſedebat ſu
per puteum loquẽs cũ ſamaritana/nõ ꝺꝛ ꝙ creauit ci
bos nouos: ſꝫ ꝙ miſit ad ciuitatem diſcipulos ad ci-
bos querendũ. Nec ẽ veriſimile ꝙ per miraculũ ſibi
prouiderit: qꝛ miracula faciebat ad alioꝝ edificatio-
nẽ ꝛ in preſentia plurium/ibi aũt nõ erãt niſi angeli.
Quid ergo circa hoc meditabimur: in mõte enĩ illo
nõ erat habitatio hoĩm/ꝛ parata cibaria portauerunt
ei angeli ſicut ꝯtigit danieli. Cũ enĩ Abacuc ꝓphe-
ta paraſſet pulmentum meſſoribꝰ ſuis: portauit eum
angelꝰ dñi ꝑ capillos de iudea in babilonẽ ad danie
lẽ vt comederet/ꝛ poſtea ĩ momẽto reportauit. Memo
remur ergo hic/ꝛ hũc modũ aſſumamꝰ ꝛ iocũdemur
cũ dño in hoc prãdio. Sẽtiatqꝫ mater ſua excellẽtiſſi
ma de hac eadẽ iocũditate ꝛ victoria pieqꝫ ac deuote
ſic meditemur. Veniunt angeli ſathana repulſo in
multitudine magna ad dñm ieſuꝫ/ꝛ adorãtes eũ ꝓci
derũt ĩ terrã dicẽtes. Saluete dñe ieſu deꝰ nr̃ ꝛ dñs

noſter. Et dñs benigne ac humiliter recepit eos: etiā
cū capitis inclinatione cogitās ſe eē hoiem minoratū
paulominꝰ ab angelis. Dicunt ei āgeli. Dñe multū
ieiunaſtis/ qđ vultis vt vobis portemus. Et ille. Ite
ad matrē meā cariſſimā: ⁊ ſi qđ hꝫ ad manus deferte
qꝛ de nullis cibis ſic libēter veſcor ſicut de ſuis. Tūc
duo ex ipſis pgentes in momēto fuerūt corā ea: ⁊ eā
reuerēter ſalutātes faciunt ambſſiatā ⁊ modicū pul-
mētum qđ ſibi ⁊ Ioſeph pauerat ⁊ panē cum tobalis
⁊ aliis oportunis portant. Et forte dña piſciculos ali
quos ſi potuit ꝓcurauit. Reuerſi ergo parāt in plana
terra mēſam bñdictionēqꝫ ſolēniter agūt. Aſpice hic
bene in ſingulis q̄ agit: ſedet in terra: cōpoſite ⁊ curia
liter ⁊ ſobrie comedit: circūſtant angeli miniſtrantes
dño ſuo. Alius ſeruit ei de pane/ aliꝰ de vino/ alii por
tant piſciculos/ ⁊ alii cantant de cāticis ſyon/ ⁊ iocun
dantur ⁊ diē feſtum agūt corā deo. Sed ſi dici liceat
ꝑmixtū eſt eis hoc feſtū ploratiōe ꝑmaxima/ ꝓpt̄ quē
⁊ nos debemus plorare. Cōſpiciunt eū reuerenter/ ⁊
ꝯſiderantes dñm ⁊ deum ſuū ac totius mundi creato
rem qui dat eſcam oī carni ſic humiliatū/ ⁊ ſuſtētatio
ne cibi corporalis indigentem ⁊ comedētem vt ceteri
de populo/ mouentur compaſſione. Credo enim ꝙ ſi
corde affectuoſe eū ſic ſtantē cōſpiceres/ ⁊ eū aliquali
ter diligeres/ ex valida compaſſione clamares ⁊ di-
ceres. O dñe q̄ta ꝓ me feciſtis: oīa opa vr̄a plena ſūt
ſtupore. Adiuuate me vt aliqđ patiar ꝓ vobis q̄ pro
me tot ⁊ tanta tuliſtis. Certe hoc ſolum deberet te in
eiꝰ amorē accēdere. Tandē ſumpta refectiōe dixit an
gelis vt portēt res/ ⁊ dicant matri ꝙ redibit ad eam.
Ipſis aūt reuerſis dixit oībꝰ. Redite vos ad patriā ⁊
ad gaudia veſtra: me enī adhuc oportet peregrinari

Rogo autē vos vt me recōmendetis patri ac toti curie celeſti. Qui ꝓcidentes ad terrā ⁊ benedictionem petentes/ea recepta redierūt ad patriā/⁊ de ei⁹ victoria ⁊ his nouis totā curiam celeſtē repleuerunt. Dn̄s autē ieſus volēs ad matrē redire cepit de monte deſcendere. Conſpice bene quō vadit ſolus nudis pedibus dn̄s oīm ⁊ ei vehementer ꝯpatere. Uenit aūt ad iordanē quē iohānes vidēs ad ſe venientē oſtēdit eū digito dicēs. Ecce agn⁹ dei/ecce q̄ tollit pctā mundi. Ipſe eſt ſup quē vidi ſpm̄ deſcendentē qn̄ baptizaui eū. Et in alia die dū videret eū ambulantē iuxta iordanē dixit. Ecce agnus dei/ecce q̄ tollit pctā mundi. Tūc andreas ⁊ vn⁹ ex diſcipulis iohānis iuerūt poſt eū. Benign⁹ autē dn̄s ſitiēs coꝝ ⁊ oīm ſalutē/⁊ vt daret eis de ſe fiduciā ⁊ audaciā ꝯuertit ſe ad eos dicens. Quid q̄ritis? At illi dixerunt. Rabi vbi habitas? Et duxit eos ad domū vbi ſe reducebat tūc in illis ꝑtib⁹ ⁊ ſteterūt cū eo vna die. Poſtea duxit andreas fratrē ſuū petrū ad ieſu3/quē alacriter ſuſcepit ſciens q̄d de eo eſſet factur⁹. Et dixit ei. Tu vocaberis cephas. Et ſic i quādā noticiā ⁊ familiaritatē venit cū eis. Poſt ea volēs dn̄s ieſus redire in galileā ad matrē/diſceſſit de ꝑtibus illis ⁊ cepit reuerti. Quē etiā nunc compatiendo reſpice: ⁊ vade ſemꝑ cū eo. nam ſol⁹ vadit more ſolito nudis pedibus ꝑ tā longā viā .lxxiiii. miliarioꝝ. Cōpatiendoq3 cōſidera q̄d dn̄a faciebat illo tp̄e: q2 priuata erat filio tā dilecto. Cū veniſſet domū mater eū vidēs vltra q̄ꝫ dici poſſet exhilarata ſurgit ⁊ ei occurrit/⁊ ī amplex⁹ ſtrictiſſimos recepit. Cui ipſe reuerēter ſe inclinauit/⁊ nutritio ſuo ioſeh/⁊ cum eis more ſolito remanſit. Nunc potes ꝯſiderare qualiter eū mater interrogabat de oīb⁹ q̄ iſto medio ꝯtigerūt

qualiter ei fuerat/ꝛ qualiter ꝯpatiebatur aſpiciendo eum ſic macilentum ꝛ pallidum.

¶ De aptione libri in ſynagoga. Lu. iiii. Ca. xviii.

Hactenuſqȝ per dei grām vitā dn̄i ieſu ordinate tetigimus parū ꝛ quaſi nil de his q̄ ꝯtigerunt aut ꝑ ipm̄ facta ſunt omittētes. Sȝ nō ſic deinceps intēdo facere: qꝛ nimis eſſet longum oīa q̄ dixit ꝛ fecit in meditationē redigere. Sufficit enim ꝙ rē ꝑ eū dictā aut factā/ante mētis oculos ponamꝰ ꝛ more beate cecilie in ſecreto pectoris portemus ita ꝙ cōuerſemus cū eo ꝛ ei familiares fiamus. Nam in hoc videt̾ haberi maioꝛ deuotio ꝛ dulcedo. Et quaſi totꝰ fructus harū meditationū in hoc ꝯſiſtere videt̾ vt ſic vbiqȝ ꝛ ſemꝑ intueamur deuote: quaſi pn̄tes eſſemꝰ i quolibȝ actu ſuo vt qn̄ ſtat cum diſcipulis/qn̄ cū petōꝛibus/ qn̄ loquitur eis/qn̄ predicat turbe/qn̄ vadit/ſedet/doꝛmit/vigilat/ꝛ comedit/aut aliis miniſtrat/qn̄ ſanat egrotos vel alia miracula facit. In his autem ꝛ ſi̾libus conſidera oēs actus ꝛ gradus ſuos maxime ꝯtemplās faciem ſuā ſic vt potes ymaginari: qꝛ ſuꝑ oīa p̄dicta videtur michi difficiliꝰ/ſȝ qn̄ reficeret iocundius. Illud qȝ attente ſerua ſi forte ipſe te cum benignitate reſpiciat. Et hoc tibi ꝓ recurſu ꝛ doctrina oīm q̄ ſequūtur vt vbicunqȝ narrauero/ſi aliter non expreſſero ſingulares meditatiōes vel iſtas omiſero/recurras ad hūc locum ꝛ ſufficiat. Meditationes autem deinceps nō tractabo ꝓlixe donec ꝑuenero vſqȝ paſſionem de qua nil eſt obmittendum: nec deinceps ad meditationes accedā. Poſtꝙ ergo dn̄s ieſus redijt a baptiſmo humilitatis magiſter cōuerſatus eſt humiliter vt ante ſolitus erat. Cepit autē ſe paulatim manifeſtare aliquibus predicando ꝛ docendo. Non eni ꝑ totū annū

ſequentē ꝑdicatōis officiu aſſumpſit publice vſqȝ ad miraculum de nuptiis/qđ fuit eodē die āno reuoluto quo baptizatus fuit. Et aliqñ predicabat ⁊ diſcipuli baptizabant. Non tñ a deo ꝑdicationem ſuā per ſe ⁊ ſuos diſcipulos frequentabat ante iohannis incarce rationem vt poſtea. Ex hoc eni tribuens humilitatis exēplum ſtupēdū: dū iohāni ſe longe inferiori ꝑdica- tionis officio/ꝓut ex ſupiori die pie ꝑcipi pōt humili- ter deferebat. Non ergo cepit cū boatu ⁊ pōpa/ſȝ hu militer ⁊ paulatim. Quadā igiꝛ die dū eſſet ī ſinago ga cum aliis in eccleſia iudeoꝝ/ſurrexit legere in li- bro yſaie. Et legit locū in quo ſcriptum eſt. Spūs dñi ſup me ꝓpter quod vnxit me euāgelizare paupibus miſit me/⁊ cū plicuiſſet librū dixit. Hec ſcriptura eſt hodie īpleta in aurib⁹ veſtris. Cōſpice quō humiliter ſuſcipiēs lectoris officium benigno ⁊ placito vultu le git/⁊ inter eos expoſuit ſcripturam/⁊ quō ſe incepit humiliter manifeſtare cū dixit. Impleta ē hodie ſcri- ptura: id ē ego ſum ille de quo loquiꝛ. Et oīa oīȝ erāt intēta in eum ꝓpter efficaciā verboꝝ/aſpectūqȝ humi lem ⁊ decorē. Fuit eni pulcherrim⁹/fuit eloquentiſſi mus de quo dictū eſt. Specioſus forma pre filiis ho- minum diffuſa eſt gratia in labiis tuis.

¶ De vocatiōe diſcipuloꝝ de pͥma iohānis.i. de ſecū da Luce.v. de tercia Mathei.iiii. Marci.i. De voca tione mathei Mathei.ix. Mar.ii. Lu.v. Ca.xix.

CEpit etiam dñs Jeſus vocare diſcipulos ⁊ ſe ſolli citum reddere circa ſalutē noſtrā/ſemp tñ humi litate ſeruata. Et vocauit petrū ⁊ andreā trib⁹ vicib⁹ Prima qñ erat circa iordanē/⁊ tunc venerunt in ali- qualem ei⁹ noticiā. Scđa de naui qñ ceperunt piſces vt narrat lucas. Luce.v. Tunc eni ſecuti eum aīo re-

deundi ad ꝓpria ceperũt autẽ doctrinã eius audire. Tercia de naui/vt narrat matheus cũ dicit. Venite poſt me faciã vos fieri piſcatores hoim. Tunc eni re lictis rethibus ſuis ſecuti ſunt eũ. Sĩlr vocauit iaco-bum ⁊ iohannẽ in p̃dictis duab⁹ vicibus vltimis. Et in eiſdẽ locis ꝯtinet̃ de ipſis in quib⁹ ꝯtinet̃ de petro ⁊ andrea. Vocauit etiam iohannẽ de nuptiis vt dicit hieronimus/tñ in textu euangelii nõ habet̃. Itẽ vo-cauit philippum dicẽs. Seq̃re me. Sĩlr ⁊ matheum publicanum. De modo xp̃o vocatõis alioꝝ nõ eſt ſcri ptũ. Cõſidera ergo ⁊ ꝯſpice eũ in p̃dictis vocatiõib⁹ et conuerſatione cum ipſis / qñ affectuoſe vocat eos reddẽs ſe eis affabilẽ/modeſtũ/benignũ/⁊ obſequio-ſum/intus ⁊ extra/ducẽs eos ad domũ matris/ ⁊ fa-miliariter vadẽs/ad domos eoꝝ. Docebat etiã eos ⁊ curã de ipſis habebat p̃cipuã ſicut mater de vnico fi lio ſuo. Dr̃ q̃ beatus petr⁹ referebat/ q̃ qñ in aliquo loco dormiebant cum eo/ſurgens de nocte recoope-riebat eos/q: tenerrime diligebat eos/ ſciẽs quid de eis eſſet facturus. Et q̃uis eſſent hoĩes rudis ꝯuerſa tionis ⁊ hũilis natiõis tñ ꝑncipes mundi ⁊ duces in bello ſpũali oĩm fideliũ ꝯſtitur⁹ erat eos. Et conſide ra pro deo a qualibus cepit eccleſia. Noluit dñs eli gere ſapiẽtes ⁊ potentes huius ſeculi/ ne ipoꝝ ꝓbita ti aſcriberent̃ opa q̃ fienda erant/ſibi hoc reſeruauit: ⁊ ſua bonitate ſapientia ⁊ potentia nos redemit.

¶ De miraculo mutationis aque in vinum facto ad nuptias. Johannis. ii. Ca. xx.

Quãuis dubium ſit cuius fuerint nuptie facte in chana galilee: tñ q̃ fuerint iohãnis meditari de bemus: vt in ꝓlogo iohãnis hieronim⁹ affirmare vi det̃. In eis eni fuit dña nr̃a nõ vt inuitata: nõ vt ex-

tranea: ſʒ qꝛ maioꝛ/digniorꝛ/ꝛ primogenita erat inter ſoroꝛes ibi in domo ſoroꝛis quaſi in domo ſua extitit/ ꝛ tanꝙ adminiſtratrix ꝛ dña nuptiaꝝ. Qđ ex tribus colligere poſſumus. Primo ex eo ꝙ in euãgelio ꝯti netur ꝙ mater ieſu erat ibi/ ſʒ de ieſu ꝛ de diſcipulis eius dr̃ ꝙ fuerũt ibi vocati. ꝛ ſic de aliis q̃ ibi fuerunt ĩtelligi dʒ. Cum ergo ſoroꝛ eiꝰ maria ſalome vxoꝛ ʒebedei miſiſſet ad eam nazareth q̃ diſtat a chana per quattuoꝛ miliaria vel circa/ dicens ꝙ volebat facere nuptias filio ſuo iohãni: iuit cũ ea ꝛ ꝑuenit ꝑ aliquos dies ad ꝑparationẽ/ ita ꝙ qñ alii fuerũt inuitati: ipſa iam erat ibi. Scđo poſſumus colligere ex eo ꝙ ipſa ꝑpendit defectum vini dum nõ erat/ non ſicut vna ex diſcũbentibꝰ: ſʒ ſic qꝛ ꝑ manus eius res ibant ꝛ vidit ſibi deficere vinũ. Si eñi tũc diſcubuiſſet/ nũqđ iuxta filiũ mater mulier ĩter hoĩes recumbabat. Et ſi alibi inter mulieres/ nunqđ defectũ vini ꝑpẽdiſſet magis ꝙ alii? Et ſi ꝑpẽdiſſet nõne ſurrexiſſet de prandio vt iret ad filium? Incõuenĩẽtia videnť hec. Et veriſimile eſt ꝙ tunc nõ diſcũbebat. De ipſa nãqʒ dr̃ ꝙ erat val de obſequioſa. Tercio colligitur ex eo ꝙ ipſa ꝑcepit miniſtris vt irent ad filiũ ꝛ facerent qđ mãdaret. Et ſic videť ꝙ preeſſet eis ꝛ ꝙ nuptie gubernarenť per eam. Ideo ſollicita fuit ne defectus ibi ꝯtigeret. Igiť ſcđm hunc modũ ꝯſpice dñm ieſum inter alios come dẽtem ſicut quẽuis de populo/ ꝛ ſedẽtem in loco hũili non ĩter maioꝛes vt ex ipſo loco colligimus. Non eñi moꝛe ſupboꝝ volebat ꝑmos accubitus i cenis. Nam docturus erat. Cũ vocatus fueris ad nuptias recũbe in nouiſſimo loco. Ipſe vero ꝑus cepit facere ꝙ docere Conſpice dñam obſequioſam a latere ꝛ ſollicitã ad cuncta recte ꝛ oꝛdinate facienda/ pꝛebendo ꝛ oſten-

ciendo miniſtris q̄d ꝛ qualiter diſcumbētibus appo-
nēda deferāt. Cūq3 poſt finem ꝯuiuii rediret ad eam
miniſtri dicentes/nō habem⁹ plus de vino q̄d appo
nam⁹ eis: Ipſa reſpōdit. Ego ꝓuidebo ꝙ habebitis
Expectate parūper. Et exiens ad filium q̄ humiliter
(vt dixit)ſedebat in fine mēſe prope hoſtium camere
dixit ei. Fili mi vinū hic deficit/ꝛ ſoror nr̄a eſt paup
ꝛ neſcio qualiter habere poſſumus. Qui reſpōdit ei.
Quid michi ꝛ tibi mulier: Dura reſponſio: ſed ad na
turā fuit ſcđm Ber. in iſto loco ſexto epyphanie: vbi
ſic dicit. Quid tibi ꝛ illi dn̄e: Nunquid quod filio et
matri. Quid ad illam ꝑtinet queris/ cum ſis benedi
ctus fructus ventris eius immaculati: Nonne ipſa
eſt que ſaluo pudore cōcepit ꝛ ſine corruptione tepe-
perit: in cuius vtero nouē menſibus moratus es. cu-
ius vberibus virgineis lactatus es: cum qua. xij. an
norum factus in hirl'm aſcendiſti ꝛ eras ſubditus illi
Nunc ergo dn̄e q̄d moleſtus es illi dicēs: Quid mi-
chi ꝛ tibi ꝛc. Multū quidē ꝑ oēm modum. Sʒ mani-
feſte iam video ꝙ non quaſi indignās: aut ꝯfundere
volens virginis ꝛ matris teneram verecundiam di-
cis. Quid michi ꝛc. Cum veniētibus ad te iuxta pre
ceptum eius miniſtris/nil cunctatus facias q̄d ſug-
geſſit. Ut q̄d ergo ſic reſpōderas prius: Utiq3 ꝓpter
nos/vt nos conuerſi ad deum tam nō ſolliciti ſumus
carnalitatibus/aut circa parentū neceſſitates / vt ne
ceſſitudines illi non impediant exercitium ſpūalem.
Quādiu enī in mūdo ſumus / conſtat nos debitores
eſſe parentibus. At poſtꝙ reliquimus noſmetipſos/
multomagis ab eoꝝ ſollicitudine liberi ſumus. Un̄
legimus quēdam fratrem in heremo conuerſantem:
cum ad eum carnalis frater auxilii gratia aduenuiſſet

reſpor diſſe/vt audiret alteruꝫ fratrē eoꝝ cū ille vtiqꝫ
iam obiſſet. Cunqꝫ alius q̄ venerat reſpōderet qꝛ ille
obiit: heremita quoqꝫ ꝙ ſimiliter obiſſet reſpondit.
Optime ergo nos docuit dn̄s/ne ſolliciti ſum⁹ ſup ꝓ
pinquos carnis nr̄e pluſ ꝙ̄ religio poſtulet: qn̄ ipſe ta
lia matri reſpondit. Quid michi ꝛ tibi mulier? Sic in
alio loco cū ſuggeret ei ꝙ mater eius ꝛ fratres foris
ſtarent querentes ei loqui/reſpondit. Que eſt mater
mea/ꝛ q̄ ſunt fratres mei? Ubi modo ſunt q̄ tam car
naliter ꝛ inaniter ſup carnalib⁹ ꝓpinquis ſuis ſollici
ti ſunt/ac ſi adhuc viuerent et ipſi cum eis. Hucuſqꝫ
Bern̄. De hac ergo reſpōſiōe mater nō diffidēs/ſꝫ de
ſua benignitate preſumēs/redut ad miniſtros dicēs
Ite ad filiū meum ꝛ q̄cūqꝫ dixerit vobis facite. Qui
eūtes impleuerūt iuxta xbū dn̄i ydrias aqua. Quo
facto dixit eis. Haurite nūc ꝛ ferte architriclino. In
hoc autē nota duo. Primo diſcretionē dn̄i/ qꝛ primo
miſit honorabili viro. Scd̄o qꝛ lōgius ſedebat ab eo
qꝛ dixit ferte illi/quaſi ab eo remoto. Sꝫ cū ille ſede-
ret in loco honorabiliori / colligere poſſumus ꝙ dn̄s
nolēs ibi ſedere/elegit locū humiliorē. Ergo miniſtri
dederūt vinū illi/ꝛ aliis diuulgātes miraculū ſciētes
quō factuꝫ fuerat. Et crediderūt in eū diſcipuli ei⁹. Fi
nito ꝯuiuio dn̄s vocauit iohānē ſeorſuꝫ dicēs. Dimit
te hanc vxorē tuā/ꝛ ſeq̄re me qꝛ ad altiora te ꝑducam
Qui ſecutus eſt. In hoc ergo ꝙ īterfuit nuptiis dn̄s/
dedit intelligi ꝙ longe digni⁹ eſt ſpūale mr̄imoniuꝫ
ꝙ̄ carnale. Receſſit ergo idē dn̄s ieſus volēs ad ſalu
tē hoīm deinceps publice ꝛ palā intēdere. Primus
autē voluit reducere matrē ad domū ſuā. Talē enim
dn̄am talē ſocietatē dicebat hr̄e. Accepit ergo eam ꝛ
iohannē ꝛ alios diſcipulos/ ꝛ iuerūt in capharnaum

prope nazareth/ꝛ poſt aliquos dies nazareth. Cõſpi-
ce ergo quõ vadunt ꝑ viã mater ꝛ filius. Humiliter
ꝛ pedeſtre vadunt/ſꝫ multum amãter. O quales duo
ſunt illi. Nunꝙ tales in terra viſi ſunt. Cõſpice etiam
diſcipulos reuerenter ſequentes ꝛ auſcultantes ꝟba
dñi. Non enim erat ocioſus/ſed ſemꝑ aliqd boni dice
bat ꝛ faciebat. Non poterat in tali comitatu tedium
comitantibus generari.

¶ De sermõe dñi in mõte. Math. v. Lu. vi. Ca. xxi.

Onuocatis dñs Jeſus diſcipulis ſuis ſeorſum a
turbis aſcendit cũ eis in montẽ thabor prope na
zareth ad duo miliaria vt eos imbueret eloquiis ſuis
Decebat enim vt pri⁹ eos inſtrueret/ꝛ ſpecialiter eos
quos ſuꝑ alios inſtitur⁹ erat magiſtros ꝛ duces. Tũc
ergo de multis iſtruxit/ꝛ ille ſermo pulcherrim⁹ fuit
ꝛ copioſus. Nec mirum quẽ os dñi cõpilauit. Docuit
aũt eos de beatitudinibus/ de oratione/de ieiuniis ꝛ
elemoſina/aliiſqꝫ plurib⁹ ad ꝟtutes ꝑtinentib⁹/ que
tu̾ ipe poteris reperire. Legas eñi diligẽter ꝛ ſepe ꝛ cõ-
menda memorie q̃ ibi dicunt᷑. qꝛ ſunt ſpũaliſſima: q̃
nunc nõ ꝓſequor/qꝛ nimis eſſet lõgum/nec expoſitio
nes ſemꝑ vident᷑ in meditationes cadere. Hoc ergo
hic tãgere ſufficiat ꝙ dñs in hui⁹ ſermõis ĩitio: a pau
pertate incepit/dans intelligere/ꝙ paupꝫtas eſt toti⁹
ſpũalis edificii fundamentũ primariũ. Nõ enim põt
expedite ſequi paupꝫtatem ſpũalem: q̃ onerat⁹ eſt tp̃a
libus reb⁹. Vñ dicit grego. Vñ pauperes ꝛc. Cõſpice
ergo ꝛ ꝯſidera dñm Jeſuꝫ humiliter ſedentẽ in terrã
ſuꝑ illo mõte ꝛ diſcipulos circa eũ. Quõ ſtat iter eos
ſicut vnus ex eis. ꝛ quõ affectuoſe/benigne/pulcre/ ꝛ
efficaciter loqtur cũ eis/ ad actus ꝓdictos ꝟtutũ eos
inſtruẽs. Reſpice ꝛ diſcipulos quõ reuerenter humi-

liter ac tota mentis affectuoſe aſpiciūt in eū ꝛ auſcul
tant illa v̄ba mirifica eadē memorie cōmēdant ꝛ io-
cūditate magna fruūtur tā in v̄bis ꝙ in aſpectu. In
hac ꝯſideratione iocūderis tu/ꝛ aſpiciēdo ac ſi euz vi
deres loquentē/ꝛ approximādo eis forte vocat⁹ fue
ris/ꝛ oim orādo ibidē ꝛ vt dn̄s tibi dabit. Cōpleto au
tē ſermone ꝯſpice ipm dn̄m Jeſum vna cū diſcipulis
ipis deſcēdentē de mōte/ꝛ cuz eis familiariter loquē-
tē etiam eūdo ꝑ viā. Et quō ille ſimpliciū cetus gra-
datim ſequitur nō curioſe ordinati: ſʒ ſicut pulli poſt
gallinā: ꝛ ꝗlibet vt meli⁹ audiat eidē magis approxi
mat. ꝛ quō turbe illi affectuoſo occurrunt aīo/ꝛ infir-
mos ſuos eidē ſanādos offerūt. Ipſe v̄o ſanabat oēs
Hic pōt iterponi qualiter dixit matri ꝙ ammō opor
tebat eū eſſe ſine ipa ad pluriū ſalutē. qꝛ volebat intē
dere ꝑdicationib⁹ ꝛ aliis que ꝑ te meditare poteris.

¶ De ſeruo cēturionis ꝛ filio reguli liberatis a dn̄o
Mathei. viii. Luce. vii. Johannis. iiii. Ca. xxii.

CApharnaum erat quidē cēturio. id eſt centū mi
litū dn̄s/qui ſeruum habebat infirmū. Miſit er
go fide plenus ad dn̄m Jeſum vt eū ſanaret. Humili
ter aūt dn̄s reſpōdit. Ego veniā ꝛ curabo. Quod cuz
ſciuit cēturio remiſit ad eū dicēs. Dn̄e nō ſuz dign⁹
vt intres ſub tectū meū: ſed tantū dic verbo ꝛ ſanabi
tur puer meus. Jeſus aūt cōmēdans fidē ei⁹ non iuit
vlterius: ſed ſeruū a lāguore curauit. Cū aūt in eadē
ciuitate eſſet quidā regulus/id ē paruus rex: iuit ꝑſo
naliter ad Jeſum rogās eū vt veniret ad domū ſuā:
ꝛ ſanaret filiū ſuuz infirmū. At dn̄s Jeſus ire noluit/
filium tn̄ ſanauit. In his aūt ꝯſidera meritū fidei ꝓ-
pter centurionē ꝛ humilitatē dn̄i volentis ire ad ſer-
uum: ꝛ refugiētis reguli pōpā. Conſidera ꝙ nos non

debemus acceptare pſonas. Plus enim honorat dominus hic seruū militis / q̄ filium regis ſic ꝛ nos debem⁹ nō ad oculum ſeruire / nec ſcd̄m exigētiam exterioris pōpe: ſed ſcd̄m neceſſitatē vel bonitatē eius qui ſeruitio indiget / ita vt nō ex complacentia ſed ex caritate ſeruiamus.

¶ De paralitico liberato a domino miſſo per tectū. Marci. ii. Ca. xxiii.

In ciuitate p̄dicta capharnaum cum dn̄s doceret in quadam domo / ꝛ eſſent ibi cōgregati phariſei ꝛ legis doctores ex omni caſtello iudee ꝛ hieruſalē ꝛ galilee / venerūt quidā volētes igredi cū domū paralitico quē portabant vt a dn̄o ſanaretur. Cūq3 ꝓpter multitudinē nō poſſent intrare domū aſcēderunt ſup tectū domus ꝛ inde intromiſerūt eū / ꝛ poſuerunt eum ante ieſum. Dn̄s autē ieſus vidēs fidem illoꝝ dixit Dimittuntur tibi pctā tua. Ipſi aūt ꝛ legis doctores obſeruabāt eū / ex malicia ꝛ intra ſe dicebant eū bl'aphemaſſe / q2 ſolus deus pōt pctā dimittere / ꝛ ipe hoc ſibi attribuebat quem purum hoiem eſſe credebant. Ait ergo benign⁹ ꝛ humilis dn̄s ſcrutās corda ꝛ renes deus. Quid cogitatis mala in cordibus veſtris? Et addidit. Ut ſciatis q2 filius hoīs habet poteſtatē in terra dimittēdi pctā. Paralitico ait. Surge ꝛ ābula. Iſte aūt ſtatim liberatus ſurrexit: ꝛ oēs eos ſtupor inuaſit. Hic potes ꝯſiderare plura bona ꝛ pulchra documenta. Primū: q2 ex hoc fuit victa cecitas iudeoꝝ Nam manifeſte cognoſcere potuerūt dn̄m ieſum eſſe deum q̄ dimittebat pctā. Scd̄m: q2 ꝓpter peccata veniunt infirmitates. Et etiā ex hac ſolutiōe peccatoꝝ aliquādo ꝯtingit liberatio corporum: vt p3 de curato apud piſcinā: cui dicitur a dn̄o ne amplius peccet ne

aliquid ſibi deterius contingat. Tercio conſidera ꝙ magnū ſit meritū fidei. Nā alteri⁹ fides alteri ꝓdeſt ſicut ſupra proxime habuiſti in ſeruo centurionis: ſic etiā habebis infra in chananea in cui⁹ fide filia fuit ſanata. Hoc quotidie ꝯtingit in pueris q̄ baptizātur/ qui ſi ante annos diſcretōis moriant̄ in alterius fide gratiā ſuſcipiunt per quā per meritum xp̄i ſaluātur qḋ eſt cōtra quoſdā hereticos maledictos. Circa ꝯo modum meditādi de ipſo inter eos ſedēte ⁊ benigne malignis rn̄dente ⁊ miraculum faciente: recurre ad generalem meditationem quam tibi dixi.

¶ De ſocru ſimonis petri liberata a febrib⁹. Math. viii. Marci. i. Luce. iiii. Ca. xxiiii.

Contigit dn̄m Jeſuz in dicta ciuitate capharnaū diuertere in domū ſimonis petri/ vbi ſocrus eius magnis febrib⁹ tenebat̄. Hūilis aūt dn̄s familiariter tetigit magnū ei⁹ ⁊ curauit eā/ ſic vt incōtinēti ſurgeret eiqꝫ ⁊ diſcipulis miniſtraret. Sed q̄d miniſtrauit eis nō eſt ſcriptū. Cogita ergo ꝙ in domo paupis diſcipuli ſui paup comedit/ paupꝑtatis amator aliqua cibaria groſſa (q̄ cito parari poterat) ſibi apposita. Cōſidera deniqꝫ ipm̄ dn̄m iuuantē preparare/ maxime in domo diſcipuli: ⁊ queuis hūilia cogita aūt de tobalia ponēda/ aut de cenatis leuādis/ ⁊ de ſimilib⁹. Talia faciebat hūilitatis magiſter / qui miniſtrare venerat nō miniſtrari/ ⁊ ſe ad familiariter ſedēdum ponebat in medio mēſe ⁊ comedebat alacriter/ precipue tn̄ in prādio relucebat paupertas quam maxime amabat.

¶ De dormitione domini in nauicula. Mathei. viii. Mar. iiii. Luce. viii. Ca. xxv.

Intrans dn̄s Jeſus in nauiculā cū diſcipulis ſuis poſuit ſe ad dormiendum / ponens caput ſuper

ceruical. Ipe enĩ multum vigilabat de nocte in ora-
tionibus: quia de die in predicationibus laborabat.
Cum autem dormiret orta tẽpeſtate diſcipuli pericli
tari timebant/nec audebant eum excitare. Tandem
timore coacti excitauerunt eum dicentes. Dñe ſalua
nos perimꝰ. Qui ſurgens increpauit eos de modica
fide: ⁊ imperauit vẽtis ⁊ mari/⁊ ceſſauit tẽpeſtas. In
predictis ergo ſuis actibus intuere eum qualiter dor
mit ⁊ cõpatere ei/qualiter tenet caput/qualiter ſurgit
a ſomno dum vocãt eum/⁊ ſimilia. Sed ſecundũ ge
neralem regulam predictã hic tu conſiderare potes:
ꝙ licet circa nos ⁊ facta noſtra dominꝰ videatur dor
mire/maxime cum tribulamur: ſemper tamen diligẽ
tiſſimus cuſtos noſter eſt: ideo debemus eſſe in fide
conſtantes de nichilo heſitantes.

¶ De filio vidue ſuſcitato per Jeſum ⁊ reddito ma-
tri ſue. Luce. vii. Ca. xxvi.

Cum ſemel iret verſus ciuitatẽ q̃ vocatur Naym
obuiauit multitudini hoĩm portãtium iuuenem
mortuũ filiũ vidue ad ſepulchrũ. Prius igitͣ dñs pie
tate motꝰ tetigit feretrũ ⁊ portãtes ſteterũt. Ipſe aũt
dixit. Adoleſcẽs tibi dico ſurge. ⁊ ſtatim ſurrexit qui
fuerat mortuꝰ/⁊ reddidit eum matri ſue. oẽs autẽ ſtu
puerunt ⁊ laudauerũt deũ dicẽtes. qꝛ ꝓpheta magnꝰ
ſurrexit in nobis/⁊ quia deus viſitauit plebem ſuam
In conſiderationibus recurre vt prius.

¶ De puella ſuſcitata ⁊ martha liberata. Math. ix.
Marci. v. Luce. viii. Ca. xxvii.

Ad petitionem cuiuſdã principis ibat dñs Jeſus
cũ eo ad ſaluandã filiã ſuã. Cum ergo turba ma
gna iret cũ eo: quedã mulier grauiter infirma (que di
citͣ fuiſſe Martha ſoror marie magdalene) erat inter

eos que dicebat intra ſe. Si tetigero tantum fimbriã
veſtimẽti eius ſalua ero/ꝛ timide appropinquãs teti
git ꝛ liberata ẽ. Dixit autẽ dñs. Quis me tetigit? Ui
de patientiã/qꝛ ſepe cõprimebat a turbis q̃ volebant
ei appropinquare. Ipſe aũt ſciebat q̃d dicebat/ꝛ tñ di
xit tetigit me aliquis. Ego ſenſi virtutẽ de me exiſſe.
Tunc martha vidẽs ꝙ nõ latuit eũ: reuerẽter acceſſit
ad eũ/ꝛ corã oĩbus ob quã cauſam tetigit dixit/ꝛ ne=
gocium publicauit dñs autẽ libẽter curauit eã: a qua
ipe multã familiaritatẽ poſtea habuit. Tunc dixit. Ua
de. fides tua te ſaluã fecit. In hoc ergo miraculo ha
bes fidei cõmendationẽ. habes etiã ꝙ dñs vult mira
cula eſſe nota ꝓpter vtilitatẽ cõmunẽ. ſed q̃tum erat
in ſe ꝓpter humilitatẽ abſcõdebat/vt habes hic. Q̃d
enim fecerat diuina poteſtate: fidei illi⁹ attribuebat.
Habes etiã hoc quod eſt notabile ad hũilitatis cuſto
diam/ſicut beatus Bernard⁹ introduxit hoc modo.
Quilibet dño pfecte ſeruiens põt dici fimbria/pars
extrema veſtimẽti dñi ꝓpter ſuã humilẽ reputationẽ
Qui ergo ad tantũ ſtatum ꝑuenerit/ꝙ ſe ſciat a dño
exaudiri in liberãdis infirmis: ꝓpter hoc nõ extolla
tur/nec ſibi attribuat/qꝛ nõ ipſe ſꝫ dñs facit. Quãuis
eñi martha tãgeret fimbriã/ꝛ ad ei⁹ tactum liberari
cõfideret ſic tetigit. nec tñ a fimbria ſed a dño virtus
liberationis proceſſit. Unde ipſe dixit. Senſi virtutẽ
de me exiſſe. Nota igitur hic bene/ꝛ nil in perpetuũ
tibi attribuas: qꝛ totũ eſt a deo. Tãdẽ dñs Jeſus iuit
ad domũ iſtius ꝑncipis ꝛ inuentã filiã mortuã ſuſci=
tauit. Nã aſcendẽs in domũ duxit ſecum Petrũ Ja
cobũ ꝛ Johannẽ/ꝛ patrẽ ꝛ matrẽ puelle/ꝛ inuenit eos
flẽtes/ꝛ dixit eis. Recedite nõ ẽ mortua puella/ſꝫ dor
mit. Et quidã deridebãt eũ/ ſciẽtes qꝛ mortua eſt. Et

electa turba intrauit ad eã ꝛ tetigit manũ eius dicẽs Tabitacumi. id ẽ puella tibi dico surge. Que statim surrexit ꝛ iussit illi dare mãducare. Et exiit fama hec ꝑ vniuersam terrã illam. Hic nota patientiã illã quõ vilipẽdebatur tam alta maiestas/ꝛ similia vt supra.

¶ De conuersione marie magdalene. Luce septimo. Ca. xxviii.

Curialis dñs inuitatus quadã die a symone lepro ſo: iuit ad prandiũ cũ eo/qđ facere solitꝰ erat. tñ ex sua curialitate: tum ex benignitate ꝛ zelo/quẽ habebat ad saluãdas aïas pro qbus de celo descẽderat Comedẽdo enĩ cũ hoïbꝰ ꝛ cõuersando cũ eis ad amorem sui eos trahebat/etiã amore paupꝑtatis. Nã ipse pauperrimus erat/ꝛ de mũdi huiꝰ substãtia nichil ꝓ se ꝛ suis supererat. Humiliter ergo ꝛ cũ gratiarꝫ actione speculum humilitatis Jesus cũ inuitabat recipiebat pro loco ꝛ tpe. Audiens aũt magdalena ꝙ in domo symonis recumberet quẽ forte iam pdicantẽ sepe audierat/ꝛ ardenter amabat: tacta dolore cordis intrinsecus ꝓ pctis ꝛ amoris eius igne succensa/cõsiderans ꝙ sine ipso salutẽ obtinere nõ posset/ꝛ amplius differre non valẽs: perrexit ad locũ cõuiuii facie autẽ inclinata ꝛ oculis/ante cõuiuas trãsiens non quieuit donec peruenit a dilectum suum. Et tunc ilico ad pedes eius prostrata viceroso dolore pariter et rubore repleta de peccatis suis/procũbens vultum sup ipius pedes ex quadã ꝯfidentia: qꝛ iam intense eũ sup oïa diligebat cepit fortiter fletibꝰ ꝛ singultibus abundare/ac tacite intra se dicere. Domine firmiter scio/credo/ꝛ confiteor vos deum ꝛ dominum meum esse. In magnis autẽ ꝛ multis offendi maiestatem vestram/peccaui in omnem iusticiã vestrã/ꝛ multiplicata sunt

peccata mea ſup numerum arene maris: ſʒ ad veſtrã miam cõfugio/ ꝛ veniã peto/ emẽdare pctã mea para ta ſum/ ꝛ nunꝙ ab obediẽtia veſtra diſcedã. Non pa tiar queſo a vobis repulſam quẽ ſup oĩa diligo. Non ergo me repellatis a vobis ſed punite me vt libet: tñ miam peto. Interim tñ lachꝛime decurrẽtes largiter pedes dñi lauerunt ꝛ balneauerũt. Vñ hic manifeſte videre potes ꝙ dñs Jeſus diſcalciat⁹ ibat. Tandẽ a fletu ceſſans cũ ꝑpenderet ꝛ ĩdignũ iudicaret/ ꝙ ſue lacrime dñm ꝯtigiſſent capillis ſuis eos terſit. Jdeo autẽ capillis/ qꝛ ſcd̃m aliud ꝓcioſius nõ habebat quo eos tergeret. Et qꝛ etiã quib⁹ ad vanitatẽ vſa fuerat ad vtilitatẽ cõuertere volebat. Et ne vultum a dñi pe dibus elõgaret: amoꝛe creſcente oſculabat eos amã ter ꝛ ſepe. Quia etiã pedes dñi/ ꝓpter diutinã diſcal ciationẽ calidi erãt: vngebat eos precioſo vnguento Cõſpice igit̃ bene ipam/ ꝛ ſup his moroſe mediteris ob ei⁹ deuotionẽ/ qꝛ ita ſingl̃ariter fuit a dño dilecta ꝛ qꝛ ſolẽne fuit hoc factũ. Cõſpice etiã dñm Jeſum ꝙ benigne ſuſcipit eã/ ꝛ ꝙ patiẽter ſuſtinet quidquid fa cit: ceſſat ꝛ quieſcit a comedendo donec negociũ com pleatur. Ceſſant ꝛ cõuiue ꝛ oẽs ſup hac nouitate mi rãtur. Symon autẽ vehemẽter ipm iudicabat in coꝛ de ſuo/ ꝙ a tali femina ꝑmittebat ſe tangi/ quaſi non eſſet ꝓpheta/ nec etiã cognoſceret. Dñs autẽ cogita tionib⁹ coꝛdis eius reſpõdit/ ꝛ ſe verũ ꝓphetã oſtẽdit ꝛ exẽplo debitoꝛis eũ cõuicit. Et volens aperte demõ ſtrare ꝙ oĩa in dilectiõe ꝯſummãtur dixit. Dimittun tur ei pctã multa/ qm̃ dilexit multum. Et dixit ad eã. Uade in pace. O verbũ delectabile ſuaue/ ꝙ libenter illud maria magdalena audiuit/ ꝙ perfecte recepit ꝛ perfecte ad eũ conuerſa: deinceps honeſte ꝛ ſctẽ vixit

ac eidem ꝛ matri eius perſeuerãter adheſit. Medita re iſta diligẽter/ꝛ q̄ta poteris caritate coneris imitari: qꝛ hec maxime verbo et opere meruit cõmendari. Hic expreſſe habes/ꝙ caritas inter deuꝫ ꝛ hoiem pacẽ reformat: qꝛ operit multitudinẽ pctõꝝ. Scḋꝫ Ber. q̄titas cuiuſlibꝫ eſtimat̃ de mẽſura caritatis quã habet. vnde q̄ multũ caritatis habet: magna fit. q̄ parũ: fit paruã. q̄ nichil: nichil. Dicẽte apoſtolo. Si caritatẽ nõ habuero nichil ſum. Sine hac enĩ ĩpoſſibile eſt placere deo: cũ qua placet q̄cũqꝫ placet. Si videas ergo te toto corde ꝟtute ꝛ opere caritatem habere/q̄ facit oĩa dura ꝛ aſpera libẽter portare ꝑ deo ꝛ proximo

¶ Quomodo Johãnes baptiſta diſcipulos ſuos miſit ad chriſtum. Luce. vii. Ca. xxix.

Glorioſus miles ꝛ precurſor dñi Jeſu Johannes baptiſta cũ eſſet ĩ vinculis ꝛ incarceratus ab herode ob iuſticie defenſionẽ: qꝛ redarguebat euꝫ/eo ꝙ tenebat vxorẽ fratris ſui viuẽtis: volẽs ĩducere diſcipulos vt ſequerẽtur dñm ieſum: cogitauit ad eũ ĩpos mittere/vt auditis ꝛ viſis oĩbus verbis eiꝰ ꝛ factis exardeſcerent in amorẽ eiꝰ ꝛ ſequerent̃ ĩpm. Fuerũt igit̃ ex ꝑte iohãnis dicẽtes. Tu es qui venturꝰ es/an alium expectamꝰ. Dñs autẽ ieſus habebat turbã magnã corãm ſe. Cõſpice bene ĩpm/quõ placide recipit nuncios iohãnis/ꝛ q̄ ſapiẽter. ꝑmo factis/poſtea verbis: reſpõdit eis. In eoꝝ preſentia ſurdos ſanauit/cecos/ꝛ mutos/ꝛ multa alia mirabilia fecit/ꝛ p̄dicauit populo/ꝛ ꝓpter eiꝰ abſentiã dixit inter alia. Ite ꝛ renunciate iohãni q̄ audiſtis ꝛ vidiſtis. Fuerunt igit̃ et ea retulerunt iohãni: q̄ ea libẽter audiuit. Illi enĩ diſcipuli (vt pie credo) poſt mortẽ iohãnis xp̄o adheſerũt firmiter. Dñs autẽ Jeſus poſt eoꝝ diſceſſum iohãnẽ

coꝛam populo laudauit/ſcȝ ꝙ erat pluſ ꝗ̃ ꝓpheta/⁊
ꝙ inter natos mulieꝝ maioꝛ eo nõ ſurrexerat/ ⁊ cete
ra:vt de his ⁊ aliis in euangelio habes.

¶ De moꝛte beati iohannis baptiſte. Mathei.xiiii.
Marci.vi. Ca.xxx.

HIc poteſt occurrere cõſideratio de moꝛte bti Jo
hãnis baptiſte. Cũ igit̃ herodes ille nequiſſimꝰ
⁊ adultera illa peſſima ſimul foꝛte cũ dixiſſent illum
occidere/vt peccati ſui redargutoꝛẽ nõ haberẽt/conti
git vt in die conuiuii ſaltaret miſera filia herodias/⁊
daretur ei caput iohãnis/⁊ ſic fuit in carcere decolla-
tus. Uide quãtus vir ꝗ̃ viliter ⁊ enoꝛmiter regnãte ⁊
imperãte nequitia occubuit. O deus qualiter hoc fie
ri permiſiſti. Quid eſt cogitare ꝙ talis moꝛiat̃. Jo-
hãnes q̃ tante ſanctitatis ⁊ perfectionis erat/vt puta
retur eſſe chꝛiſtꝰ. Igitur ſi vis hoc negociũ ruminare
poſt nepharia opera eoꝝ cogita iohãnis magnitudi
nẽ/⁊ excellentiã ſingularẽ: tunc vere poteris ſtupere.
Audiſti quomõ fuit a dño ꝯmẽdatus; audi ⁊ quomõ
cõmẽdat̃ a ſancto Bernardo. Johãnes inquit vbiqȝ
maioꝛ in omnibꝰ ⁊ ſingulis mirabilis ſuꝑ oẽs. Quis
ſic glorioſe annũciatus eſt? Quis ſic ſpecialiter ĩ ma
tris vtero legitur ſpiritu ſancto fuiſſe repletꝰ. Quem
legiſti intra matris vteruȝ exultaſſe? Cuiꝰ natiuitatẽ
vidiſti eccleſiã celebrare? Quis puer ſic heremũ con
cupiuit? Quis tã ſublimiter fuit conuerſatus? Quis
penitentiã ⁊ regnum celoꝝ primꝰ oſtẽdit? Quis regẽ
glorie baptiſauit? Cui ſe ꝓmũ trinitas reuelauit aper
te? Cui tale teſtimoniũ perhibuit dñs? Quẽ ſic hono
rat eccleſia. Aſſimilat eni eũ oibꝰ oꝛdinibꝰ angeloꝝ
ſanctoꝝ/imo videtur quaſi pꝛeferre. Et iohannes os
aureũ ſimiliter ſũme extollit eũ dicẽs. Johãnes ſca-

la virtutum ⁊ cetera. Si ergo ad inuicem comparas
excellentiā ⁊ dignitatē iohānis/⁊ profunditatē ſcele
rum eoꝝ qui eū occiderunt: merito habebis materiā
ſtupēdi ⁊ murmurādi (ſi fas ſit dicere) etiā contra deū
Nam ad hūc talē ⁊ tantum mittit ſpiculatorē/collum
parat humiliter/genuflectit/⁊ deo gratias agēs po-
nit ſacratiſſimū caput ſup aliquo trunco vel lapide: ⁊
patiēter ictus ſuſtinet quouſqȝ totaliter abſcindatur.
Ecce quomodo vadit Johānes amicus dñi Jeſu ⁊ cō
ſanguineus/deiqȝ maxim⁹ ſecretarius. Vere nobis
magna confuſio eſt ſi patientiā in quibuſcūqȝ aduer
ſitatibus non habemus. Johannes innocens mortē
talem ſuſtinuit patiēter/⁊ nos plerūqȝ pctīs aggra-
uati ⁊ ira dei digni/non poſſumus etiā paruas iniu-
rias ⁊ grauamina tollerare: imo plerūqȝ nec verba.
Dominus autē Jeſus tunc erat in partibus illis iudee
ſed nō in terra illa. Cū autē mors Johānis ei fuiſſet
nunciata: fleuit pius dñs pugilē ſuum ⁊ cōſobrinum
fleuerunt ⁊ diſcipuli eius cum eo. fleuit ⁊ beata ꝟgo:
que ipm natum de terra leuauit ⁊ tenere dilexit. Sed
dominus conſolabat matrem ſuā. Ipſa vero dicebat
Fili quare non defendiſti eum ne ſic moreret? Et do-
minus ad eam. Reuerenda mater non expediebat
ei talis defenſio. Nam ipē pro patre meo mortu⁹ eſt/
et pro defenſione ſue iuſticie. Cito autem erit in ſua
gloria. Ipſe enim pater non intendit defendere ſuos
tali modo in hoc mundo: quia nō ſunt diutius in eo
moraturi/nec eorum patria hic eſt: ſed in celis. Jo-
hannes eſt ſolutus a vinculis corporis/nec eſt vis in
mundo moriēdi. Seuit hoſtis in eum q̄tum potuit:
ſed ipē cum patre meo regnabit in eternum. Cōſole
ris mater cariſſima/quia Johanni ſemper erit bene

Poſtea vero lapſis aliq̄bus diebus diſceſſit dn̄s Je
ſus de partibus illis/ꝛ rediit in galileā. Tūc aūt p̄di
ctis omnibus te preſentem exhibeas/ꝛ ea mediteris
deuote quocūq3 ierit dominus Jeſus/ſequens.

¶ De locutiōe domini cum ſamaritana ad puteum
Johannis.iiii. Ca.xxxiii.

Cum dn̄s Jeſus de iudea ī galileam rediret que
eſt via viginti miliariorum/ꝛ ampli⁹ vt dixi tibi plu
ries:ꝛ trāſiret per ſamariā fatigat⁹ eſt ex itinere. Cō
ſpice nūc ꝓ deo hic/quomodo fatigatus ꝛ eſt ſudorē
emittens plane incedit. Sepe fatigat⁹ eſt/ꝛ tota vita
ſua laborioſa fuit. Poſuit ergo ſe dn̄s ad ſedēdū ſup
quendā puteum ꝛ quieſcebat: diſcipuli aūt ierūt ad
querēdos cibos in ciuitatē. Venit ergo mulier q̄dam
q̄ vocabatur lucia ꝓ aqua ad puteū. Dn̄s autē Jeſus
cepit loqui cū ea/ꝛ de magnis factis tractare/ꝛ ſeip̄m
eidē manifeſtare. De q̄bus aūt cū ea loquebat̄ ꝛ qua
liter diſcipuli redierunt/ꝛ qualiter ad verbū mulieris
ciuitas venit obuiā ei/ꝛ qualiter ipſe cū eis ſtetit/ꝛ iuit
diſceſſit:nō intēdo referre. Plana ē enim euāgelica
hiſtoria:lege ip̄am:ꝛ ip̄m dn̄m aſpice in actib⁹ ſupra
dictis. Ex ipſa hiſtoria quedam pulchra ꝛ vtilia nota
ꝓpter humilitatē dn̄i Jeſu:tum q2 ſol⁹ remāſit humi
lis dn̄s:diſcipulis autē eūtibus/cōſidēter eni ſe habe
bant ad eū:tum etiā q2 cū illa muliercula ſola de ma
gnis factis loq̄batur: ſic ꝛ ſic tractabat humiliter ac
de pari loq̄bantur adinuicē. Non enī dedignabat̄ eā
ſ3 talia cum ea dicebat/ꝙ ſi multi ſapiētiſſimi reſpon
diſſent de talibus magnū fuiſſet. Non ſic faciūt ſup-
bi:ſi enim ampulloſa v̄ba ſua funderēt inter paucos
ne dū cum vno:ea ꝑdita reputarēt/nec illos reputa-
rēt eorum v̄ba ſuſcipere. Sc̄do paupertatē ipſius et

afflictionem corporis. Conſidera etiam humilitatē. i
ꝛ multa cū eis. Habes enī ꝙ diſcipuli iuerūt ad ciui-
tatē ad querendū cibos/ꝛ queſitos portauerūt/ꝛ vole
bāt ꝙ mādūcaret ſʒ ſi eos ibi manducaſſet: certe ibi
ad puteum aut ad aliquē riuū ſiue fontē potaſſet. Ui-
des ergo hic qualiter famelicus ꝛ fatigatus reficie-
batur. Unde colligere potes ꝙ humil'ſ dñs ac pau-
pertatis amator/cū ibat per mūduʒ: ſepe comedebat
extra ciuitates ꝛ hoīm habitatiōes ad aliquē riuum
vel fontē ꝙtūcūqʒ fatigatus aut afflictus foret. Nec
habebat coacta exq̄ſita cibaria/ nō vaſa carioſa/non
delicata vina: ſʒ habebat aquā viuā ex ipo fonte viuo
qui vineas fecūdabat / ꝛ creauerat oīa q̄ mouētur in
aquis. Et panē vt pauper ſedēs in terra comedebat.
Tercio cōſidera quō intētus erat ſpūali ſtudio. nā cū
diſcipuli inuitarēt eū vt comederet; dixit. Ego cibum
habeo mādūcare quē vos neſcitis. Meus cib⁹ eſt vt
faciā volūtatē patris mei q̄ miſit me. Nec voluit mā
ducare/ſʒ expectauit eos q̄ erāt in ciuitate vt eis p̄di
caret: prius operari volēs ea q̄ ſpūs erāt ꝙ ea q̄ erāt
corporis: ꝙtūcunqʒ indigeret. Conſpice igit̄ eum in
predictis/ꝛ eius virtutes imitare.

¶ Quomodo dñs Jeſus ductus fuit ad ſupciliū mō
tis vt eum p̄cipitarēt. Luce. iiii. Ca. xxxii.

Cum rediſſet dñs Jeſus nazareth/ ꝛ illi eū roga-
rēt vt miracula faceret / ꝛ ipſe eos miraculis in-
dignos oſtēderet illi furore accēſi expulerūt eū extra
ciuitatē. Benignus ergo dñs ante eos fugiebat ꝛ il-
li pſeq̄bantur eum. Quid tibi videt̄. In tātum furor
eoꝝ exarſit: ꝙ eū vſqʒ ad ſupcilium mōtis duxerūt vt
eū inde p̄cipitarēt. Dñs aūt diuina virtute tranſiēs ꝑ
medium illoꝝ ibat. Non dū enim mori elegerat. Et

dicit gloſa/ quando dñs ieſus de manibus eorum lapſus de mõte deſcẽderet ⁊ ſub rupe lateret/ſaxum/ ſubterfugit/⁊ locũ ei dedit q̃tũ erat ſua capacitas/ac ſi fuiſſet de terra/ ⁊ ruge veſtis ei⁹ ibi remãſerũt ac ſi ſtuppe eſſent. Cõſpice igit̃ eũ ante ipſos fugientẽ ⁊ la ter..ẽ ſub rupe/⁊ cõpat‿re afflictionẽ ſuis/⁊ in humi- litate ac patientia ipſum imiteris.

¶ Qualiter dñs ieſus ſanauit quẽdã hñtẽ manum aridã. Luce. vi. Marci. iii. Math. xii. Ca. xxxiii.

Quadam die ſabbati docebat dñs ieſus in ſyna- goga vbi erat quidã habẽs manũ aridã: fecit au tem ieſus ſtare in medio/ vt queſiuit ab illis ſapiẽti- bus ſi licebat in die ſabbati benefacere. Ipſi vero ta- cuerũt. Dñs aũt ieſus habẽti manũ aridã dixit. Extẽ de manũ tuã: ⁊ ſanatus eſt. Pluries diebus ſabbato rũ facit miracula dñs ieſus ad eoꝝ ↄfuſionẽ qui legẽ carnaliter intelligebãt/quã ſpũaliter obſeruare nole bãt. Nõ eni in die ſabbati erat a bono abſtinendũ / ⁊ ab operib⁹ caritatis: ſed a pctis/⁊ ab oibus ſeruilib⁹ At inde illi multum ſcãdalizantur/ ⁊ conſpirãt con- tra eum dicẽtes. Non eſt hic homo a deo qui ſabbatũ nõ cuſtodit. Sed propterea dñs non dimittebat: imo ſtudioſus faciebat vt eos erueret ab errore. Conſide ra igitur eum in p̃dictis operationib⁹ / ⁊ eius exẽplo non ceſſes a bono opere: etiã ſi alius inde ſcandalize tur iniuſte. A bono eni opere neceſſario ad ſalutẽ aie aut ꝑfectũ ſpiritus conferente nõ debet quis ceſſare ꝑpter ſcandalũ alterius. A cõmodo vero corporali ſcðm ꝑfecte caritatis exigentiã abſtinẽdum eſt pro- pter ſcandalũ fratris. Ad ro. xiiii. Bonum eſt nõ mã ducare carnem nec bibere vinum/neq; in quo frater tuus offendit ſcandalizetur aut infirmatur.

ſcãdalũ

¶ De multiplicatione panū. Math. xiiii. Marci. vi. et. viii. Luce. ix. Johannis. vi. Ca. xxxiiii.

De duabus vicibus legitur q benign⁹ dn̄s multiplicauit paucos panes: et inde multa milia hoīm ſatiauit. Nos tn̄ in vnū redigam⁹ meditationē i qua cōſideramus dicta et facta ipius. Dicit enī tūc. Miſereor ſup turbam: qr ecce iā triduo ſuſtinēt me/nec habent q manducēt: et ſi dimiſero eos ieiunos deficient in via. Quidā enī ex eis de lōge venerāt: et poſtea panes multiplicauit/ita vt oēs comederūt abundāter. Conſidera ergo in his plura bona. Specialiter quō dn̄s ieſus erat miſericors/curialis/et gratus/ diſcret⁹ et circūſpectus. Primo cōſidera quomō erat miſericors/qr mia traxit eū ad ſubueniēduz eis. Ideo dixit miſereor ſup turbam. Nam mia eius plena eſt terra Scd̄o curialis et gratus ex cauſa quā aſſignat. Ecce inquit iā triduo ſuſtinent me. Uide curialitatē et gratitudinē magnā et mirabilē. Nam quaſi beneficio ab eis recepto ſic loqtur/cū in veritate ipoꝝ nō eſſet/ſed ſuū. Sed ſic eſt/et vt alibi dicit. Delicie mee cuz filiis hoīm/cum ſibi nil accreſcat: nobis autē proueniat ſalus. Illos ergo qui eū ſequunt et pcepta eius ac monita cuſtodiunt/diligit dn̄s / nec enim manum claudit quin eis plene ſubueniat cum expedit eis. Tercio diſcretus et circunſpectus/eo q conſiderabat eorum indigentiam et impotentiam qualiter deficere poterant. Uides ergo q ſapida et q melliflua fuerūt iſta verba ſicut ſpecialiter poſſum⁹ in aliquo ſpeciali negocio prouidere. Non ergo habeamus elatiōis materiam / cum de manu domini aliquem conſolationē recipimus/vel aliquē pfectum ſpūalis exercitii ſentimus: qr nō a nobis ſed ab ipo habemus et eſt. Ideo ſi

bene attendis: q̄to pfectiores ſunt ſerui dei/deo propinquiores et in donis ei9 excellētiores: tāto humiliores eſſe eos videbis. Qr nil ſibi attribuunt/niſi defectus et pctā. Et q̄to quis ei magis appropinquat tanto magis eſt illuminatus. Ideo dei magnificentiā et ſuā miſeriā clarius videt. et ſic in eis nō pōt habere locum ſupbie/nec vana gloria/q̄ ex ignorantie cecitate pcedunt. Nō enim q̄ bn̄ ſe et deum cognoſceret et examinaret: ſupbire poſſet. Et eſt lōga via qua ad deum venim9/et ſpecialiter inuiſibilib9 loquor qui in tā longā regionem ab eo diſgreſſi ſum9 per pctā. Ad eum igit rediens q̄s/dr̄ de lōga via venire. Poſt vba ſic dicta fecit ops facta. Conſpice igit qualiter illos panes accipiens/et gr̄as patris agens / dedit diſcipulis vt apponerent turbe: et in manib9 eor ita multiplicauit vt om̄s pro ſuo libito comederent/et multa ſupereſſent fragmenta. Conſidera igit qualiter aſpicit eos comedere/et in eor iocunditate letat. Conſpice etiam illos quō de iſto miraculo admirātur/ vnus ad alterum inde loqtur/letātur/et cū gratiar actione mādūcāt/nō ſolū corporis: ſʒ (ſaltem aliqui ex ipſis) et mētis refectionē percipiētes. Sʒ nunq̄d fuit ibi dn̄a noſtra vt de panibus libēter mulierib9 porrigeret/et de earū recreatione gauderet? ſcriptura de hoc non loquitur/ tu autem meditare prout dominus tibi dederit.

¶ De fuga dn̄i Jeſu quādo turba voluit eum facere regem. Johannis. vi. Ca. xxxv.

Poſtq̄ dn̄s Jeſus ſaciauit turbas (vt ſuperi9 cōtinetur) voluerūt eū facere regē. Cōſiderabāt enī q̄ poſſet eor neceſſitatib9 ſubuenire. Dn̄s aūt Jeſus vidēs voluntatē eor: fugit ab eis in montē: ita q̄ illi nō ppēderunt nec eū inuenire potuerūt. Voluit ergo

tēporaliter honorari. Et vide quomodo vere ⁊ nō ficte hunc fugit honorē. Miſit enī diſcipulos per mare ⁊ ipē aſcēdit in montē/ vt ſi eū inter diſcipulos quererent: ipm inuenire neqrent. Diſcipuli aūt nolebāt ab eo ſepari: ſ3 ipſe coegit eos intrare naviculā ⁊ trāſfretare. Bonū erat eoꝝ deſideriū/ ſc3 velle ſemꝑ cū dn̄o ſtare/ ſ3 ipē aliter prouidebat. Conſpice ergo eos quō ab eo inuite diſcedūt/ ⁊ quō coegit eos oſtendēs penitus ſe ita velle/ ꝙ ſine ipo vadāt in naui. Tūc ipi obedierūt/ ꝙtūcūq3 graue ⁊ durū videret eis. Sic quotidie nobiſcum facit/ vellem⁹ enī bene ꝙ nūꝙ a nobis diſcederet/ ſed ipſe aliter ſe h3 cum aīa / vadit ⁊ redit ꝑ velle ſuo/ ſed ꝓ noſtro bono. Ideo forte ſubſtrahit ſe (ſm̄ Bernar.) vt auidius reuocetur ⁊ fortius teneat Vn̄ aliqn̄ ſimulabat ſe lōgius ire/ nō q² hoc vellet / ſ3 q² volebat audire/ mane nobiſcu3 dn̄e qm̄ adueſperaſcit. Eſt ire quidē diſpēſatiuū/ redire ſemꝑ volūtariu3 ergo ſi morā fecerit/ nō tardat quo ad meritū/ ſ3 quo ad votum. Deb3 igr̄ aīa deū inuocare inſtāter/ ⁊ interim ſuſtinere ꝓcellas maris exēplo diſcipuloꝝ nauē intrātium ⁊ expectantiū liberationē. S3 redeam⁹ ad dn̄m ieſum. Ingreſſus enī diſcipulis mare/ ipſe ſolus aſcēdit in montē/ ⁊ ſic euaſit man⁹ eoꝝ q̄ querebant eū. Vides ꝙto ſtudio ⁊ cautela regnū declinauit ⁊ honorem. Exēplum nobis in hoc dedit vt ſilr̄ faciamus Non enī ꝓ ſe: ſed ꝓ nobis fugit. Cognoſcebat enim ꝙtum petm̄ ſit ad honores aſpirare ſiue prelationis ⁊ pōpe ſiue ſcietie. Et hoc ꝓbat multipliciter. Primo: q² oportet procurare ⁊ nutrire amicos q̄bus habeant honores ⁊ augeātur. Et in hmōi multa faciūt ad amicoꝝ cōplacētiam/ q̄ ſunt contra deum ⁊ iuſticiā/ ⁊ etiā faciunt fieri. Scd̄o: q² inuidēt ⁊ detrahūt habētibus

vt ipſi honorabiliores habeātur ⁊ ita in odiū ⁊ in in-
uidiā labūtur. Tercio: qꝛ ſe reputat ⁊ reputari putat
tali honore dignū / ⁊ ſic cadit in eleuationē et ſupbiā
que demergit hoīem in ꝓfundū qꝛ deus ſupbis reſi-
ſtit humilibus aūt dat gratiā. Multos hꝫ hō ɔtradi-
ctores / anteq̄ pueniat ad honorē. O q̄ difficilis via
Sed dato q̄ pueniat: dicit ſcriptura q̄ potētes potē-
ter tormēta patient. ⁊ nō loqtur de ſolitudinibꝰ ⁊ an
xietatibus quas quis patit hic / ſed in futuro. qꝛ quaſi
ſemp in amaritudinibꝰ eſt oculꝰ eius ⁊ aliꝰ ſenſus qꝛ
ſepe inuidet cui ſe poſteriorē iudicat aut putat ab aliis
reputari. Si vero velimꝰ ad verum honorē puenire
aſcendamꝰ ad xp̄m vel cū xp̄o ad paradiſuꝫ: ſed vix
inueniunt qui patiātur trahi / qui velint per viā duci
mādatoꝝ. Sed multi blādiunt ſibi / ſupbi de honore
ſciē / vel ſub ſpe lucri que excercēt ad alioꝝ ſalutē. Sꝫ
vtinā ſi fieri poſſet ſic fideliter miniſtraret ſicut fideli
ter ſe ingeſſit: ſꝫ forte ipoſſibile p̄ſidenti eſt vt ex ama
ra radice ābitiōis fructꝰ caritatis oriat. Nā ſm Cri-
ſoſtomū ſup math. Tale q̄dem eſt vti honoribꝰ ac ſi
aliquis cum puella ſpecioſa ɔuerſetur / ⁊ legem acci-
piat ne in ipſam vnq̄ oculos iaciat impudicos.

¶ Quō dn̄s Jeſus orauit in mōte ⁊ deſcendens am
bulauit ſup aquas / vbi petrus merſus eſt Math. xiiii
Marci. vi. Johannis. vi. Ca. xxxvi.

Sicut in ſuperiori tractatu habuiſti dn̄s ieſus coe
git diſcipulos intrare in nauiculā / ⁊ ipe ſolꝰ aſcē
dit in montē. Cōpleamꝰ ergo que dn̄s ieſus operatꝰ
eſt per illud miraculū de panibꝰ. qꝛ iſta materia cōti
nua eſt / ⁊ ea q̄ in iſtis tribꝰ tractatibꝰ ſimul facta fue
runt. Ipſam tamē diſiunxi vt melius capere poſſes / ⁊
vt coꝝ mortalitates poſſent meliꝰ explicari. Poſtq̄

ergo diſcipuli nauē intrauerūt/ipē in mōtem aſcēdit vbi ſtetit in oratione vſqꝫ ad quartā vigiliam noctis id eſt tres ꝑtes trāſierant ⁊ quarta reſtabat. Ex quo habem⁹ ꝙ dn̄s ieſus pernoctabat in oꝛone/⁊ pluries legim⁹ eū oꝛoni intēdiſſe. Cōſpice igit̄ eū qualit̄ oret ⁊ ſe hūiliat corā patre/querit ſolitaria loca/⁊ ſol⁹ vadit ad er:affligit ſe/⁊ vigilat vigilias lōgas. Intendit paſtor bon⁹ ꝓ ouibus ſuis/orat eni nō ꝓ ſe:ſꝫ pro nobis tanꝙ mediator noſter apud patrē. Orat etiā vt exēplū nobis det orādi. Frequēter ide diſcipulos monuit.⁊ hoc ope cōprobauit.vn̄ dicebat eis/quoniā oportet ſemꝑ orare ⁊ non deficere. quō iportunitas orationis ipetrat quod poſcit/ꝓponens exemplū de iudice ⁊ vidua. Luce.xviii. Hortatur etiā ad cōfidentiam impetrandi petita. Petite(inquit)⁊ dabitur vobis proponens illud exemplum de amico diuitis panem ꝓpter iportunitatem petēdi ipetrātis. Luce.xi. Eſt enim virtus eius efficax ad impetrandum omīa ꝓficua ⁊ remouendum oīa nociua. Ideo pro principali excercitio/orationis excercitiū debemus habere Nil(aliis neceſſariis curis tantum exceptis)nos debet tm̄ delectare ꝙtū orare. qꝛ oratio facit ꝯiūgi/morari/conuerſari cum deo. Nam vt dicit hieronymus Sepe corde tepido ad orationem accedam⁹: ꝑſeuerantib⁹ aūt repente infundit̄ gr̄a/ pingueſcit pectus/ replet viſcera pietatis inundatio: ⁊ ſicut ſi q̄s ꝑmat lac cōcepte dulcedinis vbera dare non tardabunt vt experiamur quibus ſtudium eſt frequēter orare. Sꝫ quid eſt/ꝙ licet ab oratione nō ceſſemus vix vnꝙ reperire videt̄ aliquis noſtrum q̄s ſit fructus ſue oꝛois ſꝫ ſicut ad oꝛonem accedim⁹ ſic inde recedim⁹? Nemo rn̄det verbū. Nemo donat q̄dꝙ. Sꝫ iudiciū fidei

ſequere: non experimẽtum tuũ. Tua fides verax eſt:
tuũ experimẽtum nõ. Que eſt ergo veritas fidei niſi
qđ ꝓmittit filiꝰ dei/ quidqͥd orãtes petitis credite qꝛ
accipietis ⁊ fiet vobis. Nemo ꝑuipendat orõem ſuã
qꝛ dñs nõ vilipẽdit: ſ; anteꝙ̃ exeat de ore deꝰ ſcribit
eã in libro ſuo/ ⁊ vnũ de duobꝰ ĩdubitãter ſperare de
bemus. qꝛ aut dabit quod petimꝰ/ aut qđ nouit meliꝰ
⁊ vtilius. Nos aũt neſcimꝰ orare vt oportet/ ſed miſe
retur deꝰ ſuꝑ noſtris ignorãtiis/ ⁊ orationẽ benigne
ſuſcipiens qđ nobis aut nõ eſt vtile/ aut nõ tã cito da
ri neceſſe eſt minime tribuit. oratio tñ nõ in fructuo-
ſa erit. ſicut pater carnalis paruulo petẽti panẽ liben
ter porrigit: querẽti cultellum nõ cõcedit: ſed magis
ipſi panẽ quẽ dederat frãgit. Tria aũt poſſumꝰ pete
re. duo ſunt preſentis tẽporis id eſt bona corporis/ et
bona aĩe. Terciũ eſt beatitudo vite eterne. Orandũ
eſt ergo ꝓ neceſſitatibus/ tñ cũ intẽtione ſemꝑ perue
niẽdũ ad aliud. Et q̄ ſic orat nõ illa videt̃ petere: ſ; il
lud pro quo alia poſtulamus: ſed frequẽtius ⁊ arden
tius ꝓ dei gratia ĩpetranda/ ⁊ ꝓ vita eterna arden-
tiſſime ⁊ cõtinue ⁊ toto corde. Sit igit̃ orõ q̄ ꝓ tpãli-
bus eſt reſtricta circa ſolas neceſſitates. ſed q̄ ꝓ vir-
tutibꝰ aĩe eſt: ſit libera ⁊ pura. ⁊ q̄ pro ſpũalibus eſt:
ſit in om̃i humilitate fundata ꝯfidẽs de ſola miſera-
tione diuina. Sed redeamꝰ ad dñm ieſum. Dũ ergo
dñs ieſus oraret in monte: diſcipuli erãt in mari affli
cti ⁊ anguſtiati: qꝛ ventus erat eis cõtrarius/ ⁊ nauis
procellis ⁊ fluctibꝰ iactabatur. Cõſpice ergo ⁊ cõpa-
tere eis: qꝛ in magna tribulatiõe ſunt. Tẽpeſtas eñ
inuaſerat eos/ tp̃s nocturnũ erat ⁊ abſq; ſuo dño ſunt
Quarta autẽ vigilia noctis deſcẽdit dñs de mõte/ et
ambulãs ſuꝑ mare appropinquauit eis. Cõſpice igit̃

qualiter fatigatus ex vigilia lõga ⁊ oratione prolixa
ſolus deſcendit noctis tpe de mõte laborioſo(et forte
petroſo)nudis pedibus/⁊ vadit ſupra mare firmo ve
ſtigio ſicut ſup terrã:cognouit eni mare creatorẽ ſuũ
Cũ autẽ appropinquaret naui: diſcipuli clamauerũt
putãtes eſſe fantaſma. At benignus dñs nolens eos
amplius vexari ſeruauit eos dicẽs. Ego ſum nolite ti
mere. Tunc petr⁹ de potẽtia dñi ꝯfiſus ad iuſſum ei⁹
cepit ãbulare ſupra mare:⁊ poſtea titubãs cepit mer
gi/ſed eum dextera dñi ne mergeret erexit. Ubi dicit
gloſa ſup math. Supra mare ambulare facit vt oſtẽ
dat diuinã poteſtatẽ. Mergi facit ne infirmitatẽ obli
uiſcatur/ne putet ſe equalẽ deo/⁊ ne ſuperbiat. Intra
uit aũt dñs nauẽ ⁊ ceſſauit quaſſatio/⁊ oĩa fuerũt pla
cata. Diſcipuli quoqꝫ eũ reuerẽter ſuſcipiũt/multũqꝫ
gauiſi ſunt ⁊ in quiete magna remãſerũt. Cõſpice be
ne ipm ⁊ diſcipulos in omibus ſupradictis:qꝛ pulcra
ſunt ⁊ deuota valde. In hoc autẽ facto moraliter con
ſiderare potes/qualiter dñs facit nobiſcum ſpũaliter
patitur vt affligãtur electi in hoc interiori ⁊ exteriori
hoĩe/qꝛ flagellat oẽm filium quẽ recepit. Et qui ſunt
extra diſciplinã nõ filii ſꝫ adulteri ſunt. Ad hebreos
xii. Expedit nobis tribulari ⁊ affligi hic. Nam inde
erudimur/virtutẽ acquirimus/⁊ (quod magis eſt)pre
mia eterna expectam⁹. Ideo nõ debem⁹ in his frãgi
ſed expectare eas. Non ergo mireris ſi dñs diſcipu
los quos ita diligebat vexari pmittebat ꝓcellis/con
ſiderabat eni ad vtilitatẽ eoꝝ. Nec etiã mireris ſi p
mittit amicos ſuos vexari. Pluries eni legit nauicu
lam fluctib⁹ ⁊ vẽtis ꝯtrariis exagitari/ſed nunꝙ ſub
merſam. Patienter ergo te habeas in aduerſis / et
gaudeas amore domini/qui per ſe in ſuis hanc viam

excelſam tenuit et monſtrauit.

¶ De chananea muliere. Mathei. xv. Marci. viii. Ca. xxxvii.

CUm dominus Jeſus laborans circuiret predicādo ꝛ ſanando infirmos acceſſit ad eum mulier chananea id eſt de terra chanaan que erat gētilium ꝛ non iudeorum/rogans eum vt ſanaret filiā ſuā que a demonio vexabatur. Erat enim fides in ea qꝫ hoc poſſet facere. Et dn̄o nichil reſpondente nichilominꝰ ſtabat ꝛ perſeuerabat clamans ꝛ petēs ab eo miam/ in tantū vt diſcipuli pro ea rogarent. Cūqꝫ dn̄s Jeſus reſpōderet nō debere dari panem filiorꝫ canibꝰ: ipſa ſe humilians reſpōdit vt more saltē canis poſſet de micis habere: ꝛ ſic meruit exaudiri. Conſpice igitur dn̄m ꝛ diſcipulos atqꝫ ipam in predictis iuxta modū tibi datum ſuperius. Nichilominꝰ cōſidera virtutes huius mulieris/ꝛ eas ad tuam vtilitatem conuerte/ que fuerunt maxime tres. Prima fuit fides magna que ſe ad ſuam filiā extendit. Scd̄a: orōnis perſeuerantia. qꝫ nō ſolum ꝑſeuerans fuit: ſꝫ etiā importuna ſperās ꝙ dn̄s importunitatē acceptet ꝛ ad eā mittat/ vt iam dictum eſt. Tercia: humilitas ꝓfunda: qꝫ non putauit ſe dignā inter filios cōputari nec habere panem integrum: ſed contenta fuit accipere de micis. Unde valde ſe humiliauit: ideo quod poſtulauit obtinuit. Et tu ſi corde integro in oratiōe ꝑſeuerās te humiliaueris: credas ꝙ quicqd petieris obtinebis. Et ſicut apoſtoli petierunt pro chananea / ſic ꝛ angelus tuus pro te rogabit / ꝛ offeret orationem tuā deo: qui ſcd̄m Bernardum vnꝰ eſt ex ſodalibus ſponſi in hoc ipm deputatus miniſter ꝛ arbiter mutue ſalutatiōis O quomodo delectabitur in hoc ꝛ conuerſus ad deū

dicet. Gratias tibi ago dñe quia deſideriũ cordis eiꝰ
tribuiſti ei: ꝛ volun: ate labioꝝ eius non frau daſti eũ.
Ipſe eſt qui in omni loco ſedulus ſollicitat/monet/ꝛ
ſuggerit aïe dicens. Delectare in domino/ꝛ dabit ti-
bi petitiões cordis tui. Ipſe ſi moram fecerit expecta
eum/quia veniet ꝛ non tardabit. Sicut ceruꝰ deſide
rat ad fontes aquaꝝ: ita deſiderat aïa mea ad te deꝰ.
Item tota die expandi manus meas ad te. Dimitte
illã quia clamat poſt nos. Reſpice de celo ꝛ vide de-
ſolatam. Fidelis eſt nũcius qui diſcurrit iter dilectũ
ꝛ dilectam/vota offerens ꝛ referens dona/excitat il-
lam/placat illum. Interdũ etiã licet raro repꝛeſentat
eos pariter ſibi ſeu hũc rapiẽs/ſeu illũ adducẽs ſiqui
dem domeſticus eſt ꝛ notus ĩ palatio nec veretur re-
pulſam: ſed quotidie videt faciem patris eius. Hu-
cuſqꝫ Bernar. Uides ꝙ fideliter angeli noſtri ſer-
uiunt nobis. Ideo quotidie debemus eos reuerere/
laudare/honoꝛare/gratias agere: ꝛ in eoꝛum pꝛeſen
tia qui ſemper nobis aſſunt: nil illicitum vel turpe co
gitare/dicere/vel opereri debemus. Unde Bernar-
dus ſuper illud. Angelis ſuis deus mandauit de te
vt cuſtodiant te ꝛc. Quantum tibi debet hoc verbum
conferre reuerentiam/deuotionem/ꝛ fiduciam. Pri
mum pro pꝛeſentia. Secundum pro beniuolentia.
Tercium pro cuſtodia. Caute igit͛ ambula vbi aſſunt
angeli in omnibus viis ſicut mandatum eſt eis. Tu
ergo non audeas eos pꝛeſente: quod me vidente nõ
auderes. Nos autem non debemus eſſe ingrati illis
qui deo cum tanta caritate obediunt/et nobis in tan
ta neceſſitate ſubueniunt. Simus ergo deuoti.

¶ Quomodo aliqui ex verbis dñi ſcandalizati ſunt
Mathei. xv. Marci. vii. Johãnis. vi. Ca. xxxviii.

NOn mireris ſi ex verbis ⁊ factis noſtris aliquā
do ſcādala oriātur/ q̄tūcūq; bene ⁊ fideliter fiāt
cum ipī dn̄o(qui errare nō poterat) ꝑluries cōtigerit
idē. Dū enī quadā vice phariſei interrogarent dn̄m/
quare diſcipuli nō lauabant man⁹ quādo manduca
bant: dn̄s dure reſpōdit eis/increpādo eos q̄ exterio
rem mundiciā nō interiorē querebāt: de quo illi ſcan
dalizati ſunt/ſed dn̄s nō curauit. Alia vice dum dn̄s
ſpiritualia in ſynagogo doceret: aliqui ex diſcipulis
ei⁹ tanq̄ carnales nō itellexerūt ⁊ receſſerūt: neq; de
hoc etiā curauit: ſed ad duodecim diſcipulos ait. Nū
quid ⁊ vos vultis abire? Cui petr⁹ ꝓ ſe ⁊ aliis reſpon
dit. Dn̄e ad quē ibim⁹? verba vite eterne habes. Con
ſidera enī in predictis ⁊ aliis ſimilib⁹/quomō publi-
ce loquebat̄/⁊ docebat veritatē/de ſcandalo prauorū
non curās. Nota hic etiā plura. Primo: q̄ ꝓpter al
terius ſcandalū nō debem⁹ recedere a veritate iuſti-
cie. Scd̄o: q̄r de interiori mundicia magis q̄ de exte
riori honeſtate curare debemus. quod dn̄s alibi dicit
apertius: ſcʒ luce vndecimo. Tercio: q̄r ſpūaliter viue
re debemus/ita q̄ v̄ba dn̄i nō videātur nobis extra
nea ſicut illis diſcipulis qui receſſerunt: ſed potius co
gnoſcamus ipſa eſſe vite eterne vt ſimul cum duode
cim diſcipulis ipſum imitemur perfecte.

¶ De retributiōe relinquentiū oīa chriſti ſequentiū
Mathei. xix. Marci. x. Luce. xviii. Ca. xxxix.

CUm fidelis ⁊ prudens diſcipulus ſymon petrus
quereret a dn̄o ꝓ ſe ⁊ aliis ſociis de retributione
ipſoꝝ: reſpōdit dn̄s Jeſus inter alia q̄ oēs qui tp̄alia
dimittunt ⁊ eū ſequunt̄/centuplū accipiēt in hoc mun
do ⁊ vitā eternā in futuro. Nota bene hāc retributio
nem ⁊ gaude gaudio magno: ⁊ laudes ⁊ gratias re-

feras deo / ꝙ ad talem negociationem te adduxit vt manualiter de vno recipias centū/ ⁊ nichilominꝰ po‐ ſtea vitā eternā. Hoc autē centuplū ſpiritualiū aut tē‐ poralium vel corporaliū eſt cōſolatio internarum de‐ lectationum ⁊ virtutum / quas ꝑ experientiā cognoſci‐ mus: nō per doctrinā. Cum enī aīa guſtat odorē pau‐ pertatis / nitorem caſtitatis ⁊ patiētie / ceterarūq; vir‐ tutum saporē ⁊ delectatur in eis: nonne centuplū tibi recepiſſe videt? Et ſi vlterius aſcendit vt recipiat viſi‐ tationē ſponſi / eiuſq; preſentia delectetur ⁊ glorietur nōne tūc recipit pluſꝙ̄ millecuplum oīm q̄ dimiſit ꝓ deo? Ergo verū eſt qđ loqtur veritas: non fallit quin cētuplum in hoc mūdo recipiat: nō tātū ſemel ſed plu‐ ries. Unde afficitur ita aīa ex tali guſtu ⁊ accēditur; ꝙ nō ſolū id qđ dimiſit / ſed etiā totū mundū arbitre‐ tur vt ſtercora: vt ſpōſum ſuū lucrifacere poſſit: ⁊ pax ſibi feciſſe videt. Uñ beatꝰ Bernar. Dicit aliquis ſe‐ cularis. Oſtēde michi centuplū qđ promittis ⁊ libēs vniuerſa relinquo. Ut quid oſtendā? Fides nō habz meritū: cui humana ratio prebet expimentum. Defi‐ cit ſcrutans ſcrutinio. Niſi credideris. nō intelliges manna abſconditū qđ in apocalipſi victori promitti‐ tur. ⁊ nomē nouum qđ nemo ſcit niſi qui accipit. An nō deniq; poſſidet oīa cui oīa cooperātur in bonum? An nō centuplum habet oīm q̄ replet ſpirituſſancto ⁊ qui chriſtum habet in pectore? Nōne longe plꝰ ꝙ̄ tē‐ plum viſitatio ſpūſſancti eſt ⁊ preſentia chriſti? O quā magna multitudo dulcedinis tue dñe: quā abſcōdiſti timētibus te. Perfeciſti eis q̄ ſperāt in te. Hoc ergo centuplū adoptio filioꝝ eſt gloria cōſciētie regnū dei quod intra nos eſt. nō eſca nō potus: ſed iuſticia / pax ⁊ gaudiū in ſpiritu ſancto. Sane gaudiū nō tantū in

ſpe glorie: ſed in retributiōibus. Hec eſt illa pax quā chriſtus ſuis reliquit diſcipulis/que ſuppetat omnem ſenſum/cui omne concupitum in mūdo non poteſt cō parari/quā expertus nouit: inexpertus ignorat. quā nemo ſcit niſi qui accipit. Letemur ꝛ regratiemur deo quo ad centuplū recipiendū: vocati ſumus. Hucuſqꝫ Bernardus licet non in iſto ordine.

¶ Qualiter dominus Jeſus queſiuit a diſcipulis quid homines dicerēt de chriſto. Mathei. xvi. Marci. viii. Luce. ix. Ca. xl.

VEniens dñs Jeſus in partes ceſare philippi: q̄ſiuit a diſcipulis quid de ip̄o hoīes dicerent ꝛ quid ſentirent ipſi de ip̄o ꝛ de aliis. Quidā autē responderunt ſic alii vero ſic ꝛ cetera. Petrus autē pro ſe ꝛ ꝓ aliis dixit. Tu es chriſtus filius dei viui. Et chriſtus ad eum. Tu es petrus ꝛ ſuper hanc petrā edificabo eccleſiā meam. Tunc dedit ei pro ſe ſuiſqꝫ ſucceſſoribus claues regni celoꝝ: ſcꝫ poteſtatem ligandi ſuper terram ꝛ ſoluendi. Conſpice eum ꝛ ipſos vt ſupra. Et nota ꝙ quē petrum nunc chriſtꝰ vocauerat parū poſt vocauit ſathanā/eo ꝙ ꝓpter amorē carnalem quem ipſe petrus habebat ad chriſtū diſſuaſit ei de paſſione ſua vt nō fieret. Et tu dñi exēplo oēs habeas ꝓ aduerſariis qui pro corporali alleuiatione ab exercitio bono ſpirituali te volunt obſeruare.

¶ De trāſfiguratione domini in monte thabor Mathei. xvii. Marci. ix. Luce. ix. Ca. xli.

ASſumens dñs Jeſus tres ex diſcipulis ſuis aſcēdit in montē thabor/ꝛ transfiguratꝰ eſt ante eos oſtendēs ſe eis glorioſum/veneruntqꝫ Moyſes ꝛ Helyas loquentes cū eo de paſſione ſua futura. Dicebāt autem ei. Domine nō expedit vt moriaris/quia vna

gutta tui ſanguinis redimeret totum mūdum. Ipſe autem dicebat. Bonꝰ paſtor aīam ſuam ponit ꝓ oui bus ſuis/ſic ⁊ me oportet facere. Affuit etiam ibi ſpiritusſanctus in ſpecie nubis lucide. Affuit ⁊ pater in voce dicens. Hic eſt filius meus dilectus in quo michi complacui ipſum audite. Diſcipuli autem ceciderunt in terram:⁊ cum excitati fuiſſent: non viderunt niſi ſolum Jeſum. Conſpice bene predicta ⁊ te preſentem exhibe quia magnificata ſunt.

¶ Qualiter dominus Jeſus duabus vicibus eiecit ementes ⁊ vendentes de templo. Johannis. xi. Mathei. xxi. Marci. xi. Luce. xix. Ca. xlii.

Duabus vicibus eiecit dominus vendentes et ementes de templo/quod inter eius magna miracula deputatur. Nam licet eum alias vilipenderent: tunc tamen ante eum fugerunt. Et q̄uis eſſent multi: non ſe defenderunt: ſed ip̄e ſolus cum quibuſdam funiculis omnes eiecit. Et hoc ideo/quia ſe eis terribilem oſtendit in facie. Accenſus enim zelo vehementi eo ꝙ pater ſuus ſic inhonorabatur ab illis/ maxime in loco vbi magis honorari deberet: fecit ipſas eiectiones. Conſpice ipſum bene ⁊ compatere: quia etiam ipſe compaſſione doloris plenus eſt / Ac nichilominus time. Nos enim qui in templo dei ſumus de ſpeciali eius ⁊ magna gratia deputati/ſi ſecularibus negociis (vt ipſi faciebant) nos implicemus cum ad laudem dei ſemper debeamus intendere / merito ab eo eiectionem et indignationem eius timere poſſumus et debemus. Si ergo non vis iſto timore vexari: nulla ratione negociis ſecularibus te audeas implicare.

¶ De probatica piſcina Johannis. v. Ca. xliii.

Erat in hieruſalem quedã aquaꝝ cõgregatio/ in qua lauabãtur oues de quibꝰ fiebant ſacrificia. In eadẽ dicit fuiſſe lignum crucis. Quolibz añt ãno ſemel cũ aqua cõmouebat ab angelo: ſanat at aliq̃s infirmus/ſcʒ q̃ primꝰ deſcẽdebat in aquã poſt eiꝰ ab angelo motionẽ. Uñ multi infirmi ꝓpterea iuxta eã morabant cõtinue. Erat autẽ quidã infirmus iacens in grabato paraliticis ꝑ triginta annos: hunc ergo Jeſus quadã die ſabbati ſanauit. Conſpice bene ipm̃ tunc ad infirmũ euntẽ/ꝛ loquentẽ more ſolito. In hoc autẽ facto nota tria. Primũ eſt/ꝙ ſicut hic dñs requiſiuit ĩfirmũ ſi vellet ſanari ita inexcuſabiles ſunt peccatores nõ ꝯſentientes voluntati diuine ꝛ ſue ſaluti/ qꝛ ſm aug. Qui creauit te ſine te nõ iuſtificabit te ſine te. Scd̃m: qꝛ multuʒ cauere debemꝰ ne relabat in peccatum: qꝛ ſi ſanati recidiuamꝰ/digne noſtri criminis magnitudo acriꝰ punietur. Sicut huic dñs dixit Uade ꝛ iã ampliꝰ noli peccare / ne deteriꝰ tibi aliq̃d ꝯtingat. Tercium ẽ: qꝛ maligni de oibꝰ perdũt: ſicut boni de oibus lucrãtur. Nã cum hic liberatꝰ portaret grabatum ſuuʒ/ꝛ diceret ei a iudeis ꝙ nõ licebat die ſabbati: ipſe rñdit. Qui me ſanũ fecit ille michi dixit Tolle grabatum tuũ ꝛ ãbula. Illi aũt dixerũt. Quis eſt ille q̃ dixit tibi/tolle grabatũ tuũ ꝛc. Non eni dicebant. Quis ẽ ille q̃ te ſanum fecit. Et ſic accipiebant qđ poſſent reprehẽdere/nõ quod poterãt laudare Sicuriales ꝛ carnales hoĩes in malã iudicant partẽ/frequẽter que vidẽt: ꝛ quaſi de oibus perdunt. Spiritualiter aũt viuẽtes oĩa referũt ĩ laudẽ dei: ſiue ſit ꝓſperitas: ſiue ſit aduerſitas: ꝛ non dubitãt quin oĩa recte fiant dño cuncta recte operãte vel iuſte permittẽte: et oĩa ĩ bonã partẽ interpretãtur. Juxta doctrinã beati

Bernar. Caue aliene cōuerſationis eſſe aut curioſus explorator/aut temerarius iudex/etiā ſi perperā q̄d actū deprehēderis. Nec ſic iudices ꝓximū: ſꝫ magis excuſa. Excuſa intētionē ſi opus nō potes/puta igno rantiā/puta ſurreptionē/puta caſuꝫ. ꝙ ſi oēm diſſimu lationē certitudo rei recuſat: ſuade nichilominꝰ tibi ⁊ dicito apud temetipſum/vehemēs nimis fuit tenta tio: q̄d feciſſet de me ſi in me accepiſſet poteſtatē? Hu cuſqꝫ Bernardus. Quomō aūt de oībus lucrant̄ ſpi rituales/etiā de ſuis ⁊ alienis pctīs ⁊ de rebꝰ nociuis ⁊ de dyaboli operibus oſtēdit Bernardꝰ. Dyabolus eiuſqꝫ ſatellites (cū maligna ſit ſemꝑ eoꝝ intētio) no‑ cere quidē ſemꝑ cupiūt: ſꝫ bonis emulatoribus q̄bus dicit̄. Et quis eſt q̄ vobis noceat ſi boni emulatores fueritis: abſit vt poſſint. Magis etiā volētes coope‑ rānt̄ in bonū bonis. Hucuſqꝫ Ber. Lauāt enī manꝰ ſuas in ſanguīe pctōris. Si ergo ſpūalis ⁊ oīa tibi in bonū cedēt. Et valet hmōi ꝯſideratio ad tollerantiā tribulationū ⁊ tetationū/⁊ ad animi quietē. Nā ꝑ hu iuſmōi ꝯtinuū exercitiū poſſet q̄s venire ad tantā aīe trāq̄litatē: ꝙ vix vel raro de aliqua re turbaret̄. Vn̄ etiā ſcriptū eſt. Nō ꝯtriſtabit iuſtū q̄dq̄d ei acciderit.

¶ Quō diſcipuli dn̄i vellebant ſpicas ꝓpter famē ⁊ fricabant manibꝰ. Luce. vi. Math. xii. Ca. xliiii.

DIſcipuli dn̄i Jeſu quadam die ſabbati vellebāt ſpicas eſuriētes: nō habētes vnde ꝓcurarēt q̄d manducarēt. Ibant ꝑ agros: ⁊ vellētes ſpicas frica‑ bant manibꝰ ⁊ comedebāt. Reprehendebāntur aūt a phariſeis dicētibus: non licet hoc facere die ſabbati Dn̄s aūt defendebat eos/⁊ multa talia faciebat ī die ſabbati dn̄s vt ſupra dixi/vt de habente manū aridā ſanato. Intuere igitur diſcipulos ⁊ compatere eis in

tanta neceſſitate conſtitutos: Quis gaudētes hoc ipſi facerent ob paupertatis amorem quem ante omnes virtutes ⁊ beatitudines cōmendauerat eis magiſter eorum ⁊ dn̄s. Quid tn̄ eſt cogitare principes mundi preſente oīm conditore ad tantā paupertatem redactos/vt tali pabulo(more aīaliū)oporteret eos ſubſtētari? Aſpiciebat eos dn̄s ⁊ compatiebatur eis: quia tenerrime diligebat eos / ſed nichilominꝰ gaudebat tam ꝓpter eos quos in hoc multū mereri ſciebat / q̄ ꝓpter nos quibus relinquebāt exemplū. In hoc enī exemplo ad multas virtutes ꝓficere poſſumus. Nā hic mirabiliter paupertas relucet. Pompa mundi contēnenda oſtēditur/ſumptuoſa cibaria ⁊ ſaporoſa deſtruunť ⁊ gule voracitas cū ſua turpi fetoſitate ⁊ inſatiabili appetitu/totaliter euacuatur. Tu ergo hoc aīatus exemplo/totis viribus paupertatē amplectere que ſic enituit in dn̄o ⁊ in dn̄a matre eius/ ⁊ p̄fatis mundi principibus/ ⁊ oībus qui perfecte chriſtū imitari voluerunt/ ⁊ paupertatē cordis dico / nō tantum in exterioribus. Nā virtutes in aīa collaudāde ſunt Paupertas enim ſcd̄m Ber. non reputať virtus ſed paupertatis amor. Amicitia pauperum regum amicos conſtituit amor paupertatis reges. Nam regnū celorum pauperum eſt. Beatus qui poſt ea non abiit que poſſeſſa onerāt/amata inquināt/amiſſa cruciant

¶ De miniſterio marthe ⁊ marie. Luce. x. Ca. xl.

Cum quadam vice dn̄s Jeſus in bethaniam iret ad domū marthe ⁊ marie: illi toto affectu diligēter reuerenter ⁊ multū alacriter ſuſceperunt eundem ⁊ Martha quidem ſoror maior ſtatim ſe parauit ad refectionem/ ⁊ honorabilem aduentum Jeſu cum diſcipulis procurauit. Maria vero ad pedes dn̄i ſe po-

☐. ⁊ dn̄s nolēs eſſe ocioſus more ſuo loquebat̄ xᵒ verba vite eterne. Ipſa vero maria oculus auribus in eum intenta iocūdabat̄ in verbis eius vltra q̄ dici poſſet nec quicq̄ aliud cogitabat. Martha xᵒ moleſte hoc tulit ⁊ a dn̄o cōpelli ad laborandū ſecū miniſterio poſtulauit: ſꝫ ſuiam ꝯtrariā reportauit/ ⁊ mariā optimā partē elegiſſe audiuit. Maria vero que in verbis dn̄i quieſcebat ad clamorē ſororis quaſi a ſōno euigilās de ſua comite timuit/ ⁊ facie inclinata ad terrā ſiluit ſed poſt dn̄i refectionem ſecurius ⁊ iocundius ſedit. Conſpice bene dn̄m ingredientem / ⁊ illas q̄ letiſſime ſuſcipientes/ ⁊ deinceps alia in predictis eoꝝ actibus quia pulcherrima ſunt.

¶ De diſtinctione cōtemplationum. Ca. xlvi.

SCire vero debes q̄ per iſtas duas ſorores dicunt ſancti duplicem vitam intelligi/ ſcꝫ actiuā ⁊ contemplatiuam. Et ſcd̄m hanc duplicem vitam continue viuere nos oportet. Vita actiua deſignatur per martham. Contemplatiua per mariam. Sed actiue ſunt partes due. Prima eſt quem quis exercet ad ſuam principalem vtilitatem/ corrigendo/ emendando ſe a viciis/ ⁊ informando virtutibus. Et iſtud idē fit ſecundario ad proximi vtilitatem per opera iuſticie / ⁊ obſequia caritatis ac pietatis. Secunda pars eſt quādo quis ſuū excercitiū ꝯfert ꝑncipaliter ad vtilitatē ꝓximi/ q̄uis etiā ad ſuū maius meritū vt alios corrigendo/ ⁊ docēdo/ ⁊ adiuuando in aiarum ſalutē vt faciunt prelati/ predicatores/ doctores/ ⁊ hmōi. Et inter has duas partes actiue vite ⁊ cōtēplatiua vita iſte ſit ordo. primo vt quis ſe exerceat ⁊ laboret ī oratione/ ſacra lectione / ⁊ aliis operibus bonis / ⁊ obſequiis in conuerſatione cōmuni ſe corrigendo a viciis

⁊ acquirendo virtutes. Scd̄o vt quieſcat in contēpla
tione/ſolitudinē mentis querēs ⁊ ſoli deo vacās toto
poſſe. Tercio vt ꝑ duo dicta excercitia v̄tutibꝰ ⁊ vera
ſapiētia ībutus/illuminatꝰ/⁊ feruidꝰ factus/ad alioꝝ
ſalutē tendat. ¶ Tria ſunt genera ꝯtēplationis/duo
p̀ncipaliter ꝓpter ꝑfectos/terciū addit̄ ꝓ iperfectis.
Primum ꝑfectoꝝ eſt ꝯtēplatio de eterni regis maie
ſtate/eternitate/diuinitate/⁊ gloria. Scd̄m ē ꝯtēpla-
tio de felicitate/⁊ gloria celeſtis curie/ac ciuitatis ſu
perne. Tercium ꝓ icipiētibꝰ ⁊ iperfectis eſt ꝯtēpla-
tio humanitatis xp̄i/q̄ in hoc libello deſcribit̄/ a qua
incipiendū eſt q̄ vult aſcēdere ad maiora. Nunq̄ ad
ſublimia de te mēte eleuari poſſe ꝯfidas/niſi i hoc di
ligēter te etiā lōgo tp̄e exerceas. Et hāc ꝯtēplationē
nō oportet q̄ ꝑcedat actiua vita/tū qꝛ de rebꝰ corpo-
ralibꝰ eſt/ſcȝ de actibꝰ xp̄i ſcd̄m humanitatē/ vn̄ tāq̄
facilior nō ſolum ꝑfectis/ſed rudibꝰ ꝓponit̄ intuēda:
tum qꝛ in ea ſicut in actiua ⁊ a viciis purgamur ⁊ vir
tutibꝰ īduimur/vnde cū hac actiua cōcurrit. Qd̄ aūt
dicit̄ q̄ actiua debȝ ꝑcedere cōtēplatiuā verum eſt in
aliis ſuis ſublimioribꝰ gn̄ibus/ſcȝ celeſtis curie ⁊ ma
ieſtatis dei/q̄ tm̄ perfectis reſeruatur. ¶ Sciēdū aūt
q̄ ſi volumꝰ introduci in hanc duplicē vitā/ q̄ prima
pars actiue requirit ſocialē cōuerſationē inter alios/
ſicut ꝯtēplatiua ſolitudinē / iō in actiua ꝯuerſandum
eſt cū aliis qꝛ melius ⁊ citiꝰ quis ſuū ꝓpoſitū ꝯſeqtur
Erubeſcit eni inter alios de viciis q̄ hȝ/⁊ de v̄tutibꝰ
quas non habet/ideo in vtriſqȝ ſe corrigit/quod in ſo
litudine ſic nō cōtingeret/quando in ea nec ipſa pre-
tēderet. Non eni eſſet q̄d corrigeret nec corā quo eru-
beſceret. Propterea proficit in correptionibꝰ ⁊ mori
bus alioꝝ cū eſt in cōgregatione. Conatur eni vitare

defectus ꝑ quibus alii corripiunt: ⁊ diſplicet ei non acq̃rere virtutes ꝑ quibꝰ ꝯmendat/ aut placet aliis ideo te ſic facere opꝫ donec fueris in actiua ⁊ caute obſerues virtutes alioꝝ ⁊ vicia ꝓponendo tibi mores aliorum ⁊ virtutes. Vñ ber. Ve michi inquit vnus ex nr̃is: qꝛ monachum vnũ in vigiliis ꝯſideraui in quo xxx. virtutes numerari quarũ vnã nõ inuenio in me. Et fortaſſe ille nullã tantã habebat q̃ta eſt hmõi ipa religioſe emulatõis humilitatis. Hic itaqꝫ fructus ſit nr̃i ſermõis/ vt ad altiora ſemꝑ intẽdas: qꝛ ĩ hoc ſtat plenitudo hũilitatis. Nã ſi forte in re aliqua maior tibi fratre aliquo grã collata videt̃ ĩ multis/ tñ ſi bonꝰ emulator fueris/ iudicare te poteris inferiorẽ. Quid enĩ ſi forte tu laborare aut ieiunare potes meliꝰ illo: ⁊ ille patientia ſupat/ humilitate vel caritate? Quid tota die circa id qđ videris hr̃e in ſimplici cogitatõe verſaris? Eſto magis ſollicitus vt ſcias q̃d deſit tibi. In ꝯtẽplatiua aũt vita longe aliter te viuere opꝫ: qꝛ contẽplator ſoli deo vacare dꝫ/ ⁊ manere in ſolitudine ſaltẽ mẽtis. Nil enĩ ad eũ de aliquibꝰ rebꝰ cõibus vel ꝓpriis. Nil de ꝓximis quo ad obſeq̃a corporalia ꝑ illo tp̃e/ ſꝫ orõne/ deuotione / cõpaſſione intenditur ad eos. Nichil etiã ad eũ de ſeipo. Om̃ia breuiter dꝫ poſt terguꝫ dimittere ⁊ proiicere/ ⁊ tanq̃ inſenſibilis ⁊ mortuus eſſe vt ſoli deo vacare poſſit/ niſi neceſſitas eum implicet vel inuitum. Opꝫ q̃ immoret̃ actiu/ ⁊ taceat exẽplo marie/ q̃ q̃tũcunqꝫ ⁊ quotiens interpellata fuit/ ſemꝑ tacuit ⁊ dimiſit reſpõdere deũ ⁊ facere. nec vnq̃ ꝯqueſta eſt q̃ ſoror ſua reliquit eam ſolã vacare Sꝫ ⁊ dñs ſemꝑ reſpõdit ⁊ defendit eã a phariſeo idignante/ a ſorore conq̃rente/ a diſcipulo murmurante ſeu diſcipulis. Dꝫ ergo ꝯtemplator oĩa dimittere/ ma

xime exercitia corporalia ſi vult vacare deo q: talis
occupatio recte opponit vacationi ⁊ eſt vnum de ma
ioribus impedimentis que poſſit habere ꝯtēplator.

¶ De impedimētis ꝯtēplatiōis: ⁊ q̄ vita pferat acti-
ua vel ꝯtēplatiua ⁊ q̄ maioris eſt meriti. Ca. xlvii.

Nota ꝯtēplationis impedimēta

Contēplatiōis quattuor ſunt ipedimēta ſeu quat
tuor ſunt modi qb⁹ ꝯtēplator impedit. Primuz
eſt infirmitas ⁊ defect⁹ corporalis: tm̄ eni aīa ad cor
pus afficit q eo patiēte famē/ſitim/frigus/aut hmōi
vel infirmitatē in quacūqz pte corporis ꝯtēplari nō
delectat/niſi dñs faciat de grā ſpāli. Scdm eſt ſolli-
citudo curaꝝ vel occupationū/q: ſicut puluis miſſus
⁊ electus in oculo corporali impedit viſum ei⁹: ſic cu
ra terrenoꝝ actiuā ꝯfundit intellectū. Terciū pctm̄ ⁊
hoc dupl'r/pmo cū pctm̄ eſt in aīa / ſcdo cū fuit deletū
p ꝯtritionē ⁊ ꝯfeſſionē: ſz tm̄ adhuc in memoriā reuo-
cat. Nā ſicut tenebre impediunt viſum corporalē: ita
pctm̄ cū eſt in aīa impedit eā: q: ē tenebroſa. Quare
tpe ꝯtēplatiōis dz cauere a cogitatiōib⁹ pctōꝝ: Omi
eni tpe debem⁹ nos reputare pctōres: ſz ſingl'r nō de
bemus reflectere nrām cogitationē ſup aliquo pctō
tpe quo volum⁹ ꝯtēplari. Quartū impedimentū cō-
tēplatiōis eſt fantaſma corporalium ymaginū qd eſt
difficilius oīb⁹ pdictis. iō multū valet in hoc ſtatu ſo
litudo. Opz eni ꝯtēplantē eſſe ſurdū mutuz ⁊ cecū vt
videns nō videat: audiens nō intelligat / nec loq̄ de
lectet eſſeqz ita abſtractum ab aliis trāſitoriis ⁊ deo
ꝯiūctū/q in vidēdo loq̄ndo ⁊ audiēdo nō minuat cur
ſum ſuum: ſz fugiat q̄tū pōt. Et ſi qñcunqz neceſſitas
ad id cogit nō reportet ymagines q̄ p has feneſtras
ad aīam intrāt dū ꝯtēplatiuis ⁊ actiuis nō tenet ob-
ſeruare more alioꝝ ne inde fantaſma reportet. Ergo

magis dȝ ceſſare a ſecularium colloq̃o. Et hec dicta
ſufficiãt de īpedimētis ↄtēplatoīs. Querit̃ aūt ſi vita
ↄtēplatiua ꝑferat̃ actiue: qꝛ dr̃ optimã partem elegit
ſibi maria. Q̃ð ſi verũ eſt/vbi erit illud. Si q̃s michi
miniſtrauerit honorificabit eum pater meꝰ. Et illud
Qui maioꝛ eſt veſtrũ ꝛc. Et ecōtra/ q̃ eſt ↄſolatio la=
boris quaſi in eius ſuggilationē ſororis ꝑtē attollere
Rñſio. Unũ videt̃ ex duobꝰ: qꝛ aut de electiōe maria
laudat̃ ꝙ pars ipa inq̃tum in nobis eſt ſit in omībꝰ
eligenda/aut vt verũ fuiſſe dicat̃ in parte aliquã pre
cipitaſſe ſnīam: lȝ ad obedientiã ꝑceptoris ad vtrãli=
bet ſit parata. Un̄ dauid bis dicit. Paratũ coꝛ meuȝ
deus paratum coꝛ meum. vt oſtendat ꝙ erat paratꝰ
ꝛ vacare deo/ꝛ ꝓximis miniſtrare. Hec pars optima
eſt q̄ nō auferet̃. Bonũ enim acq̃rit gaudium q̄ bene
miniſtrauerit. Eſt melioꝛ forte q̄ bene deo vacauerit
Optimus aūt q̄ ꝑfectus eſt in vtroq̃ȝ. Ex his ſumit̃ vi
tã cōtēplatiuã ꝑferendã actiue. Que aūt ſit maioris
meriti deꝰ nouit. credere tñ q̄ fert̃ amore maiori ma=
gis meret̃: ſȝ cōtemplatiua cōiter videt̃ magis affici
ad amorē ꝛ maxime in ſpeculatiōe ꝓ̄ni frui deo ↄuer
ſari cũ deo volũtatē eiꝰ agnoſcere q̄ ad ↄtēplatiuum
ꝑtinent. Et hoc vident̃ tenere ſcti ꝙ contēplatiua ſit
maioris meriti: ſȝ q̄cq̄d fuerit deꝰ vult de vtriſq̃ȝ. Et
ſicut multa mēbra in eodē corpore nō hñt eũdē actuȝ
ita nos multos in corpore eccl̃ie multis mōis opȝ ſer
uire deo. Et nō oībꝰ idē ſpũs dat̃: ſed alius dat̃ ſermo
ſapiētie ꝛc. Unuſq̃ſq̃ȝ ergo in ſua vocatiōe ꝑmaneat
vt q̄ aptꝰ eſt ↄtēplationi moret̃ in ea. q̄ vo miniſterio
ꝓximi/exerceat ſe in illo. Nã ꝛ dñs ſicut dixit ꝙ ma
ria optimã partē elegit: ſic petro ſuas oues ↄmenda
uit cum ter ei hoc iuſſit paſce oues meas. Hucuſq̃ȝ

de dictis bern. Quãuis pluries dr̃ ꝙ cõtemplator ſoli deo vacare dz/ ⁊ nõ obmittere: hoc eſt verũ gñaliter ſz nõ ſemꝑ. Nã ꝓpt̃ tria q̃s a iocũda ↄtẽplatiõe ſe ad tp̃s ſepat ⁊ ſe recipit in actiuã. Pꝛia cã eſt ꝓpt̃ lucrũ aiarum vt habet̃ ſupra. quõ ↄtẽplatiua p̃cedit ſcd̃am partẽ actiue. Sciẽs enĩ ſpõſa volũtatẽ ſponſi zelantis aiaꝝ ſalutẽ: exit ad tp̃s cũ neceſſariũ eſt ad ipa operandã ⁊ poſtea redit ad ↄtẽplationẽ. Scd̃a rõne officii iminẽtis. Nam cũ p̃latus ſubditoꝝ neceſſitatibus hz intẽdere/ omittit tunc ↄtẽplationem. Vñ dicit ber. in tali caſu. Non querã q̃ mea ſunt/ neqz qd̃ eſt vtile michi ſz qd̃ vultis id michi vtile iudicabo. Id ſolum depcoꝛ vt fiat illis acceptũ fructuoſumqz miniſteriuz meũ/ ſi forte ex hoc in die mala iueniã mĩam i oculis patris eoꝝ. Dulcit̃ etiã ꝙ dũ ↄperit aliq̃d ꝓfeciſſe ex ſuis meritis tunc nõ piget ꝑtuliſſe curam. Symonis ocio ꝓpꝛio ⁊ quieti/ vt cũ hõ iracũdus mutat̃ in mitẽ ⁊ ſupbus in humilẽ/ puſillanimus in fortẽ ⁊c. Tercia qñ more ſuo recedẽte ſponſo nõ ſentit aĩa ſolitas conſolationes vadit enim ⁊ redit ſponſus ꝑ ſuo velle vt dictũ eſt qñ voluert̃ facere ieſum regẽ/ ⁊ cũ recedit aĩa lãguet ex deſiderio eius ⁊ toto conatu ſuo reuocat eũ dicens/ reuertere dilecte mi. Et ſic nec tunc redit vocat ſodales ſpõſi in auxiliũ ſui. i. ãgelos ⁊ dicit. Adiuro vos filie hirl̃m ſi dederitis dilectum meum nũciate ei qꝛ amore langueo. Si nec ſic redire dignatur aĩa tunc ſciẽs voluntatẽ ſponſi: reducit ſe in actiuã vt vel ſic fructificet ſponſa: qꝛ nõ decet ↄtẽplatiuum eſſe deſidioſum. Et hec de contemplatione dicta ſufficiãt.

¶ Quõ dñs ieſus p̃dixit iudeis ꝙ eccleſia deuolueret̃ ad gẽtiles ꝑ ſilitudinẽ cultoꝝ vinee q̃ filiũ dñi ſui occidert̃. Math. xxi. Luce. xx. Mar. xii. Ca. xlviii.

DOminus ac redēptor noster zelās aīaꝝ ſalutem ꝓ quib⁹ venerat poſiturus aīam ſuam/oībus modis nititur eas ad ſe trahere/⁊ de inimicorum fau cibus eripere. Vñ nitebat aliqñ ſermonib⁹ blandis ⁊ humilib⁹/qñqȝ minis ⁊ terrorib⁹. ſic varians mons ⁊ remedia ſalutis/ꝓut expedire videbat pro loco ⁊ tp̄e ⁊ audientium virtute. in hoc autē loco fuit vſus cōtra phariſeos ⁊ principes verbis duris ⁊ exēplo terribili tanꝙ iuſto ⁊ vero: vt eidē ipſi tulerūt ꝯ ſe ſniam. Pro poſuit autē eis parabolā de cultorib⁹ vinee q̄ dñi nun cios veniētes ꝓ fructib⁹ occiderūt ⁊ etiā filiū ei⁹. Que rētes autē ab illis qua pena digni erāt/dño rñderūt. Malos male perdet ⁊ vineā ſuam locabit aliis agri colis. Et dñs ieſus approbans intulit. Sic auferetur a vobis regnum dei ⁊ dabit genti faciēti fructus ei⁹ gentilib⁹. ſ. ex quib⁹ ſumus nos ⁊ vñis eccl'ia. Inter- poſuit etiam exēpluȝ de lapide angulari q̄ ſignificat xp̄m q̄ debebat iudeos confringere. Tunc ipſi intel- ligētes q̄ de ipīs eſſent he parabole non correcti: ſed magis irati ſunt. quia eos excecauerat eoꝝ malicia. Cōſpice eū in p̄dictis qđē hūiliter ſedentē inter illos nepharios: tñ cū auctoritate loquentē et cū poteſtate ac vigore virtutis denūciantem eis caſum ꝓpriū.

¶ Quomō voluerūt capere dñm ieſum in ſermone Math. xxii. Luce. xx. Marci. iii. Ca. xlix.

SIcut multis modis nitebat dñs Ieſus opari ſa- lutem iudeoꝝ: ſic econuerſo illi q̄bus oībus pote rant modis conabant ad illi⁹ deſtructionē ⁊ interitū Cogitauerūt ergo eum decipe ſȝ defecerūt ſcrutātes ſcrutinio. Miſerūt aūt deliberato ꝯſilio diſcipłos ſuos cū familiarib⁹ herodis regis vt quererēt ſi liceat cen ſum dari ceſſari/an nō. Cogitauerunt enim q̄ ex hoc

redderēt eum exoſum/vel ceſari vel turbis iudeoꝝ:
quaſi nō poſſet niſi contra ſe rn̄dere. At ipe ſcrutatoꝛ
coꝛdiū cognoſcēs coꝝ maliciā rn̄dit q̄ q̄ ad deū deo/ꝛ
q̄ ad ceſarē ceſari redderēt. vocās eos ypocritas qui
xp̄is blandis ꝛ aīo fallaci loquebant̄. Illi aūt ſua in
tētiōe fraudati cū verecūdia receſſerūt. Cōſpice ipm
ꝛ attende vt ſupꝛa. Et etiam cōſidera hic q̄ non vult
dn̄s q̄ p̄lati ꝛ dn̄i tp̄ales in ſuo debito defraudentur
Vn̄ pctm̄ eſt nō ſoluere pedagium ꝛ gabellas que p
dominos tp̄ales debite ꝛ equaliter oꝛdinantur.

¶ De ceco in hierico illuminato a domino ieſu. Mathei. xx. Marci. x. Luce. xviii. Ca. l.

BEnigniſſimus dn̄s ex nimia caritate de ſinu pa
tris pro noſtra ſalute deſcendit ſcienſqꝫ qꝛ tēpꝰ
viſitatiōis ſue inſtabat/ad eūdum xp̄us ihr̄lm p ipa
paſſione ſuſcipienda ſe parauit: quā diſcipulis etiam
predixit. ſꝫ nō intellexerūt eū. Cū aūt appropiquaret
hierico/cecus quidā ſedebat ſecꝰ viā mēdicās. Cum
autē intelligeret a turbis ieſum inde tranſire foꝛtiter
cepit clamare miam. Et lꝫ increparetur a turba/non
verecundabat̄ nec tacebat. Ad cuiꝰ fidē ꝛ fauoꝛē dn̄s
ieſus reſpiciens: fecit eum adduci ad ſe/ꝛ ait. Quid
vis vt faciā tibi? O dulciſſimū xp̄um. Quid vis vt fa
ciā tibi. Cecus ad eū. Dn̄e vt videā lumē. Et piꝰ dn̄s
cōceſſit dicēs. Reſpice/ꝛ ſic eū illuminauit. Conſpice
dn̄m ꝛ curialitatē eiꝰ diligēter / ꝛ conſidera hic de vir
tute fidei ꝛ oꝛonis. ꝛ quō oꝛonis importunitas nō di
ſplicet/imo placet. Simile habuiſti ſupꝛa de chana-
nea. Et ipe docet ī hoc capitulo q̄ opꝫ oꝛare ſēp ꝛ non
deficere dās exēplū de iudice a quo vidua ex ipoꝛtu
nitate petendi impetrauit qđ petebat. Alibi etiā dat
exēplū de eo q̄ de nocte cōmodauit panes ex ipoꝛtu-

nitate petendi. Etenī pſeuerātib⁹ in petitōe facit dn̄s
q̄cquid petierint debite ac iuſte/adeo vt dicat dn̄s ſin
gulis. Quid vis vt faciā tibi? ꝛ facit imo etiam plus
ſepiſſime q̄ꝫ petitur ꝛ q̄ꝫ hō audeat petere. Exēplum
de zacheo/de quo infra ꝓxime dicet. Igit habeas ꝓ
ꝯſtāti q̄ꝫ quicq̄d fideliter ꝛ pſeuerāter petieris a dn̄o
obtinebis. Nec verecūdari debes ſicut nec iſte cecus
nec chananea/nec zache⁹ verecūdati ſūt petere gr̄as
ꝛ eas obtinuerunt. Sic nec nos ꝟecundari debem⁹
deo ſeruire ꝛ pctm̄ deponere/ gr̄aſq; nobis neceſſa-
rias poſtulare. Habere nāq; pudorem ꝛ verecūdiam
ad virtutē quoq; ptinet/qn̄q; etiā ad magnum pctm̄
Eſt enim pudor adducēs pctm̄/ꝛ eſt pudor adducens
gl'iam q̄ in hui⁹ ceci cōſideratiōe veniūt. potes ꝯſide
rare de duob⁹ aliis cecis tūc a dn̄o illuīatꝭ qn̄ exiit de
hierico. Iſte fuit añ igreſſum illuīat⁹. De illis aūt dr̄
Math. xx. ꝛ Marci. x. vbi ponit nomē vni⁹. Nā eodē
mō clamauerūt vt iſte ꝛ nn̄ſr̄ ſic q̄ꝫ a dn̄o lumē receperūt
¶ Qualiter dn̄s itrauit domū zachei. Luce. xix. C. ii.

CUm dn̄s Jeſus ingrederet ciuitatem hierico et
ambularet per eam/zacheus princeps publica-
noꝝ hoc audiens ꝛ deſiderans eum videre nec valēs
ꝓpter multitudinē turbe/aſcendit in arborē ſicomo-
rū/vt ita poſſet videre eū. Jeſus aūt cognoſcēs ꝛ acce
ptās fidē ei⁹ ꝛ deſiderium dixit. Zachee feſtinans de
ſcende: qꝛ hodie in domo tua opꝫ me manere. Tunc
ille deſcēdit cum gaudio magno/ꝛ cū reuerētia ſuſce
pit eum/ꝛ ei cōuiuium ꝑparauit. Vidiſti curialitatem
domini ieſu. Pl⁹ dedit zacheo q̄ꝫ ille deſideraſſet. de
dit enim ſeipſum quod ille petere non fuiſſet auſus.
Hic habes de ꝟtute ōrōis. Nā deſiderium magnū/ꝛ
nō vox magna ē ōrō. Vñ ꝓpheta. Deſideriū pauperū

exaudiuit dñs / ꝑparationẽ cordis eoꝝ audiuit auris tua. Et moyſi dixit dñs. Quid clamas ad me/cũ ipſe tunc ore taceret ⁊ corde loqueret. Conſpice igit dñm ſedentẽ ⁊ comedentẽ cũ illis pctõribus. Poſuit ſe in medio menſe cum zacheo/⁊ aliquẽ ex illis honoratis poſuit in capite/familiariter ⁊ domeſtice loquebatur cum illis: vt eos ad ſe attraheret. Cõſpice etiam diſcipulos libẽter cum pctõribus eiſdẽ cõuerſantes colloquẽtes cum eis ⁊ eos ad opera bona cõfortantes ⁊ cõuertentes. Sciebant enim voluntatem eſſe magiſtri ſui/⁊ ſalutem illorum cupiebant.

¶ De ceco a natiuitate illuminato a domino Jeſu Johannis. ix. Ca. lii.

Cum dñs ieſus trãſiret per ihrlm: vt vidit cecũ a natiuitate/cui nomẽ dr fuiſſe Cedonius/⁊ inclinans ſe humiliter dñs fecit lutum de ſputo/⁊ liniuit oculos ei⁹ mittẽs eum ad natatoria ſyloe vt lauaret. Juit ille cecus ⁊ lauit oculos ſuos/⁊ lumen recepit. Jſtud miraculũ fuit ſolẽniter examinatũ ab illis maliuolis ⁊ ceſſit in cõfuſionẽ illoꝝ. Uide hyſtoriã euangelii: qꝛ ſatis plana ⁊ pulcra ẽ. Jn ꝓdictis ꝯſpice dñm vtẽ. Cõſidera etiã ꝙ magna fuit ceci gratitudo: qꝛ cõſtãter ⁊ vtiliter defendit ptem dñi ieſu: etiã ꝯ ꝓncipes ⁊ maiores iudeoꝝ: nec in vno ꝟbo pepcit eis: cum tñ adhuc dñm ieſum nõ vidiſſet. Multũ eſt enĩ cõmẽdabilis virtus gratitudinis ⁊ deo accepta/⁊ deteſtabile vicium ingratitudinis. De qua materia Ber. Diſce ad ſingula dona grãs agere deo. Diligẽter (inqt) cõſidera q̃ tibi apponunt ne dona dei grarũ actõe fruſtrẽtur/nõ grãdia/nõ medio crea/nõ puſilla. Deiqꝫ iubemur colligere fragmẽta vt nõ peãt. i. nec mĩms bñficia obliuiſci. Nũqd nõ perit qð donat igrato? Jngra

titudo eſt inimica aĩe/exinanitio meritoꝝ / virtutum diſperſio/bonoꝝ ꝑditio. Ingratitudo ẽ vent⁹ vrens/ exſiccãs ſibi fontẽ pietatis/roꝛẽ mĩe/fluẽtia gratiaꝝ.

¶ Quõ abſcondit ſe ieſus exiẽs de templo qñ iudei voluerunt eũ lapidare. Johãnis. viii. Ca. liii.

Ecce incipiunt miſterio paſſionis dñi ieſu. Dum igitur dñs ieſus quadam vice predicaret in tẽplo ⁊ doceret/diceretq́ʒ inter alia. Si q̇s ſermonẽ meum ſeruauerit moꝛtẽ non videbit ineternũ. Judeis inter alia reſpõdentib⁹. An tu es maioꝛ patre nr̃o abꝛahã q̇ mortuus eſt? Dixit dñs. Anteq̃ꝫ fieret abꝛahã ego ſum. Ex quo verbo ſumẽtes occaſionẽ quaſi impoſſi bile vel mendacium loqueretur/tulerunt lapides vt lapidarẽt eum. Ipſe xp̃o abſcõdit ſe ⁊ exiuit de tẽplo. Nunq̇d eni̇̃ venerat hoꝛa paſſionis ſue? Cõſpice igit̃ bene cum doloꝛe vehemẽti quõ dñs oĩm ſic vilipẽde bat̃ ab illis neq̇ſſimis ſeruis/⁊ quõ volẽs eoꝝ neq̇cie cedere/abſcondit ſe in aliquo loco tẽpli poſt aliquam colũnam vel inter aliquas pſonas. Intuere etiã ſuos diſcipulos meſto ⁊ inclinato capite tanq̃ꝫ imbecilles ⁊ debiles recedentes.

¶ Quomodo alia vice iudei voluerũt lapidare dñm Jeſum. Johannis. x. Ca. liiii.

Cum quadam alia vice in feſto enceniorꝝ ⁊ dedi- cationis templi. Jeſus eẽt in porticu ſalomonis putauerunt eũ lapidare illi lupi rapaces cum furoꝛe maximo ſtridentes dentibus dicẽtes. Quouſq́ʒ aĩas noſtras tollis? ſi tu es xp̃s dic nobis palã. At mitiſſi mus agn⁹ dixit eis humilit̃. Loquoꝛ vobis ⁊ nõ cre- ditis. Opa q̃ ego facio ĩ noĩe patris mei/hec teſtimo niũ perhibẽt de me. Cogita q̃ꝫ benigne eis loq̇batur: Illi autem furioſe caninis latratibus perſtrepebant.

Tandē nō potuerunt occultare venenum cordis ſui. Acceperunt ergo iudei lapides/ſed ipē blādo ſermone loqbat eis dicēs. Multa bona opa oſtendi vobis ꝑpter q̄ vultis me lapidare/ꝛ īter alia dixerūt ei. Tu hō cū ſis/facis teipm deū. Vide eoꝝ inſaniā. ipi volebāt ſcire ſi eēt chriſtꝰ/ꝛ qꝛ vbis ꝛ opibꝰ ſe ꝓbabat/volebāt eū lapidare. Vere excecauerat eos malicia eoꝝ: nec aliquā excuſationē habere poſſunt qn potuerint et debuerint credere dn̄m ieſum eſſe filium dei. Quia vo necdū venerat hora eiꝰ/exiuit de manibus eoꝝ ꝛ receſſit trans iordanē in loco vbi fuerat iohannes baptizās: qui diſtat a ihr̄lm per. xviii. miliaria/ꝛ ibi ſtetit cum diſcipulis ſuis. Cogitemꝰ igit tā ipm q̄ diſcipulos recedere ꝛ eis compatiamur toto poſſe.

¶ De reſurrectione lazari. Jo. xi. Ca. lv.

PResens miraculum valde celebre multūqꝫ ſolēne cum deuotōe meditandū occurrit. Nō ſi nos attentos exhibeamꝰ/ac ſi p̄ntes fuiſſemꝰ in his q̄ dicta vel facta fuerunt/ꝛ libēter conuerſemꝰ cū dn̄o ieſu ꝛ diſciplīs ſuis/ꝛ cū iſta b̄ndicta familia ſic deo deuota ꝛ a dn̄o dilecta. ſ. lazaro/martha/ꝛ maria magdalena. Languente igit lazaro/ſorores eius que familiariſſime dn̄o erāt: miſerūt ad eū ad locū ad quē receſſerat dicētes. Lazarꝰ frater nr̄ quē amas infirmatur/ꝛ ampliꝰ nō dixerūt. vel qꝛ ſufficiebat amāti ꝛ bn̄ itelligēti/vel qꝛ timebāt ipꝫ ad ſevocare/cū ſcirēt maiores iudeoꝝ inſidiari ſibi ꝛ cupere mortē ſuā. Dn̄s autem audito nuncio ſoluit duos dies/ꝛ poſtea inter alia dixit diſcipulis ſuis. Lazarus amicꝰ nr̄ dormit ꝛc. q̄re in euāgelio. Jtem dixit. Lazarꝰ mortuus ē/ꝛ gaudeo ꝑpt vos vt ſciatis qꝛ nō erā ibi. Vn̄ mirabilē bonitatem ac dilectionem dn̄i circa diſcipulos. Jndigebant

adhuc maiori robore ꝛ ỽtute. Vñ ipſe libẽter operaba tur eoꝝ ꝑfectũ. Redierũt ergo ꝛ venerũt ꝓpe betha niã. Martha autẽ cũ ſciuit / venit ei obuiã / ꝛ ꝓcidens ad pedes eiꝰ dixit. Dñe: ſi fuiſſes hic frater meꝰ non eſſet mortuꝰ. Et dñs rñdit ꝙ reſurgeret / ꝛ de reſurre- ctõe multa tractauerunt. Poſtea mittit eã ꝓ maria / quã ſingulariter diligebat. Ipſa vero vt ſciuit feſtine ſurrexit ꝛ venit ad euʒ / ꝛ ꝓcidẽs ỽba ſiſia; dixit. Dñs autẽ vidẽs dilectã ſuã ſic afflictã / lachrimoſam / ꝛ deſo latã de fratre ſuo / nõ potuit lachrimas ↄtinere / ꝛ tũc lacrimatꝰ eſt. Cogitemꝰ ipm ꝛ illas diſcipulas / ꝛ il- los diſcipl'os / an nõ ꝛ ipſi fuerũt lachrimati. Poſt ali quam moram ſic cunctis plorantibus dixit dñs. Vbi poſuiſtis eum. Ipẽ tñ bene ſciebat: ſed more humano loquebatur. Tunc ille dixerunt. Dñe veniet vide. Et duxerũt eũ ad ſepulchrũ. Et venit cũ illis ↄſolãs eas Ipſe ỽo ꝛ ſua pñtia ↄſolabat valde. Cũqʒ ſic incede rent / dicebat magdalena. Dñe qualiter fuit vobis ex quo receſſiſtis a nobis / dolor fuit michi de veſtro re- ceſſu / ꝛ cũ hic eratis de vr̃a morte timebã / ꝛ nunc vos rediſſe gaudeo / ſʒ ꝛ timeo de vobis / ſcitis enĩ q̃ta ma chinant aduerſus vos ꝑncipes ꝛ maiores nr̃i. Ideo nõ fuimus auſe mittere pro vobis vt veniretis. gau- deo qꝛ veniſtis: ſed rogo ꝓ deo caueatis vos ab illis Dñs aũt dixit. Nõ timeatis: qꝛ pr̃ ſuꝑ his ꝓuidebit. ꝛ ſic colloquẽdo venerũt ad monumentũ. Tunc iuſſit dñs ab eo leuari lapidem ſuppoſitum / ſed conten de bat martha dicẽs. Dñe iam fetet / quatriduanus eſt. O deus vide amorem mirabilem iſtarũ ſororũ erga dñm ieſum: nolebant enim ꝙ fetor tãgeret nares eiꝰ Tunc dñs fecit lapidẽ leuari. Quo facto: ipſe eleua- tis oculis ĩ celum dixit. Gratias tibi ago pater: quia

audiſti me. Ego vero ſciebam qꝛ ſemper me audis: ſed ꝓpter iſtos dico/vt ſciant qꝛ tu me miſiſti. Aſpice ipm orantē ſic/ꝛ conſidera zelum eius ad ſalutē aīaꝝ Deinde clamauit dicēs. Lazare veni foras. Et ſtatim reuixit ꝛ exiit foras/ligatus tñ ſicut fuerat ſepultus. Diſcipuli xo ad dñi p̄ceptū ſoluerūt eū: q̄ ſolut⁹ ipſe ꝛ ſorores ſue genua flectētes gr̄as egerunt ei de tāto beneficio/ꝛ duxerunt eum ad domū ſuā. Stupebant autē q̄ ibi fuerāt ꝛ viderāt/ꝛ diuulgatuꝫ ē hoc miraculum/ꝛ multitudo magna de ihr̄lm ꝛ aliis partib⁹ venerunt ad vidēdum lazarum. Et principes iudeoꝝ ſe confuſos videntes de ipm occidendo cogitauerunt.

¶ De maledictione ficus. Mathei. xxi. Ca. xvi.

Quāuis ſm̄ fidem imaginarie maledictio ficus: ꝛ p̄ſentatio adultere in templo fuiſſe credantur poſt aduentum dñi in ihr̄lm ſup aſellū. qꝛ tñ videtur nil poſt ipm aduentū meditari: niſi de ſua cena ꝛ paſſione ꝛ caꝝ circunſtantiis. ideo cogitaui iſta duo hic ponere. Cū er go dñs illic vadēs xp̄us ihr̄lm eſuriēs vidit ficū ornatā ꝛ pulcrā de foliis/eiqꝫ appropinquās non inueniret ficus/maledixit ei. ꝛ ſtatim aruit ita vt mirarent̄ diſcipuli. Conſpice igit̄ eum ꝛ diſcipulos in p̄dictis iuxta formā generalē p̄dictā. Conſidera etiā qꝛ hoc iuſticie factum eſt a dño cū ſciret tp̄s nō eſſe ficuū. Per talē autē arborē virentē foliis/fructib⁹ vero carentē/intelligi poſſūt xp̄oſi loquaces ſine opibus: necnon ypocrite ꝛ ſimulatores qui exteriorem apparentiam habentes/vacui ſunt ꝛ infructuoſi.

¶ De muliere in adulterio deprehenſa. Johannis octauo. Capitulum. lvii.

Uigilabant in maliciis ſuis peſſimi principes et phariſei cōtra dñm ieſum ꝛ ſollicite ꝯtractabant

quō eum p aſtutias ꝛ fallacias vincerent ꝛ notabilē populo redderēt. Sꝫ retorq̄bant in eos eoꝝ ſagitte. Cum igr̄ quedā mulier in adulterio dephenſam eēt ꝛ ſcdm legē deberet lapidari/adduxerūt eā ad ieſum in tēplo q̄rentes q̄d de ea faciendū eēt. quaſi volētes eū ponere in pplexitate vt ſi legē ſeruādā diceret: de impietate argueret. Si vero miſereri decerneret: de iniuſticia notaret. Sapiēs autem dn̄s rethia cognoſcens ꝛ declinare ſciens/inclinauit ſe humiliter ꝛ digito ſcribebat in terra. Et vt dicit criſoſto. ſcribebat pctā eoꝝ/erat illa ſcriptura tante virtutis ꝛ auctoritatis ꝙ quilibet eoꝝ cognoſcebat pctā ſua. Dn̄s autem ſe erigēs dixit. Qui ſine pctō eſt veſtrum: pͥmus in eā lapidē mittat. Et iterum ſe inclinabat curialis dn̄s: etiam emulis ſuis ꝛ aduerſariis ne ſcꝫ verecūdarent Et ſic oēs illi receſſerūt ꝛ euanuerūt ab oculis eius. Mulierē aūt admonitā ne āplius peccaret: licētiauit Cōſpice igr̄ bene ipm in oībus p̄dictis v̄bis ꝛ factis

¶ De conſpiratione iudeorum contra dn̄m ꝛ de fuga eius. Johannis. xi. Ca. lviii.

APpropinquante autē tp̄e quo dn̄s ieſus diſpoſuerat noſtrā redēptionem p effuſionem ſui ſanguinis operari armauit dyabolus ſatellites ſuos: et acuit eoꝝ corda contra ipm dn̄m vſqꝫ ad occiſionem eius/ꝛ ex bonis opib⁹ (maxime ꝑpter reſuſcitationē lazari) magis ac magis accendebant tanꝙ magna inuidia tabeſcētes. Non volētes ergo furorē ſuū ꝑcelare collegerūt pontifices ꝛ phariſei conſilium in quo Cayphas ꝓphetauit deliberādo ipm agnū innocētiſſimum occidere. O prauū ꝯſiliū. O peſſimi duces populi: et conſiliarii nequiſſimi/quid agitis? Miſeri quid vos tātus furor exagit? Que eſt hec ordinatio?

Quod ꝓpoſitū? Que cauſas occiſionis dñi dei nr̄i. Nōne ipe in medio veſtri eſt quē tū neſcitis ⁊ intelligit oīa v̱ba vr̄a ⁊ ſcrutātur renes ⁊ corda? Sʒ ſic fieri opʒ vt deliberaſtis: qꝛ pr̄ ſu⁹ tradidit eū in manib⁹ vr̄is/ac ꝑ vos occidet. Ipſe q̄dē morietur ⁊ reſurget vt ſaluet pplm̄ ſuū. Diuulgatū eſt autem ꝯſiliū iſtud ⁊ ſapiēs dn̄s volēs locū dare ire: ⁊ qꝛ nōdū erāt oīa ꝯpleta abiit in regionē iuxta deſertū in ciuitatē effrē. ⁊ ſic fugit hūilis dn̄s locū ante faciē neq̄ſſimoꝝ ſuoꝝ Cogita nephādos in ſuo conſilio peſſimo eſtuantes. Quid tūc putas magdalenā dixiſſe? ſed qualis erat anim⁹ matris dn̄i ieſu cū ſic euʒ recedere videbat: qꝛ iudei volebant eū occidere. Potes hic meditari dominā ⁊ ſorores eius tunc remāſiſſe cū magdalena: et dn̄m ieſum oīs eas cōſolatū fuiſſe de ſua reuerſione

¶ Quō dn̄s ieſus rediit bethaniam vbi magdalena vnxit pedes eius ⁊ caput vnguento precioſo. Math. xxvi. Marci. xiiii. Johannis. xii. Ca. lix.

Sicut ex ſuperioꝛib⁹ ptʒ q̄ dn̄s ieſus ad noſtrā inſtructionem fugiendo vſus eſt prudentia oſtendens q̄ loco ⁊ tp̄e furorē ꝑſequentiū q̄nq; declinare debemus: ita nunc fortitudine vtit̄/qꝛ tp̄e debito imminēte ſpōte redit vt ſe offerat paſſioni/⁊ ſe in man⁹ ꝑſequētiū traderet/ſic aliq̄n fuit vſus temperātia fugiēs honorē q̄n turbe voluerūt eū facere regē. Et ecōtra tūc iuſticia vſus fuit q̄n voluit vt rex honorari q̄n populus cū ramis palmaruʒ occurrit ei ſatis honeſte honorem voluit. Ideo aſellā aſcēdit vt refert ber. in ſermone diei oliuaꝝ. Iſtis ergo quattuoꝛ v̱tutib⁹/ſcʒ prudentia/fortitudine/temperantia/iuſticia/vſus eſt dn̄s virtutū ad noſtrā inſtructionē. Rediit autē dn̄s die ſabbati ante diē oliuaꝝ ſeu palmaꝝ bethaniā que

eſt ꝓpe hiĩrl'm ad duo miliaria/ ⁊ ibi fecerũt ei cenã in domo ſymonis leproſi/ ibiqꝫ fuerũt maria: ⁊ martha ⁊ lazarus. Erãt forte ⁊ cõſanguinei ⁊ multi domeſtici eidem ſymonis. Tunc maria fudit ſuꝑ caput eius libram vnguenti ꝑcioſi/ ⁊ ex eo vnxit ſibi caput ⁊ pedes. Et qꝺ alia vice fert̃ eadem feciſſe ex contritione: nunc fecit ex deuotione. diligebat enĩ eũ ſuꝑ oĩa/ ⁊ de obſeq̃ndo ei nõ poterat ſatiari. Sꝫ de hoc murmurat iudas ꝓditor. ꝓ qua dñs ieſus reſpõdit ⁊ eã more ſolito defendit. tñ ꝓditor indignatus remanſit ⁊ inde ꝓditionis occaſionẽ ſumpſit: ⁊ die mercurii ſequenti ꝓ triginta argẽteis tradidit ⁊ vendidit. Aſpice eum cenantẽ cum iſtis amicis ſuis: ⁊ ↄuerſantem cum eis illis paucis dieb⁹ ſcꝫ vſqꝫ ad paſſionẽ ſuã. Amplius autem in domo lazari. Dom⁹ enim ei⁹ ⁊ ſororis erat ſuum refugiuꝫ ſpeciale. Ibi comedebat ⁊ dormiebat cum diſcipulis ſuis. Ibi ⁊ mater ei⁹ dña nr̃a cum ſuis ſororibus quieſcebat. Multũ honorabãt eã oẽs ⁊ maxime magdalena ſemꝑ eã aſſociando/ ⁊ ab ea nõ recedẽdo. Cogita quõ mater dñi ſtat ſollicita de dilectiſſimo filio ſuo nec ab illo ſe vllo tꝑe ſeparabat. Et cuꝫ dñs magdalenã defenderet dixit. Mittens hoc vnguẽtum in corpus meũ ad ſepeliẽdũ me fecit. An nõ credis ꝙ huius xpi gladius aĩam matris ꝑtrãſiret? Quid enĩ de ſua morte poterat expreſſi⁹ dicere? Similiter oẽs alii ſtabãt ꝑterriti ⁊ anxii cogitatiõibus pleni colloquentes adinuicem vnus cum altero hinc inde de materia eorꝫ q̃ tunc dure ⁊ aſpere tractari timebãt ⁊ maxime qñ ibãt in hiĩrl'm qꝺ faciebãt quali bet die. Multa enĩ ab iſta die ſabbati vſqꝫ ad diẽ cene locut⁹ eſt iudeis ⁊ opatus palã in hiĩrl'm de qb⁹ nõ intendo loqui niſi de aduẽtu ſuꝑ aſellum ne meditatio

paſſionis eiꝰ impediat: ſumus enim in ianuis paſſio
nis. vñ totũ tuũ collige ſpm̃ ne ſis ad alia diſtractus:
vt tã ad miſteria q̃ precedũt/ꝙ ad ipam paſſionẽ mẽ
te vacuus ꝛ valde peruigili poſſis intẽdere ꝛ interim
libenter in bethania conuerſare cum predictis.

¶ De aduentu dñi in hirlm ſup aſellũ. Math.xxi.
Marci.xi. Luce.xix. Johãnis.xii. Ca.lx.

FRequentabat miniſteria implebant ſcripture p
dñm ieſum appropinquante tpe quo zelabat re
medium mundo cõferre p ꝓprii corporis paſſionem
Igit die ſequenti ſummo mane/ſcʒ die dñica parauit
ſe ad eũdum in hirlm nouo ꝛ inſueto modo ſicut fue
rat ꝓphetatum. Cũqʒ peregre vellet mater pio affe-
ctu retinebat eum dicẽs. Fili mi quo vis ire? Tu ſcis
cõſpiratione iudeoꝝ contra te factã: quõ vadis inter
eos? rogo te non vadas. Similiter diſcipulis ꝛ aliis
videbat intolerabile ꝙ ibat/ꝛ vt poterant retinebãt
eum. Dicebat magdalena. Magiſter non etatis pro
deo vos ſcitis iudei deſiderant mortem veſtram. Si
vos etatis in manꝰ eoꝝ hodie/ vos capiẽt ꝛ habebũt
intẽtum ſuum. O deus quõ diligebãt eum ꝛ quõ erat
eis amarum ſi quis lederet ipm. Ipe tñ qui ſalutem
oĩm ſitiebat/reſpondebat eis. Voluntas patris mei
eſt vt vadã non timeatis/qꝛ ipſe nos defendet/ ꝛ hoc
ſero huc illeſi redibimus. Cepit igit ire/ꝛ illa parua
comitiua(ſʒ fidelis)ſecuta eſt eũ. Cũqʒ veniſſet bethfa
ge ſcʒ viculum quẽdam in medio itineris miſit duos
diſcipulos in hirlm vt adducerent aſinam ꝛ pullum
eius alligatos in loco publico ꝛ ad miniſterium pau
perum deputatos. Quo facto: dominus primo ſuper
aſinam ꝛ parum poſt ſuper pullum aſcendit humili-
ter ſuper quos diſcipuli veſtimenta poſuerunt et ſic

equitabat dñs mundi. Et quis iuſtiſſimũ eſſet eũ ho
norari tũ tempore honoris dñs mundi talib⁹ dextra
rũs vſus eſt. Cogita qualiť in hoc vituperauit põpã
mundi. Nõ eni fuerũt hec aĩalia frenis ⁊ ſellis deau-
ratis ornata/more ſtulticie mundi: ſed vilib⁹ pannis
⁊ duob⁹ funiculis tñ nõ ẽ rex mũdi. Turbe aũt hoc ſci
uerũt ⁊ exierũt obuiã ei/⁊ cũ vt regẽ cũ hymnis ⁊ cã-
ticis/cũ veſtimẽtoꝝ ſuoꝝ expãſione ⁊ ramoꝝ arborũ
fractiõe ⁊ leticia magna ſuſceperũt. Jmmiſcuit autẽ
cũ iſta leticia fletum. Nã cũ eẽt ꝓpe hieruſalẽ/fleuit
ſup illã dicẽs. Q2 ſi cognouiſſes ⁊ tu ⁊c. ¶ Et debes
ſcire ꝙ trib⁹ vicib⁹ legim⁹ deũ fleuiſſe. Pⁱmo de mor
te lazari. ſ. humanã miſeriã. Sc̃do hic. ſ. humanã ce
citatem ⁊ ignorantiã. Tercio in paſſione ſua. ſ. huma
nã culpã ⁊ maliciã: q2 videbat ꝙ ſua paſſio ꝓ oĩb⁹
ſufficiebat: ſ3 non oĩb⁹ ꝓficiebat q2 nec reprobis/nec
duris corde/nec impenitẽtib⁹. De hac lacrimatõe dr̃
ad hebreos. Cũ clamore valido ⁊ lacris ſe offerẽs ex
audit⁹ eſt ꝓ ſua reuerẽtia. De trib⁹ his vicib⁹ habeť
in textu/ſ3 alibi tenet ecclĩa ꝙ fleuit ſc3 infantul⁹. Vñ
cãtat. Vagit ĩfans ĩter atra poſit⁹ p̃ſepia. Q2 õ fecit vt
miſteriũ incarnatiõis dyabolo celareť. Cogita ipſum
flentẽ q̃ flere deberes cũ eo. flet eni fortiť ⁊ largiť. q2
nõ ſimulate: ſ3 vere dolebat de ipis. vñ corde amaro
flebat eoꝝ piculũ eťnale. Predixit etiã eoꝝ excidiũ
tp̃ale. Aſpice diſcipulos q̃ diligẽter vadũt iuxta eũ
cũ metu ⁊ reuerẽtia. Jpi ſunt comites ⁊ barones ſui.
Aſpice ⁊ matrẽ ſeq̃ntẽ cũ aliis femiab⁹ ſeq̃ntib⁹ eiq3
miniſtrãtib⁹. Nec debes credere ꝙ ipo flente potue-
rũt lacrĩas ꝯtinere. Jntrauit ergo dñs ieſus cum iſto
triũpho ⁊ honore turbarũ in ciuitate de quo tota ciui
tas eſt ꝯmota. Venit autẽ ad tẽplũ/⁊ eiecit vendẽtes

⁊ ementes. Et hec fuit ſcḋa electio. ⁊ ſtetit dn̄s Jeſus in tēplo p̄dicās publice pplo/ ⁊ rn̄dēs p̄ncipib⁹ ⁊ pharifeis vſq̧ in ſero. Et lȝ hic fuiſſet honoratus illa die nō fuit q̄ eū īuitaret ad prādiū. Tota igr̄ die ipe ⁊ ſui ieiunauerūt/ ⁊ ſero cū eis bethaniā rediit. Cogita q̄ hūiliter vadit cū illis p ciuitatē q̄ ſic mane honorifice venerat. Vn̄ potes ꝯſiderare q̄ parum curādum eſt de honore mundano q̄ breuiter terminat̄. Conſidera etiā quō magdalena ⁊ oēs alii gaudebāt quando honorabatur a turbis ⁊ maxime cum bethaniam redierunt illeſi.

¶ Quomodo dominus Jeſus mortem ſuam predixit matri. Ca. lxi.

Hic pōt īterponi meditatio valde pulcra/ de qua tn̄ ſcriptura nō loq̄t̄. Cenante nāq̧ dn̄o ieſu die mercurii ī domo marie ⁊ marthe ⁊ mr̄e ei⁹ ī alia parte dom⁹ cū mulierib⁹ magdalena miſtrās rogabat dn̄z dicēs. Magr̄ ſitis memor vt faciatis hic paſcha nobiſcū. Rogo vos ne negetis hoc michi. Quo nō acq̄eſcente ⁊ dicēte q̄ in hirl'm faceret paſcha/ illa recedit cū lacrimis/ ⁊ vadit ad matrē rogās vt illa cū ipo ibi paſcha teneat. Cena igr̄ facta venit dn̄s ad matrē ⁊ ſedet cū ea ſeorſum loquēs cū ea/ copiā ſue p̄ſentie p̄bens quā in breui ſubſtractur⁹ erat ab ea. Aſpice q̄ reuerēter dn̄a ſuſcipit eū/ ⁊ cū eo affectuoſe morat̄ ⁊ q̄ reuerēter ipe ſe hȝ ad ipam. Tūc illis colloquentib⁹ magdalena venit ⁊ poſuit ſe ad pedes eoꝝ dicēs. Dn̄a ego īuitabā mgr̄m vt hic paſcha faceret/ ſȝ vult ire in hirl'm: rogo vos ne p̄mittatis ipm ire. Ad quē mat̄. Fili mi: rogo te nō ſic fiat/ ſȝ hic facias paſcha. Scis eni q̄ īſidie ad te capiēdū p̄pate ſunt ⁊ ordīate. Et dn̄s ad eā. Mat̄ mea volūtas p̄ris mei eſt vt ibi faciā pa-

ſcha. q2 tp̃s redẽptõis venit mõ ĩplebunt oĩa q̃ de me ſcripta ſũt/ ꝛ faciẽt de me q̃cq̃d volẽt. At illa cũ ingẽti dolore vt audiuit (intelligens bñ ꝙ de morte ſua loq̃ ret) dixit ei mat̃ vix valẽs v̾ba ɔcepta ꝓferre. Fili mi tota ɔcuſſa ſũ ad vocẽ iſtã ꝛ cor meũ deliq̃t me. Pro uideas pr̃ q2 neſcio q̃d dicã. Nolo ſibi ɔtradicere: ſʒ ſi placeret ſibi rogo eũ ꝙ differat ad p̃ſens/ ꝛ faciam⁹ hic paſcha cũ iſtis amicis nr̃is. Si v̾o ſibi placet poterit ꝓuideri de alio mõ redẽptõis ſine morte ſua oĩa cui poſſibilia ſũt ei. O ſi videres ĩter hec v̾ba dñam plorantẽ modeſte/ ꝛ magdalenã quaſi ebriã de magiſtro ſuo largiẽ ꝛ magnis ſingultib⁹ flentẽ/ forte nec tu poſſes lac̃ias ɔtinere. Cõſidera in quo ſtatu eſſe poterat qñ talia tractabant. Dixit ergo dñs blande ɔſolens eas. Nolite flere. Scitis enim ꝙ obedientiã pr̃is opʒ impleri: ſʒ ꝓ certo ɔfidite/ q2 cito reuertar ad vos/ ꝛ tercia die reſurgã ĩcolumis. In mõte ergo ſyõ ſm̃ voluntatẽ pr̃is faciã paſcha. q̃ mons eſt in hir̃lm. Dixit autẽ magdalena. Cũ hic nõ poſſum tenere. Simus ergo ꝛ nos in domo nr̃a de hir̃lm: ſed credo ꝙ nunq̃ habui paſcha ita amarum. Acq̃euit dñs Jeſus vt ipſe in dicta domo faceret paſcha.

¶ De cena domini ieſu. Mathei. xxvi. Marci. xiiii. Luce. xxii. Johannis. xiiii. Ca. lxii.

Aduenĩẽte iã tp̃e ꝛ iminẽte miſerationũ ꝛ m̃iarũ dñi quo diſpoſuerat ſaluã facere plebẽ ſuã et eã redimere: nõ auro neqʒ argento: ſed precioſo ſanguine ſuo voluit cenam cum diſcipulis notabilem facere anteq̃ ab eis per mortem diſcederet/ in ſignuʒ memoriale recordatiõis/ ꝛ vt impleret miſteria q̃ reſtabãt. Fuit aũt hec cena magnifica valde ꝛ ea q̃ fecit ibi dñs ieſ⁹. Ad q̃ ituẽda cũ intẽtõe ſũma te p̃ſitẽ exhibe

quia ſi hoc digne ꝛ vigilāter feceris nō patiet̃ te dñs
cū aliis redire ieiuniuꝫ. ¶ Circa iſtā cenā ſunt quat-
tuoꝛ ꝓncipalit̃ attendēda q̄ ibi notabilit̃ facta fuerūt
q̄ occurrunt meditāda. ſ. corpoꝛalis cenatio pedū di-
ſcipuloꝝ ꝑ dñm ieſum ablutio ſacramēti ſui ſacratiſſi
mi coꝛpoꝛis ꝛ ſanguinis inſtitutio pulcherrimi ſmo
nis ꝑ ipm̄ cōpoſitio ¶ Circa primū attende ꝙ petrꝰ
ꝛ iohānes iuerūt de iuſſu dñi ad q̄rendū amicū ſuum
in mōte ſyon vbi erat cenaculū grāde ſtratū ad parā
dum. Sꝫ ꝛ dñs ieſus cuꝫ aliis diſcipulis die iouis ad
veſperaſcente iā die ciuitatē intrauit/ꝛ ad locum ipm̄
iuit. Aſpice ipm̄ ſtantē in aliqua parte domꝰ ꝛ loquē
tem cū eis ſalubꝛia. Legi in legēda btī marcialis/ꝙ
ipe cū aliquibꝰ de ſeptuaginta fuit ipo ſero ad mini-
ſtrandū eidē ieſu ꝛ duodecim recūbētibꝰ: ſꝫ ꝛ aquam
poꝛtauit dño ieſu qn̄ lauit pedes diſcipuloꝝ. Cū autē
eſſent oīa in cenaculo parata; dilectiſſimꝰ iohannes
qui ſollicite ibat ad iuuandū in p̄fata p̄paratiōe ve-
nit ad dñm ieſum dicēs. Dñe: vos poteſtis cenare qn̄
placet: q: parata ſūt oīa. Aſpice attēte q̄ dicunt̃ ꝛ fiūt
q: miſterioſa ſunt valde/nec abbreuiāda/ſꝫ dilatāda
ſicut cetera facta dñi ieſu. In hoc enī eſt maxima res
meditationū oīm de ipo/ſꝫ iſtiꝰ magis ꝓpter ardua
amoꝛis īſignia q̄ in hac cena fuerūt. Surgit igr̃ dñs
Jeſus ꝛ diſcipuli eiꝰ cū eo. Johānes xpo lateri eius ſe
iungēs ab eo ſe deinceps nō ſeꝑauit. Nullꝰ ei ſic fide
liter adheſit vt iohānes. Nā cum captꝰ fuit ſecutꝰ eſt
eū in atriis ꝓncipis ſacerdotū/nec in crucifixiōe/nec
in moꝛte/nec poſt moꝛtē/dimiſit eū quouſqꝫ fuit in ſe
pulcro. In hac aūt cena iuxta euꝫ ſedit: lꝫ eſſet iunioꝛ
aliis. Intrāt ergo cenaculū lauāt manꝰ/ꝛ circumſtā-
tes benedicūt mēſam. Scire aūt debes ꝙ ipa menſa

erat in terra/ꝛ more antiquoꝝ ſederūt in terrā ad ce-
nam. Erat autē (vt credit̃) quadra de plurib⁹ tabulis
quā egovidi rome in eccl'ia lateranēſi ꝛ eā mēſurauī.
Eſt autē in vno quadro duoꝝ brachioꝝ ꝛ palmi vl' cir
ca: ita q̄ lꝫ arte tres diſcipuli (vt credit̃) ſedebāt ī quo
libet quadro/ꝛ dn̄s in aliquo angulo: ita q̄ oēs ī vno
catino comedebāt ꝓpter hoc dixit dn̄s Jeſus: qui in
tigit mecū manū ī catino hic me tradet/q2 oēs ītinge
bāt. Benedictione igit̃ ꝑfecta per dexterā dei: ſedent
circa mēſam. Johāne ſedēte circa dn̄ꝫ ieſum. Sꝫ atte
de q̄ dupliciter potes hoc meditari. Vnō mō q̄ ſedeāt
ſicut dixi. Alio mō vt ſtent recti cum baculis in mani
bus comedentes agnum cū lactucis agreſtib⁹. ꝛ alia
obſeruātes q̄ in lege ſeruabant̃/dūmō poſtea ſedeāt
ad aliq̄d aliud mādùcandū: vt ex plurib⁹ locis colli-
gitur. Nā nec iohānes ſupra pect⁹ dn̄i niſi ſedēdo po
tuiſſet recūbere. Delato igit̃ agno paſcali aſſato: acce
pit eum verus ꝛ īmaculat⁹ agn⁹ dn̄s Jeſus q̄ erat in
medio eoꝝ ſicut q̄ miniſtrat: ſcindit eū in fruſtra/diſci
pulis alacrit̃ porrigit/ꝛ ad comedendū ꝯfortat. Ipſi
vero comedebāt ſꝫ alacrit̃ nō capiebāt / ſemꝑ pauidi
ne nouitas cōtra dn̄m fieret. Cenātib⁹ autē eis pate
fecit factū aptius ꝛ inter alia dixit. Deſiderio deſide-
raui hoc paſca vobiſcū mādùcare anteq̄ patiar: vn⁹
autē veſtrū me traditur⁹ ē. Hec vox in corda eoꝝ tāq̄
gladi⁹ intrauit ꝛ comedere ceſſauerunt aſpiciētes ſe-
ipſos ꝛ dicētes. Nunq̄d ego ſuꝫ raby: Cogita ī q̄to do
lore poſiti ſunt auditis v̄bis iſtis. Ille autē ꝓditor ne
viderent̃ hec v̄ba ꝑtinere ad euꝫ: comedere nō ceſſa
uit. Johānes autē ſtupefact⁹ ꝛ cordialit̃ gladiat⁹ ver
ſus eum ſe inclinauit/ꝛ ſuper pectus ei⁹ recubuit. Pe
tro aūt dn̄s nō dixit: q2 vt dicit auguſtin⁹ ſi illū ꝓdito

rem ſciuiſſet: dentibus deſcripſiſſet. Sed ꝑ petrum fi
guratur actiui. per iohannē ↄtēplatiui. vñ habes hic
argumentū ꝙ ↄtēplatiuꝰ nō intromittit ſe de extrin
ſecis operibꝰ: de ipſiſq; offenſis dei vindictā nō expe
tit: ſ; interiꝰ gemēs ꝑ oꝛonem ad deu; ſe ↄuertit ⁊ foꝛ
tius ei ꝑ ↄtēplationem ꝓximās/eiq; adherēs oīa ſue
diſpoſitioni ↄmittit. Et de tp̄e vocatiōis intellige cu;
h; copiā ſpōſi aīa. Aliqñ autē ↄtēplatiuꝰ ex zelo dei ⁊
aīaꝝ: exteriꝰ exit ad ꝓximum vt dicūt ſancti. Hic ha
bes ꝙ nec iohānes dixit petro: ſ; ad mutū ꝗſiſſet. Vñ
potes colligere ꝙ ↄtēplatiuꝰ ſecretū dei reuelare nō
debet. Vñ legiꝫ de beato frāciſco ꝙ reuelatōes occul
tas nō diuulgabat exteriꝰ: niſi ꝗtum fraterne ſalutis
zelus vꝛgebat/vel ſuꝑne reuelationis dictabat inſtin
ctus. Aſpice dñi benignitatē qualiter dilectū ſuu; ſu
pꝛa pectꝰ retinet. O ꝙ̄ tenerrime ſe ad inuicē dilige-
bāt. Cogita diſcipulos triſtes ad vocē dñi/nec come
dentes ſe inuicē aſpiciētes/⁊ ſuꝑ his ↄſiliu; capere ne
ſciētes. ¶ Circa ſcd̄; diligenter attēde. His enī ſic ſe
habētibꝰ ſurgit dñs a cena/ſurgūt ⁊ diſcipuli ignorā
tes quo ire vellet. Ipe xp̄o deſcēdit cu; eis in aliū locū
īferiꝰ in eadē domo/vt dicunt ꝗ locū videꝛt/⁊ ibi oēs
fecit ſedere: aquā ſibi iubet afferri/ponit veſtimenta
ſua/lintheo/ſe p̄cinxit/aquā miſit ī pelnim lapideam
vt lauaret pedes eoꝝ. Recuſat petrꝰ/ſ; audita chriſti
cōminatiōe ſapienter mutat ↄſiliū in meliꝰ. Inclinat
ſe ſumma maieſtas ⁊ magiſtra hūilitatis vſq; ad pe-
des piſcatoꝛis. Stat curuus ⁊ flexis genibꝰ coꝛā ipis
ſedētibꝰ/lauat ꝓpꝛiis manibꝰ/⁊ tergit ⁊ oſculaꝫ oīm
pedes. S; ⁊ illud ſuperaltat humilitatē q2 ⁊ ꝓditoꝛi
eadē p̄bet officia. O ꝙ̄ benigna ē tāta benignitas ⁊
humilitatis ꝓfūditas. Hoc cōpleto miſterio redit ad

locum cene ꝛ iterū recubens: eos ad ſuū exēplū imitā
dum ꝯfortat. Potes meditari q dñs Jeſus exēpluꝫ
dedit nobis i illo ſero qnqꝫ magnaꝝ ꝟtutū. Primū
hūilitatis/lauādo pedes. Scdꝫ caritatis/in ſacramē
to ſui corporis ꝛ ſermone qui ē monitis caritatis ple
nus. Terciuꝫ paciētie/ſuſtinēdo ꝓditorē ꝛ opprobria
multa qn̄ fuit capt⁹ ꝛ duct⁹ vt latro. Quartū: obediē
tie/eundo ad mortē ꝛ paſſionē ex obedientia patris.
Quintum orōnis/orādo trib⁹ vicib⁹ in orto. In his
ergo ꝟtutib⁹ eū imitari conemur ¶ Tercio circa ter
cium meditādo obſtupeſcite illā dignissimā caritatē
qua ſe nobis tradidit ꝛ reliqt ſeipm̄ i cibum Cū ergo
dñs lotis pedib⁹ diſcipuloꝝ iterū recubuiſſet volens fi
nē dare legalib⁹ ſacrificiis/ꝛ noui icipere teſtimoniū
ſeipm̄ verū ſacrificiū dedit ꝛ accipiēs panē ꝛ oculos le
uās ad patrē ꝯfecit altiſſimū ſacramētū corporis ſui.
Et dās diſcipulis dixit. Hoc ē corp⁹ meū qđ ꝓ vobis
tradet. Similiter ꝛ calicē. Hic ē ſanguis me⁹ q̄ ꝓ vo
bis fundet. Et ꝓpriis manib⁹ cōmunicant dilectā fa
miliā ſuā/ꝛ in amoris recordationē ſubiūxit. Hoc fa
cite in meā cōmemorationē. Hoc ē memoriale quod
aīam facit deo gratā/cū ſuſcipit digne manducando
Hec fideliter meditare/ꝛ toto diuini amoris igne ine
briare/ꝛ in ipm̄ dñm Jeſuꝫ pre amoris ꝛ deuotōis ve
hemētia totaliter trāſformare. Nichil eni mai⁹/cari⁹
dulci⁹/vtili⁹/nobis relinquere potuit: q̄ ſeipm̄. Ipſe
nāqꝫ quē in ſacramēto altaris ſuminus/ille idē eſt q̄
ex virgine incarnat⁹ eſt ꝛ mirabiliter natus/ q̄ ꝓ no
bis mortem ſuſtinuit/q̄ ſurgens glorioſe ꝛ aſcendēs
ſedet a dextris dei/ipſe qui creauit celum et terram ꝛ
omnia. qui poteſt nobis dare vitam ꝛ mortem/para=
diſum/ꝛ infernū. ¶ Circa quartū vero ad oēm cum

lum ſuperfluentē attēde alia dilectiōis inſignia. Fe
cit eni eis ſermonē pulcherrimū/plenū ignitis carbo
nibus dilectionis. Cōmunicatis autē diſcipulis ꝛ Ju
da peſſimo: licꝫ in cōmunione nō fuerit ſcḋꝫ aliquos
dixit ipe iude dñs Jeſus: qḋ facis fac citius. Jlle aūt
ifelix iuit ad pncipes ſacdotū: qbꝰ eū die pcedēti vēdi
derat triginta argēteis/ꝛ petiit ab eis cohortē ad ipm
capiēdum. Jnterim autē dñs Jeſus fecit diſcipulis di
ctum ſermonē: ex cuiꝰ ornata vtili ꝛ venerāda magni
tudine qnqꝫ pncipaliter meditanda aſſume. Primo
qualiter pdicens eis diſceſſum ſuū ꝯfortat eos. Dice
bat eni adhuc modicū vobiſcū ſum: ſꝫ nō derelinquā
vos orphanos/vado ꝛ venio ad vos et gaudebit cor
veſtrum. Hec ꝛ his ſimilia q̄ ſuccincte trāſeo dicebat
eis q̄ corda eoꝝ totalr̄ penetrebāt. Nō eni de receſſu
ſuo poterāt aliqd pacifice tollerare. Scḋo circa ſer-
monē mediteris qualiter cordialiter ꝛ inſtāter inſtru
xit eos de caritate dicēs pluribꝰ vicibꝰ. Hoc eſt man
datū meū vt diligatis inuicē. Et his ſimilia q̄ poteris
in euāgelio legere. Tercio circa ſermonē mediteris
qualiter monuit eos ad obſeruantiā mandatoꝝ ſuoꝝ
Si diligitis (inquit) me mādata mea ſeruate/ꝛ ſi pce
pta mea ſeruaueritis/manebitis in dilectōe mea/ꝛ ſi
milia. Quarto circa ſermonē cogita qualiter dat eis
ꝯfidentiā cōtra tribulatiōes quas eis pdixit vēturas
eſſe. Jn mūdo (inquit) preſſurā habebitis: in me autē
pacē. ſꝫ ꝯfidite. ego vici mundū. Et iteꝝ. Si mundus
vos odit: ſcitote qꝛ ꝛc. Itē. Mundꝰ aūt gaudebit vos
aūt ꝯtriſtabimini: ſꝫ triſticia veſtra vertetur in gaudiū.
Et ſimilia. Quinto qualiter Jeſus aſpiciēs in celuꝫ cō
uertit ſe ad patrē dicēs. Pater ſerua eos quos dedi-
ſti michi. Cū eſſem cū eis: ego ſeruabā ꝛc. Mirū cer-

te quō diſcipuli qui tā vehemēter dn̄m ſuum amabāt hec v̄ba ſuſtinere potuerunt. Si ergo q̄ in hoc ſermone dicta ſunt attēte diſcuſſeris ⁊ meditādo ruminaueris diligenter in eoꝝ dulcedine requieſcēs/merito inardeſcere poteris in tantā dignationē benignitatem ꝓuidentiā/diligentiā/⁊ caritatē/⁊ alia q̄ per eum hoc ſero geſta ſunt. Aſpice q̄ꝫ efficaciter/deuote/⁊ delectabiliter loquēs imprimit diſcipulis q̄ narrat in amenitate verboꝝ ei⁹ ſpiritus. Cogita qualiter diſcipuli ſtant meſti ⁊ capitibus inclinatis/lachrimantes/⁊ ſuſpirātes. ſunt eni̅ pleni triſticia vſq; ad ſummū: vnde ipſe teſtimoniū ꝑhibuit dicēs. Sed q2 hec dixi vobis triſticia impleuit coꝛ veſtrum. Inter alios autē aſpice Johānē ei familiariter coherentē q̄ꝫ attēte ⁊ diligenter aſpicit dilectū ſuū ⁊ anxiatur. oīa eni̅ v̄ba recolit Nā ipſe ſcribēs ſolūmō ea nobis tradidit. Inter alia quoq; eis dixit Surgite eamus hinc. O q̄ꝫtus pauoꝛ tūc in eos intrauit: neſciētes quo ire deberēt/de eius ſeparatiōe plurimū formidātes. Poſtea locutus eſt eis cōplendo ſermonē eundo per viā multa edificatoria verba. Tandē cunctis cōpletis miſteriis vadit cū eis in oꝛtū trās toꝛrentē cedron ⁊ ibi ſuū ꝓditoꝛē ⁊ armatos ꝯtra eū iudeos expectat Que aūt ſequunt̄ ſpectant ad paſſionem que omnia ibi reſeruamus.

¶ De paſſione domini Jeſu ī generali. Math. xxvi. et. xxvii. Marci. xiiii. Luce. xxii. et. xxiii. Johannis. xviii. et. xix. Capitulum. lxii.

Occurrit vt de paſſione dn̄i Jeſu nunc tractemus Qui ergo ī paſſione Jeſu gloꝛiari deſiderat: ſedula intētione debet in ea inſiſtere. Nā multa ꝑſcrutanti eā poſſunt occurrere inſeparate q̄ ſibi ꝑſagia ⁊ participia gloꝛie videbuntur. Te ergo hoꝛtoꝛ: vt qui

ſingulariter attendiſti premiſſa q̄ de ipſius vita dicta
ſunt: hic multo vigilātiꝰ totū apponas aīam ꝛ ꝟtutē
vt affectuoſe diligēter ꝛ moroſe ac pſeuerāter/nō per
ſaltꝰ/aut attediatꝰ mediteris ī ea. qꝛ hic apparet ma
xime eiꝰ caritas/q̄ corda noſtra taliter ꝯcremare de
beret Cūcta ꝟo cū ſolita modificatōe accipe: q̄ ſic pie
meditari poſſūt vt narrabo. Nō eni in opuſculo aliq̄d
affirmare itēdo: qđ nō p ſanctā ſcripturā/p dicta ſan
ctoꝝ/p opiniones ꝓbatas affirmeť. Videť aūt michi
poſſe nō incōgrue dici/q̄ nō ſolū illa penalis ꝛ morta
lis crucifixio dn̄i Jeſu/ſꝫ etiā q̄ preceſſerūt/ſunt vehe
mētiſſime ꝯpaſſiōis amaritudinis/ꝛ ſtuporis. Quid
eni eſt cogitare/q̄ dn̄s noſter ſup oīa deus benedictꝰ
ab hora qua nocte captꝰ fuit vſqꝫ ad ſextā ſue crucifi
xionis horā/fuit in bello cōtinuo doloribus magnis/
opprobriis/illuſionibꝰ/ꝛ tormētis. Nō eni ſibi dabať
vel modica reqes. Sed in quali bello ꝛ ꝯflictu: audi
ꝛ vide. Aliꝰ eni apprehēdit/aliꝰ ligat/alius inſurgit
in eū/aliꝰ exclamat/aliꝰ ipellit/aliꝰ blaphemat/alius
expuit in eum/aliꝰ circūuoluit/aliꝰ interrogat/aliꝰ cō
tra eum falſos teſtes querit/aliꝰ querentes aſſociat/
aliꝰ ꝯtra eum falſum teſtimoniū dicit/alius accuſat/
alius illudit/alius oculos velat/aliꝰ faciē cedit/alius
collaphiſat/aliꝰ ad colūnam euꝫ ducit/alius dum du
citur percutit/aliꝰ expoliat/alius vociferat/alius in-
ſultat in eum/aliꝰ advexandū ſuſcipit/aliꝰ ad colūnā
ligat/ aliꝰ in eū impetū facit/aliꝰ eum in cōtumeliam
purpura veſtit/aliꝰ eum ſpinis coronat/alius arundi
nē in manu eiꝰ ponit/alius furibunde eum accipit: vt
ſpinoſum caput pcutiat / alius deriſorie genuflectit/
alius vt regē ſalutat. Hec ꝛ his ſimilia multa/non ſo
lum aliꝰ ſed ꝛ alii plurimi intulerūt. Deducitur ꝛ re-

ducitur/ſpernitur/reprobatur/voluit circūfertur huc
illuc quaſi ſtultꝰ ⁊ imbecillis/ſꝫ ⁊ tanꝙ latro ⁊ impiſ
ſimus malefactoꝛ:modo ad annā/modo ad cayphā/
modo ad pylatū. Et ibidē modo intꝰ/modo foꝛis in
ducit ⁊ reducit. Item ad herodē ab eo veſte alba idu
tus ⁊ illuſus/⁊ ſic remittit ad pylatū. Deus meꝰ q̄d ē
hoc. Nōne tibi videt duriſſimū ⁊ amariſſimuꝫ bellū?
Sed expecta parūper ⁊ durioꝛa videbis q: ſtāt cōtra
euꝫ minaciter ⁊ ꝯſtanter p̄ncipes ⁊ ſenioꝛes populi/⁊
milia populi/⁊ clamabāt vt crucifigat. Cōſentit a iu
dice ⁊ ſn̄ia datur vt crucifigat. Crux humeris ſuis fra
ctis apponit ī qua crucifigat. Cōcurrūt vndiqꝫ ciues
⁊ aduene/maioꝛes ⁊ mīoꝛes/ribaldi/⁊ iniqui petōꝛes
nō ad ꝯpatienduꝫ:ſꝫ irridendū. nō eſt q̄ eū cognoſcat
ſꝫ luto ⁊ īmūdicijs euꝫ īpetunt ⁊ affligūt:⁊ dū ignomi
niā ſuā poꝛtat factꝰ eſt in parabolā. Cōtra eum loque
bant q̄ ſedebāt in poꝛta/⁊ in euꝫ pſallebāt q̄ videbāt
vinū. Impellit ⁊ anxiat/trahit/accelerat/⁊ ſic fatiga
tus ⁊ maceratꝰ/flagellatus/⁊ oppꝛobꝛijs laceſſitus:⁊
vſqꝫ ad ſummū laceratꝰ nō ſinitur quieſcere/nec eſſe
in ocio. vix poteſt refocillare ſpirituꝫ quouſqꝫ peruen
tum eſt ad caluarie locū vndiqꝫ imundiſſimū. Et hec
oīa cuꝫ īpetu ⁊ furoꝛe fecerūt. In ipo autē loco finis ⁊
quies bello de quo tractamꝰ īponitur. Sed q̄ eſt illa
quies? crucifixio eſt/lectꝰ doloroſus eſt. Ecce qualis
q̄es aſperioꝛ bello. Vides ergo quō vſqꝫ ad horā no
nā perpeſſus eſt lōgum/durum/⁊ ꝯtinuū bellū. Vere
intrauerūt aque vſqꝫ ad aīam ſuā/⁊ vere circundede
runt eū canes multi:terribiles ⁊ feroces. Et vere cōſi
liū malignātium obſedit eum/q̄ vt gladiū biſacutum
acuerunt in eū:⁊ linguas ⁊ manus. Et his igitur que
dicta ſunt:expedita videntur que de paſſione dn̄i dia

poſſunt ſummatim in tribus primis horis/ſcʒ matuti
nali/prima eſt tercia. Sʒ meditatio paſſionis in hora
matutinali nō eſt ſic ꝑcurrēda. Non eſt enī tāta ama
ritudo ⁊ pena dn̄i noſtri Jeſu chriſti ſic leuiter pertra
ctāda. Nā hec cum quadā gn̄alitate dicta ſunt:ſʒ vi-
deꝫꝰ ſingula diligēter/Nō enī decet nos tedere illa
cogitare:q̄ dn̄m pro nobis non teduit tollerare.

¶ Meditatio paſſionis in hora matutinali Ca.lxii

Reaſſume igitur meditationes iſtas a principio
paſſionis:⁊ ꝓſequere vſqʒ ad finē:de q̄bus breui
ter tangā. Tu vero(vt placet) exercita te in altioribꝰ
vt dn̄s tibi dabit. Attende igiẗ ad ſingula ac ſi p̄ſens
eſſes ac cerne eum attente/cū a cena exiens ſermone
ꝯpleto in ortū cū diſcipulis vadit vltimo nunc ab eis
itinere ſociādus:q̄ ſtudioſe/q̄ ſocialiter ⁊ familiariẗ
loq̄tur cū eis/⁊ ad orationē hortaẗ. quō ip̄e puſillū in
fra iactum lapidis ꝓgrediēs humiliter poſitꝰ orat pa
trē. Hic paruꝑ ſuſtine/⁊ mirabilia dn̄i tui pia mēte
reuolue. Orat nūc dn̄s Jeſus:ſʒ hactenꝰ legiẗ oraſſe
pluries:ſed ꝓ bonis tūc vt aduocatꝰ noſter/tunc aūt
ꝓ ſe orat. Cōpatere ergo ſibi ⁊ mirare ꝓfundā humi
litatē ſuā. Cum enī ſit deꝰ patri ſuo coeternꝰ ⁊ coequa
lis:oblitꝰ videẗ ſe deum eſſe/⁊ orat vt homo/ſtat qua
ſi q̄dē homūcnlus de populo deum orās. Attēde per
fectiſſimā obediētiam. Quid enī orat? Certe orat vt
nō moriaẗ ſi patri eiꝰ placet:⁊ cum patre habet expe
dire iſtud negocium:⁊ nō exaudiẗ ſcd̄m aliquā volun
tatem q̄ erat in eo. Fuit enī in ip̄o multiplex volūtas
vt dicā ⁊ in hoc tu ꝯpatere. Vult enī pater penitus vt
moriatur.⁊ ei q̄uis vnico filio dilecto non pepercit:ſʒ
pro nobis oībus tradidit illum. Sic enī deus dilexit
mundū:vt filiū ſuū vnigenitū daret. Dn̄s Jeſus hāc

obediētiā ſuſcipit ⁊ exequitur reuerenter. Uide etiā indicibilem caritatē circa nos tā patris ꝙ filii com-paſſionē/admiratiōe ⁊ veneratione digniſſimā ꝓ nobis mors inducit̄ ⁊ ſuſtinetur ꝓpter nimiā caritatem Orat ergo dn̄s ieſus patrem ꝓlixe: dicēs. Mi pater clemētiſſime rogo te vt exaudias orōnem meā: ⁊ ne deſpexeris deꝑcationē meā: itēde michi ⁊ exaudi me q꞉ contriſtat⁹ ſum in exercitatione mea/⁊ anxiat⁹ eſt in me ſpirit⁹ me⁹ in me turbatum eſt cor meū. Jncli-na ad me aurē tuā/⁊ intende voci deprecationis mee Tibi pater ꝯplacuit me in mundum mittere vt ꝓ iniuria nobis ab hoīe facta: ſatiſfacerē ⁊ ſtatim cū voluiſti: dixi. Ecce ego vadā. Et tūc in capite libri ſcriptū eſt de me vt facerē voluntatē tuā ſicut volui/voluntatem tuā ⁊ ſalutare tuū dixi. Pauper ego ſum ⁊ in laboribus a iuuētute mea / faciens voluntatē tuā ⁊ oīa q̄ mandaſti michi feci: paratus cōplere q̄ reſtant. Si tn̄ pater fieri poteſt: tolle a me tantā amaritudinem q̄ michi parata ē ab aduerſarii meis. Uides eni quāta machināꝰtur aduerſum me/⁊ quot ⁊ quāta falſa michi imponūt ꝓpter q̄ accipere aīam meā ꝯſiliati ſūt. Sed pater ſi feci ea: ſi eſt iniquitas in manib⁹ meis. Si reddidi retribuentib⁹ michi mala decidā merito ab inimicis meis inanis. Ego eni q̄ placita ſunt tibi ſemper feci. Ipſi xᵒ poſuerunt aduerſum me mala ꝓ bonis/⁊ odiū ꝓ dilectōe mea. ⁊ diſcipulū meū corruperunt ⁊ ſuū ducē ad me ꝑdendum fecerūt. ⁊ appenderūt mercedē meā triginta argēteis: q̄bus ſum ab eis Rogo igr̄ te pater mi vt trāſferas a me calicē iſtum. Si autē tibi aliter videtur: non mea voluntas ſꝫ tua fiat. Exurge/in adiutoriū meū feſtina pater vt adiuues me. dato enim dilectiſſime pater ꝙ me neſcirent

filium tuum quia tamen cum eis innocētiam duxi/ ꝛ
multa eis beneficia cōtuli/nō deberent in me ſic cru-
deles exiſtere. Recordare ꝙ ſteterim in cōſpectu tuo
vt loquerer ꝓ eis bonū ꝛ auerterē indignatiōem tuā
ab eis. Nunquid redditur ꝓ bono malū qꝛ foderūt ani
me mee ꝛ mortē michi turpiſſimā parauerūt. Tu vi-
des dn̄e ne ſileas/ne diſcedas a me: qm̄ tribulatio ꝓ
xima eſt/ꝛ nō eſt qui adiuuet. Ecce in ꝯſpectu tuo ſūt
oēs qui tribulāt me q̄rentes aīam meā. Improperiū
expectauit cor meū ꝛ miſeriā. Et rediit dn̄s ieſus ad
diſcipulos excitans eos ꝛ de orādo exhortans. Item
ſcḋo ꝛ tercio ad orōnem rediit in tribꝰ diuerſis locis
abinuicē diſtātibꝰ ꝑ iactū lapidis. nō q̄tum qs excu-
tiens ꝓiicere pōt: ſꝫ q̄tum ſine magna violētia lapi-
dem mitteret. Et vt habeo a fratre meo q̄ ibi fuit ad-
huc in ipſis locis veſtigia ſunt eccl̄iaꝝ q̄ tibi facte fue
rūt. Rediēs ergo dn̄s ieſus ad orōnem vt dixi ſcḋo ꝛ
tercio eundē ſermonē orauit/ꝛ addidit. Pater iuſte ſi
ſic decreuiſti vt crucis patibulum pro genere hūano
ſuſtineam fiat volūtas tua. Sed recōmendo tibi di-
lectiſſimam matrem meā: ꝛ dilectiſſimos diſcipulos
meos quos hucuſqꝫ ſeruaui cū eſſem cū eis. P̄r mi ſer
ua eos a malo. Et interim ſacratiſſimꝰ ſanguis cor-
poris ſui vndiqꝫ in mūdo ſudoris erūpēs in hac ago
nia ſeu certamine dū ꝓlixius orat vſqꝫ ad terrā abun
danter decurrit. Cōſidera q̄ta eſt aīe ſue anguſtia/il
ludqꝫ aīaduertere debemꝰ cōtra impatientiā/ꝙ Je-
ſus tribus vicibus orauit anteq̄ reſponſionē accipe-
ret. Cū autē ſic orat ꝛ anxiatur dn̄s Jeſus: ecce ange-
lus domini princeps. Michael aſtitit confortatus cū
ꝛ dicens. Salue dn̄e deus meus. Jeſu Oratiōnē tuā
ꝛ ſudorem ſanguineum patri tuo obtuli in conſpectu

totius curie ſuperne/ꝛ oĩs ꝓcidentes ſupplicauim⁹
vt calicē hunc trāſferret a te. Et pater reſpōdit. No-
uit dilectiſſim⁹ filius meꝰ ꝙ hūani generis redēptio
quā ſic optamus ſine ſui ſanguinis effuſione decēter
fieri nō poteſt. ideo ſi ſalutem vult animarum opꝫ ꝓ
ipſis mori. Quid ergo fore decernis? Tunc dixit dn̄s
Jeſus angelo. Salutem animaꝝ omnino volo: ꝯō po-
tius eligo mori vt ſaluentur quas ad ymaginē ſuam
pater creauit/fiat igiẗ voluntas patris mei. Et ange
lus ad eū. Conforta ꝛ viriliter agere excelſum enim
decet magnifica facere. Cito trāſibunt penoſa: ꝛ ꝑpe
tua glorioſa ſuccedēt. Dicit pater ꝙ ſemꝑ tecū eſt et
matrem tuā ꝛ diſcipulos ipſe cōſeruabit ꝛ reddet in-
columes. Et hūilis dn̄s hūiliter ꝛ reuerenter ſuſcipit
hanc cōfortationem a ſua creatura/cōſiderans ſemi-
noratum paulomin⁹ ab angelis dum eſt in hac lacri
marum valle. Et ſicut triſtabatur vt homo/ ſic in ver
bis angeli confortat⁹ fuit vt homo: ꝛ valefecit ei/ro-
gans vt eum patri recommendaret ꝛ toti curie cele-
ſti. Surgit igitur tercio ab oratione totus ſanguine
madefactus quem aſpice tergentem ſibi vultum; vel
lauantem/totumqꝫ afflictum reuerenter cerne/ inti-
meqꝫ cōpatere/quia nō ſine ingenti acerbitate dolo
ris ſi hoc contingere potuit. Dicunt tamen ſapientes
ꝛ expoſitores/ꝙ dominus Jeſus patrem orabat non
tam timore patiendi: ꝗ compaſſione prioris populi
quia compatiebatur iudeis qui de morte ſua perde-
bantur. Non enim debebant eum occidere. quia ex
ipſis erat ꝛ in lege eorum continebatur / et tanta eis
contulerat beneficia. Unde orabat patrem vt ſi fie-
ri poſſet cum ſalute iudeoꝝ ꝙ credat multitudo gen
tium. Si vero iudei cecandi ſunt vt alii videant fiat

voluntas tua/non mea. Fuit enī tunc in xp̄o quadru plex volūtas/volūtas carnis/ꝛ hec nullo mō volebat pati/voluntas ſenſualitatis/ꝛ renuebat ꝛ timebat. voluntas rōnis: ꝛ hec obediebat ꝛ ꝯſentiebat. Nā iuxta yſaiam. oblatus eſt qꝛ ipſe voluit: voluntas deitatis q̄ imperebat ꝛ ſniam dictabat. Igr̄ qꝛ verus erat hō ꝛ vt verus hō in magna erat anguſtia poſitus: intime q̄tum potes ꝯpatere ei. Cōſidera diligenter ꝛ vide oīs actus ꝛ afflictiōes dn̄i tui. Uenit autem poſt hec ad diſcipulos ꝛ dixit eis dormite iā ꝛ requieſcite qui ibi aliquantulum dormierunt. bon⁹ aūt paſtor vigilabat ſuper cuſtodia puſilli gregis ſui. O grandis amor vere in finē dilexit eos/ cum in tāta poſit⁹ agonia ꝓcurat eoꝝ quietē. Uidebat a longe ſuos aduerſarios venīētes cū armis ꝛ fuſtib⁹. nec tn̄ diſcipulos excitauit niſi cum ꝓpe ꝛ iuxta eū fuerūt. Tunc aūt dixit eis. Satis dormiſtis/ ecce q̄ me tradet appropinquat. Et adhuc eo loquente. venit ille neq̄ iudas āte eos: peſſim⁹ mercator ꝛ oſculat⁹ eſt eum dr̄ q̄ moris erat dn̄i Jeſu diſcipulos quos mittebat cū oſculo recipere redeuntes. Et ꝓpterea ꝓditor oſculū illis in ſignum dedit/ꝛ p̄cedens alios cum oſculo rediit quaſi dicat nō ſum ego cū iſtis armatis. ſꝫ rediens more ſolito te ſaluto. Aue raby. O vere ꝓditor. Intuere ꝛ ꝓſequere dn̄m Jeſum q̄ benigne ſuſcipit infelices amplexus ꝛ oſcula ꝓditoris/quē paulo ante ſūmo cibauerat cibo eius lauerat pedes. ꝛ quō ſe patit̄ capi/ ligari/ꝑcuti/ꝛ furibunde duci: ac ſi eſſet malefactor et impotens ad ſe defendendū. quō etiā ꝯpatit̄ diſcipulis fugientib⁹ ꝛ errātibus. ꝛ dolores eoꝝ cernere potes q̄ inuiti ꝛ dolentes ꝛ ſuſpiria dātes(vt orphani ꝛ timore preteriti)recedebant. Et magis augebat̄ eoꝝ

dolor quando videbant magiſtrū ⁊ dn̄m ſuū ſic vili-
ter trahi ꝑ canes illos/⁊ quaſi agnum manſuetū ſine
reſiſtentia ſequi. Aſpice qualiter manibꝰ poſt terguꝫ
ligatis exclamidatꝰ tunica ſuccinctꝰ nō curioſe/capi-
te diſcoopertꝰ/curuꝰ ex fatigatiōe ⁊ vehemēti acce-
leratiōe incedēs. Cum aūt pn̄tat ꝓncipibꝰ ⁊ ſeniorībꝰ
ꝯgregatis. illi quaſi leo capta ꝑda exultāt examināt
falſos teſtes ꝓcurant/ꝯdēnant/⁊ expuunt in eiꝰ faciē
ſctiſſimā. Oculos velāt/collaphizāt/⁊ alapis cedunt
dicentes. Prophetiza nobis. xp̄e qs eſt qui te ꝑcuſſit
Et multis opprobriis vexāt in om̄ibꝰ patiēter ſe ha-
bentem. Tandē illi maiores receſſerunt mittētes euꝫ
in quēdam carcerē de ſubtus ſolariā/qui adhuc vide
ri pōt/vel eiꝰ veſtigium ⁊ ligauerūt eū ad quandā co
lūnam lapideā/ cuius pars ibi poſtea murata fuit et
adhuc apparet vt habeo a fratre meo qui/ vidit dimi
ſeruntqꝫ eū/ ⁊ cuꝫ eo quoſdā armatos acutioris cuſto
die q̄ eum ꝑ totā noctem vexauerūt/deriſionibꝰ vacā
tes. Cogita qualiter illi audaces ⁊ peſſimi ꝯuiciātes
ei dicebāt. Credebas tu eē melior ⁊ ſapientior ꝓncipi
bus ⁊ ſapientibus nr̄is? q̄ ſtulticia erat tua? Nō debe
bas ꝯtra eos os aperire: Quō fuiſti ita auſus? Nunc
apparet ſapiētia tua. Tu ſtas mō ſicut ꝯuenit paribꝰ
tuis. Dignꝰ eni es morte/⁊ tu habebis eā. Et ſic ꝑ to
tā noctē mō vnꝰ mō aliꝰ iſultat v̄bis ⁊ factis ꝯtra eū
Q̄ta pn̄t dicūt ⁊ faciūt iſti peſſimi ꝯtra dn̄m. Intuere
dn̄m verecūdū ⁊ patiēter tacentē ad oīa tāq̄ in culpa
dep̄hēſuꝫ/vultu in tra depſſo ⁊ ꝯpatere ei. O dn̄e: ad
quoꝝ manꝰ veniſti? Quāta ē patiētia tua. Vere iſta
eſt hora ⁊ poteſtas tenebraꝝ. Et ſic ſtetit rectus ad co
lūnam ligatus vſqꝫ mane. Interim aūt Johānes va
dit ad dn̄am ⁊ ſocias intra domū magdalene in qua

cenā fecerant/⁊ narrat oīa q̄ de dn̄o Jeſu ⁊ de diſcipu
lis ꝯtingerāt. Tunc indicibilis plāct⁹ ⁊ clamoꝛ fact⁹
eſt. Cogita in q̄to doloꝛe ſunt poſite de dilectiſſimo
dn̄o ſuo/q; bn̄ vident ⁊ credunt ipm̄ moꝛtuū. Tandē
dn̄a ſe dedit in ꝑtem/⁊ ad orōnē ſe ꝯuertit dicēs. Pr̄
reuerendiſſime/pr̄ piiſſime/pr̄ miſericoꝛdiſſime: recō
mendo vobis vnigenitū vrm̄ dilectiſſimum. Nō ſi-
tis ei crudelis: q̄ cunctis eſtis benignus. Pr̄ eterne ne
moꝛiat̄ fili⁹ me⁹/nichil eni mali fecit Sȝ pr̄ iuſte ſi re
demptionem vultis hūani gn̄is/obſecro ꝑ alium mo
dum faciatis. Oīa eni poſſibilia ſunt vobis. Rogo
vos pr̄ ſctiſſime ſi vobis placet: nō moꝛiat̄ filius me⁹
Liberate eum de manu pctōꝝ ⁊ reddite michi. Ipe ꝑ
obedientiā ⁊ reuerentiā veſtrā nō ſe iuuat derelinq̄t
ſeipm̄/⁊ vt imbecillis ⁊ impotens eſt inter illos: ideo
vos euȝ iuuate. Hec ⁊ his ſimilia oꝛabat dn̄a nr̄a to-
to affectu ⁊ conatu ſuo ⁊ cum amaritudine magna.
Compatere igitur ei quam ſic cernis afflictam.

¶ Quomodo principes duxerunt Jeſum ad pyla-
tum mane. Ca. lxviii.

Mane autē facto tēpeſtiue redierūt ꝑncipes ⁊ ma
iores ppl̄i: ⁊ fecerūt ei ligari man⁹ poſt tergū di
centes. Ueni nobiſcū latro/veni ad iudiciū: hodie cō
plebunt̄ maleficia tua/mō appebit ſapientia tua/⁊ du
cebāt euȝ ad pylatū ⁊ ipe quaſi nocēs ſeq̄bat̄ eos cū
eēt agn⁹ mitiſſim⁹. Cum aūt mr̄ ⁊ iohānes ⁊ ſocie (nā
ſūmo mane exierūt vt venirent ad euȝ) occurrerūt ei in
biuio; vidētes euȝ ſic vituꝑabiliter ⁊ enoꝛmit̄ ab illis
adduci canib⁹/q̄to doloꝛe replerent̄ dici nō pōt. In
illo aūt mutuo aſpectu fuit doloꝛ vtriſq;. Nā ipe dn̄s
affligebat̄ multū ex ꝯpaſſiōe erga illos maxime: quo
ad matrē. Nā ſciebat q̄ ꝓ ipo dolebat vſq; ad moꝛtē

ꝛ vſqꝫ ad ſeꝑationē aīe a corpe. Cōſidera ꝛ intuere ꝙ
ꝯpaſſiua ſunt oīa iſta. Ducit̄ ergo ad pylatū/ ꝛ ſui euꝫ
a lōge ſequunt̄ nec poterāt appropinquare. Accuſat̄
ab illis de multis. Ipe X̄o tacebat/ ſꝫ pauca p̄ſidi lo-
q̄bat̄. Preſes aūt nō vides in eo cauſaꝫ mortis: miſit
euꝫ ad herodē. Herodes aūt volēs vidē de ſuis mira
culis gauiſus ē: ſꝫ nec miraculū nec X̄bū aliqđ potuit
h̄re ab eo. Igr̄ herodes reputās euꝫ ſtultū in deriſio-
nē induit eū veſte alba ꝛ remiſit eum pylato. Et ſic vi-
des quō dn̄s ieſus nō ſoluꝫ malefactor: ſꝫ ſtult⁹ repu
tat⁹ ē. Ipſe aūt oīa patiētiſſime tollerabat. Attende
qualiter ducit̄ ꝛ reducit̄ demiſſo capite ꝛ vultu/ ꝛ oīm
clamores ꝯuicia ꝛ ſubſannatiōes audienteꝫ. Et forte
lapidū ꝑcuſſiōes ꝛ imūditias iaciētes/ ꝛ matrē ꝛ ſuos
euꝫ ingēti merore a lōge ſequentē. Reductoqꝫ eo ad
pylatuꝫ illi canes cum audacia magna ꝛ ꝯſtātia ꝓſe
quunt̄ ſuas accuſatiōes. Sꝫ pylat⁹ nullā cauſaꝫ mor
tis inueniēs nitebat̄ euꝫ dimittē. Dixit ergo corripiā
eum ꝛ dimittā. O pylate tu dn̄m caſtigas: neſcis q̄d
agis: qꝛ nec mortē nec flagella meruit. Recti⁹ age-
res: ſi te ad ſuuꝫ nutū corrigeres. Iuſſit autē euꝫ fla-
gellari. Spoliatur ergo domin⁹ ieſus: ad colūnam
ligatur duriſſime flagellatur/ ſtat nudus coram om-
nibus elegans verecundus ꝛ ſpecioſus forma pre fi-
liis hominum/ ſuſcipit ſpurciſſimorum flagella dura
ꝛ doloroſa: caro illa tenerrima/ ꝛ innocentiſſima/ mū
diſſima/ pulcherrima/ flos oīs carnis/ ꝛ totius hu-
mane nature replet̄ liuoribus ꝛ fracturis fluit vndiqꝫ
regius ſanguis de oībus partibus corporis ſuper-
additur reiteratur/ inſpiſſatur liuor ſup liuorem/ do-
nec tortoribus ꝛ inſpectoribus fatigatis: iubetur ſol-
ui a columna ad quam ligatus fuit. Veſtigia crucis

oſtendit vt in hyſtoriis cōtinetur. Hic eū diligēter cō
ſidera per morā longā: ⁊ ſi ei cōpatieris: cor lapideū
te habere reputa. Tunc impletū eſt qđ dictū eſt per
yſayam. Uidimus eū ⁊ nō erat aſpectus ⁊ reputaui-
mus eū quaſi leproſū ⁊ humiliatū a deo. O dñe qua
lis fuit ille tā audax ⁊ temerarius q̄ te ſpoliauit/ ⁊ illi
q̄ te ligauerūt audaciores? Sꝫ ⁊ illi audaciſſimi q̄ te
flagellauerūt/ ⁊ tu ſol iuſticie tuos radios ſubtraxiſti
ideo ſunt tenebre ⁊ poteſtas tenebrarū. Oēs ſūt te po
tētiores. Amor tuus ⁊ iniq̄tas noſtra ſic te fecit imbe
cillē. Maledicta ſit iniq̄tas ꝑ qua ſic affligeris. So
luto eo a colūna ducit ſic nudus/ flagellatꝰ ꝑ domū
perſcrutando ꝓ pānis ſuis/ q̄ ſparſim ꝑ domū ꝓiecti
fuerāt a ſpoliatoribꝰ. Erat tremebūdus ⁊ afflictꝰ pro
pter frigꝰ. Cūq́ȝ ſe vellet veſtire/ ꝯtēdūt peſſimi dicē-
tes pylato. Dñe hic ſe regē facit/ veſtiamꝰ eū ⁊ coro-
nemꝰ eū more regio. Et accipiētes clamidē ſericā ru
beā veterē ⁊ turpē veſtierūt eū/ ⁊ ſpinis coronauerūt.
Cogita quas afflictiōes ſuſtinet ꝓut ipi volūt purpu
rā ſuſcipit / caput corone ſpinee parat/ arūdinē tollit/
⁊ corā ſe genu flectētibꝰ nō dat reſpōſū: ſꝫ caret ⁊ ob-
muteſcit. Cerne igr̄ eū cū cordis amaritudine/ maxi
me cū caput eiꝰ plenū ſpinis grauiter ⁊ ſepe ꝑcutitur
Qualiter depſſo collo patiēter cū dolore magno ictꝰ
acerbos ſuſcipit. Perforabāt enī caput eiꝰ ſctiſſimū
ille ſpine acerbiſſime/ ⁊ totū ſanguine madefaciebāt.
O miſeri quō vobis timebundū apparebit caput illō
qđ nūc ſic ꝑcutitis. Illudebāt eni ei tāq̄ regnare vo
lēti/ oīa ſuſtiet quaſi eorꝫ ſeruꝰ. Sꝫ nec illis ſuffecerat
q̄ maiorē illuſionē totā cohortē cōgregauerūt: ſꝫ etiā
corā pylato ⁊ toto populo adduxerūt eū foras publi-
ce ſic illuſū/ ⁊ portātē ſpineā coronā ⁊ purpureā veſti

mentū. Cerne quō ad terrā ſtat demiſſa facie corā to
ta multitudine vociferāte ꝛ clamāte. Crucifige cruci
fige eum ꝛ ſemꝑ eū irridēte ꝛ ei īſultāte. Quaſi ſapiē
tiores eo fuerunt/ꝛ quaſi modo apparet ꝙ ipſe īſipien
ter ſe habuit ꝯtra pn̄cipes ꝛ phariſeos q̄ ſic eū aptari
fecerunt ꝛ ad talem finē perduci. Et ſic nō ſolum do
lores ꝛ penas: ſed opprobria ſuſcipiebat ab eis.

¶ Meditatio paſſionis ad terciam Ca.lxv.

P Etit ergo/tota iudeoꝝ multitudo magis vocibꝰ
vt crucifigat̄. Et ſic cōdēnat̄ a preſide/ miſero py
lato. Non recordant̄ beneficioꝝ ꝛ opeꝝ eiꝰ. Non mo
uētur ꝓpter innocentiā eiꝰ: ꝛ quod videt̄ crudeliꝰ nō
trahunt̄ ꝓpter afflictionē quā ei vident ſuſtinere ſed
exultāt principes ꝛ maiores qꝛ habēt intētum ſuum
prauū: ridēt ꝛ irrident eum q̄ eſt verꝰ ꝛ eternꝰ deus/ꝛ
mortē accelerāt q̄tū poſſūt. Reducit̄ autē dn̄s Jeſus
intus ſpoliatꝰ illa purpura/ꝛ adhuc nudꝰ coram eis
adducit̄/ꝛ dat̄ ei reueſtiēdi licētia. Attēde diligēter ꝛ
ſtatum eiꝰ ꝯſidera/ꝛ ī ſingulis actibꝰ vt ītime ꝯpatia
ris ꝛ ſimul patiaris. Auerte parū ꝑ oculos a deitate/
ꝛ eū purū hoīem ꝯſidera ꝛ videbis iuuenē elegātem
nobilē īnocentē/ꝛ amātiſſimū totuꝫ flagellatū/ſāgui
nibꝰ liuoribꝰ reſpſū pānos ſuos ſpſim vndiqꝫ ꝓiectos
de terra colligentē: ꝛ cuꝫ quadā verecūdia reuerētia
ꝛ rubore ſe corā illis ſemꝑ ipꝫ irridentibꝰ reueſtientē
ac ſi eēt a deo derelictꝰ ꝛ oī auxilio deſtitutꝰ. iō pieta
te ꝛ cōpaſſione mouearis. Nā mō colligit vnā tunicā
mō aliā/ꝛ ſic corā illis ſe veſtit. Redeas poſtea ad dei
tatē ꝛ ꝯſidera illā īmenſā/eternā/incōphenſibileꝫ/ac
īperatoriā maieſtatē īcarnatā ſe flectenteꝫ hūilit̄ ad
terrā īclinatā/pānos recolligenteꝫ/ꝛ ſecū rubore ꝛ re
uerētia reueſtientē ac ſi eēt viliſſimꝰ hō ꝛ ſeruꝰ ēpticiꝰ

ſub illorum dñatione conſtitutus/⁊ ab eis pro aliquo
exceſſu correptꝰ ⁊ caſtigatꝰ. Diligēter mirare eiꝰ hu
militatē/⁊ diligenter ei teipm̄ cōforma. Eiſdē etiā ↄſi
derationibꝰ ↄpatiēs intueri potes eundē cuȝ ad colū
nam ligatꝰ: ſic enormiter flagellat. Tunc eo veſtito
ducūt foras ne mortē differāt ⁊ tūc venerabile lignū
crucis lōgū ⁊ groſſuȝ ⁊ multū graue ponūt ſup hume
ros eius/⁊ ip̄e tanq̄ agnꝰ māſuetiſſimꝰ ſuſcipit ⁊ por
tat. Et vt dicit in hiſtoriis opinio eſt crucem dñi quin
decim pedes habuiſſe in altuȝ. Et tūc dicit/accelerat/
⁊ opprobriis ſaturat. Ductus aūt foras fuit cū duobꝰ
latronibꝰ. Hec eſt ſocietas ſua. O dñe Jeſu q̄tam ve
recundiā iſti veſtri amici faciūt vobis. latronibꝰ vos
ſociāt. ſed ⁊ deteriꝰ faciunt/qꝛ vobis crucē portandā
ſponūt/qđ de latronibꝰ nō legit. Vñ nō ſolum yſayā
cuȝ iniq̄s deputatus eſt: ſȝ vt iniquoꝝ iniq̄oꝛ. Mirabi
lis eſt patiētia tua dñe. Cōſidera quō vadit ſubtꝰ cru
cem curuus ⁊ fatigatꝰ/⁊ ↄpatere ei q̄tū potes ī angu
ſtias ⁊ opprobria poſito. Quia xp̄o ꝓpter multitudi-
nē gentiū meſtiſſima mater appropinquare neq̄bat:
iuit ꝑ aliā viā breuiorem celeriter cum iohāne ⁊ ſocia
bus/vt alios p̄cedens ei appropinquare poſſet. Cum
autē extra portā ciuitatis ex cōcurſu viaꝝ euȝ habuit
obuiū: cernēs eū ſic oneratū ligno tā grādi/ſemimor
tua ē pre anguſtia/nec ei vbuȝ dicere potuit/nec dñs
illi acceleratꝰ ab eis q̄ euȝ ad crucifigenduȝ ducebāt.
Alteriꝰ parū ꝓcedens vtit ſe ad mulieres flentes di
cēs. Filie hieruſalē nolite flere ſup me: ſȝ ſup vos ⁊ ſu
per filios ⁊c. Et his duobꝰ locis apparent veſtigia ec
cleſiaꝝ q̄ ibi facte fuerāt in hoꝝ memoriā/vt habui a
fratre meo q̄ vidit/q̄ etiā dicit / ꝙ mons caluarie vbi
fuit crucifixꝰ: diſtabat a porta multum. vñ nimis erat

longa portatio crucis. Cum ergo vlteriꝰ ꝓceſſiſſent: ⁊ ita eſſet fatigatꝰ ⁊ fractꝰ ꝙ ampliꝰ portare nō poſſet: depoſuit eā. ⁊ illi peſſimi mortē eiꝰ differre nolētes/ timētes ne pylatꝰ ſentētiā reuocaret/ qꝛ oſtēderat volūtatē dimittēdi eū: coegerūt quendā vt crucē portaret. Jp̄m autē ſic oneratū ⁊ vt latronē ligatū: duxerūt ad locū caluarie. Nōne igit̄ hec q̄ ī matutinali/ p̄ma ⁊ tercia horis paſſus ē: tibi vident̄ abſq̄ aliqua crucifixione vehemētiſſimi doloris eē: amariſſimi ē ſtupēdi horroris? Certe ſic puto/ ⁊ ad ꝯpaſſionē multū valētia/ ⁊ paſſionē inferentia. Sic igitur ꝯpleta vident̄ que de his tribus horis dicenda fuerunt.

¶ Meditatio paſſiōis ad horā ſextā ⁊ nonā Ca. lxvi

CUm igit̄ dn̄s Jeſus vituperabiliter ductꝰ ad locū fetidū caluarie venit: ꝯſpicere potes oparios malos vndiq̄ nequiter opari. His aūt toto mētis ītuitu tep̄ntem exibeas/ ⁊ cogita ſingula q̄ fiūt ꝯtra dn̄m/ ⁊ q̄ dicunt̄ ab ip̄o dn̄o ⁊ fiūt. Uide igit̄ oculis mētis alios figere/ alios pare clauos ⁊ martellos/ alios pare ſcalas ⁊ neceſſaria/ alios ordinare q̄d facē debeāt/ alios ip̄ꝫ ſpoliare. Spoliatꝰ aūt ⁊ nudꝰ ē corā tota multitudie etiā nūc tcia vice. Renouant̄ fracture ꝓpt̄ pānos ad carnē applicatos ⁊ adherētes. Nūc ꝯſpicit mr̄ filii ſui ſic corpꝰ tractari dolore mētis affligit̄/ ⁊ ſupra modū triſtat̄ cū rubore: qꝛ eū videt totalit̄ nudū qꝛ nec femoralia dimiſerūt ei. Accelerat mr̄ ⁊ approximat filio ⁊ amplexat̄ ⁊ cingit eū velo capitis ſui. O in q̄ta amaritudīe ē aīa ſua. Nō credo ꝙ ei x̄ bū dicere potuerit: q̄ libēter ampliꝰ iuuaret eū ſi poſſet: ſꝫ nō poterat eū iuuare. eripit̄ enim de manibꝰ ſuis furibunde/ ⁊ ducit̄ ad pedē crucis. Hic modū crucifixionis diligēter attēde. Ponunt̄ due ſcale/ vna retrorſum/ alia ī brachio

ſiniſtro ſuper quas maleatores aſcendunt cū clauis ⁊
martellis. Ponit̄ alia ꝑua ſcala a ꝑte anteriori attin
gens vſqꝫ ad locum vbi pedes figi debebāt. Cōpellit̄
dñs ieſus aſcendere crucē ꝑ paruā ſcalā. Ipſe v̄o ſine
rebellione ⁊ ꝯtradictiōe: hūiliter facit quicq̄d volunt.
Cum igit̄ eſt in ſuꝑiori gradu ꝑue ſcale v̄tit ad crucē
renes / aperit illa regalia brachia / expādit manꝰ pul
cherrimas ⁊ excelſas eas porrigēs crucifixoribꝰ ſuis
Aſpicit in celuꝫ ad patrē dicēs. Ecce meipm̄ vſqꝫ ad
mortē hūiliaui vt voluiſti ꝓpter hūani generis amo
rem placet. accepto. ⁊ me ꝓ eis offero quos michi fra
tres eſſe voluiſti. Accepta igitur ⁊ tu ac deinde placa
bilis eſto eis mei amore ⁊ oēm veterē maculā abſter
ge ⁊ elonga ab eis. Pro eis me offero. Qui aūt poſt
crucē eſt: accipit manuꝫ eiꝰ dexterā ⁊ eā cruci fortiter
affigit. Quo facto: ille q̄ ex eius latere ſiniſtro eſt: ſi
niſtrā accipit manū: trahit q̄tū poteſt. extēdit ⁊ aliuꝫ
clauū affigit. percutit ⁊ infigit. Deſcēduntqꝫ poſt hec
illi de ſcallis ⁊ remouētur oēs ſcale: pēdet dñs ex gra
uedine corporis deorſuꝫ trahētis ſolū clauis manibꝰ
⁊ nō pedibꝰ infixis ſuſtētatus. Nichilominꝰ occurrit
aliꝰ q̄ per pedes q̄tum poteſt eū trahit: ⁊ eo ſic extra
cto alius ꝯfigit ambos pedes duriſſimo clauo. Sunt
qui credūt ꝙ hoc mō fuerit crucifixus cruce ſtante in
terra. Alii v̄o ꝙ cruce extēſa ſuper terrā eū crucifixe
rūt: ⁊ poſtea crucifixū eleuauerunt: ⁊ crucē fixerunt in
terra. Quid ſi magis placet. aſpice quō eū deſpicabi
liter capiunt ipſi ſicut ribaldū ⁊ ꝓſternūt euꝫ ſuꝑ crucē
in terra: furibunde brachia eiꝰ accipiētes: ⁊ poſt violē
tam extenſionē crucifigētes. Similiter de pedibꝰ fa
ctū intuere: quos traxerūt q̄tū potuerunt. Ecce cruci
fixus eſt dñs ieſus ſic in cruce extēſus ꝙ oīa oſſa eiꝰ

dinumerari poſſent ſicut per ꝓphetam conqueritur
Fluit vndiqꝫ ſanctiſſimus ſanguis ex illis maximis
ſciſſuris. Sic coanguſtus ē ꝙ ſe mouere nō pōt niſi in
capite. Illi tres claui ſuſtinēt totū corporis pōdus do
lores acerbiſſimos tolerat. ⁊ vltra ꝙ̄ dici vel cogitari
poſſit affligitur. Pēdet inter latrones. vndiqꝫ pene
vndiqꝫ opprobria vndiqꝫ cōuicia. Nec adhuc ſic āgu
ſtiato ꝑcunt. Nā alii blaſphemāt dicentes. Vath q̄ de
ſtruis tēplū dei. Alii dicūt ſeipꝫ ſaluū facere nō pōt. ⁊
alia multa cōuicia dicūt. Sed ⁊ pͥncipes ſacerdotum
clamāt. Si filius dei es: deſcēdas nunc de cruce ⁊ cre
demꝰ tibi. Sed ⁊ milites q̄ crucifixerūt euꝫ diuiſerūt
veſtes in ſua pſentia. Et hec oīa dicunt ⁊ fiunt pſente
meſtiſſima matre eiꝰ cuiꝰ cōpaſſio multum augebat
filii paſſionē. Et ipā ecōuerſo pendebat in cruce cū fi
lio: ⁊ potius elegiſſet mori cum ipō: ꝙ̄ ampliꝰ viuere.
Vndiqꝫ anguſtie ſunt ⁊ tormēta q̄ ſentiri poſſunt: ſed
enarrari nō poſſunt. Stabat mater iuxta crucē filii:
inter crucē eiꝰ ⁊ crucē latronis non auertebat oculos
a filio. Anguſtiabatur: ⁊ ipā toto corde orabat patrē
dicēs. Pater ⁊ deꝰ eterne placuit vobis vt filiꝰ meus
crucifigeret/ nō ē tp̄s nūc a vobis eū repetere. Sꝫ vi
detis in q̄ta anguſtia ē aīa mea: rogo mitigetis eius
penas. Pater recōmēdo vobis filiū meū. Similiter
filiꝰ orabat patrē ꝓ ea/ ⁊ tacite in ſe dicebat. Pater
mi vides quō affligit mater mea debui crucifigi/ non
ipā/ ſꝫ ipā eſt mecū in cruce. ſufficit crucifixio mea/ q̄
totiꝰ populi porto penā ⁊ pctā. Ipā tn̄ nil meretur/ vi
des etiā totā deſolatā/ merore cōfectā: recōmendo eā
tibi vt dolorē eius tollerabiliorē facias. Erāt autem
iuxta crucē cū dn̄a iohānes ⁊ magdalena ⁊ due ſoro
res dn̄e/ ſcꝫ maria iacobi ⁊ ſalome/ et forte alie q̄ oēs

maxime dilecta magdalena diſcipula ſua flebat/nec
poterat conſolari de ſuo dilecto magiſtro dño ſuo. Cõ
patiebant̃ oẽs dño ꝛ dñe/ꝛ ſibiipſis renouabatur ſepe
dolor: qꝛ ſemꝑ augebat̃ paſſio dñi ſui in cõuiciis ꝛ fa
ctis. Dñs aũt in cruce pendẽs vſqꝫ ad exitũ ſpirit⁹ nõ
fuit ocioſus. ſed faciebat nobis vtilia dixitqꝫ ſeptem
xba q̃ reperiunt̃ in euãgelio. Primũ fuit in ipſo cruci
fixionis actu cũ orauit ꝓ ſuis crucifixorib⁹ dicẽs. Pa
ter ignoſce illis: qꝛ neſciũt q̃d faciũt. Quod xbũ ma
gne pietatis magni amoris ꝛ benignitatis fuit. Se-
cundũ fuit ad matrẽ cũ dixit. Ecce fili⁹ tu⁹. ꝛ iohannẽ
Ecce mater tua. Terciuꝫ fuit ad latronẽ: cui dixit. Ho
die mecũ eris ĩ paradiſo. in quo ptꝫ largiſſima miſeri
cordia. Quartũ: fuit eli. eli. lamazabathani. i. Quod
eſt deus me⁹ deus me⁹ vt q̃d dereliquiſti me. Quaſi
dicat. Pater tantũ dilexiſti mundũ ꝙ ꝓ eo me tradi
diſti/ꝛ derelinq̃ſſe me videris. Quintuꝫ fuit cuꝫ dixit
Sitio. In quo xbo fuit magna cõpaſſio matris ꝛ ſo
ciarum ei⁹ ac iohãnis/ſꝫ peſſimis magna fuit leticia.
Nã licꝫ exponi poſſit ꝙ ſalutẽ aĩaꝝ ſitiebat: tñ in veri
tate ſitiuit qꝛ ꝓ ſanguinis euacuatõe erat tot⁹ ſiccat⁹
ꝛ arefactus. Et cuꝫ illi maligni cogitare nõ poſſent in
quo ei ampli⁹ nocerẽt: acceperunt vexãdi materiã cũ
ei dederũt acetuꝫ ꝛ fel/qꝛ maledict⁹ furor eoꝝ ſic erat
ꝑtinax qꝛ ei q̃tuꝫ potuerunt nocuerunt. Sextuꝫ xbũ
fuit cuꝫ dixit. Cõſũmatũ eſt. Quaſi dicat. Pater obe
diẽtiã quã michi dediſti: ꝑfecte ꝯpleui: ꝛ adhuc q̃cq̃d
mãdare vis: faciã. ego enĩ in flagella parat⁹ ſuꝫ. ſꝫ to
tum q̃d de me ſcriptũ ẽ ꝯſummatũ ẽ. ſi tibi placꝫ reuo
ca me. Et pr̃ ait ad eũ. Ueni dilectiſſime fili/bene oĩa
feciſti: nolo ãpli⁹ ãxeris. Ueni qꝛ ĩ ſinu meo ꝛ ĩter bra
chia mea te ſuſcipiã. Et tunc cepit oculis lãguere mo

re moꝛientium/ ⁊ tot⁹ palleſcere. modo claudēdo ocu
los/ mō aperiēdo/ ⁊ caput īclinare/ mō in ꝑtē vnā/ mō
in partē aliā. Deficientib⁹ virib⁹ ⁊ venis iā vacuis/ tā
dem addidit ſeptimū ꝟbum cuꝫ clamoꝛe valido ⁊ la
crimis dicens. Pater in manus tuas cōmendo ſpm̄
meū. Et hec dicens emiſit ſpm̄ inclinato capite/ ꝟſus
matrē. Silr̄ inclinauit ſe ꝟſus prēm ſuꝑ pect⁹/ quaſi
grās agens ei ꝙ ipm̄ inuocabat. Et tradidit ei ſpm̄
ſuū. Ad hūc clamorē ꝯuerſus fuit Cēturio q̄ erat ibi
⁊ dixit. Uere fili⁹ dei erat iſte/ audiens ꝙ ſic clamās
expiraſſet. Nā alii hoīes cum moꝛiunť/ clamare non
poſſunt. Ideo credidit ī eum. Fuit autem ita magn⁹
iſte clamoꝛ ꝙ ſicut a ſapientiſſimo viro intellexi/ vſqꝫ
in infernum fuit audit⁹. O qualis erat tunc aīa ma
tris/ cum ſic videbat eum deficere/ lāguere/ lacrimari
⁊ moꝛi. Credo ꝙ ꝓpter anguſtie amaritudinē abſoꝛ
pta erat/ ⁊ quaſi inſenſibilis facta ⁊ ſemimoꝛtua/ nunc
multomagis ꝙ̄ qn̄ obuiauit ei poꝛtāti crucem. Quid
tūc maria magdalena fidelis ⁊ dilecta diſcipula? q̄d
iohānes ab eo pre ceteris dilectus? quid alie due ſo
roꝛes dn̄e faciebant? Sed ⁊ quid facere poterant? re
plete erant amaritudine ⁊ doloꝛibus. Ecce dn̄s pen
det in cruce moꝛtuus/ ⁊ recedit tota multitudo: rema
net meſtiſſima mater/ cum illis quattuoꝛ ponit ſe ad
ſedendum iuxtra crucem/ contemplatur dilectiſſimū
filium ſuum expectās a deo auxilium quomō euꝫ ha
bere ⁊ ſepelire valeant. Sed ⁊ tu ſi bene ꝯtemplerís
dn̄m tuum conſiderare potes/ ꝙ a planta pedis vſqꝫ
ad verticem: non eſt in eo ſanitas. Non enī in eo eſt
membꝛum nec ſenſus coꝛpoꝛis qui ſuā infirmitatem
⁊ afflictionem ⁊ paſſionem non ſenſerit.

¶ De moꝛa noſtre domine iuxta crucem Ca. lxvii.

COmmorātibus igiꝉ ⁊ ſedētibus verecundis dn̄a
mater ieſu: iohāne/magdalena ⁊ ſororibꝰ ma-
tris ieſu ab vna parte iuxta crucē ⁊ aſpicientibꝰ quaſi
ſine itermiſſione dn̄m ieſuʒ ſic ī cruce pendentē iter la
trones ſic nudū/ſic afflictum ⁊ ab oībꝰ derelictū: ecce
armati multi veniebāt a ciuitate q̄ mittebanꝉ vt ipis
crucifixis frāgerēt crura/⁊ occiderēt eos ac ſepelirēt
ne ī magno die ſabbati corpa eoꝝ remanerēt in cruce
pendētia. Tūc dn̄a ⁊ oēs ſurgūt/aſpiciunt ⁊ vidēt eos
Renouaꝉ dolor: pauor ⁊ timor creſcit. Multū eni dn̄a
timet ⁊ neſciēs q̄d faciat dicebat ſibi. Fili mi dilectiſſi
me quare redeunt iſti q̄ āpliꝰ facere volunt? Nōne te
occiderunt fili mi? putabā ipos eē ſatiatos de te: ſʒ vt
video adhuc te mortuū ꝑſequunꝉ. Te defēdere nō po
tui/nec a morte liberare ſʒ veniāt ⁊ ſtabo iuxta crucē
ad pedes tuos fili mi. Rogo patrē tuuʒ vt illos placa
biles tibi faciat: ego autē q̄d potero faciā. Et tūc oēs
q̄nqʒ flentes iuerunt ⁊ poſuerūt ſe āte crucē dn̄i. Ap-
propinquāt aūt illi cū furore magno ⁊ ſtrepitu ⁊ vidē
tes latrones adhuc viuere frāgunt eis crura/occidūt
deponūt ⁊ in quadā fouea velociꝉ ꝓiciūt. Redeuntqʒ
ad ieſuʒ. Tunc timēs mr̄ ne ſic facerēt filio ſuo. facta
dolore cordis itrinſecꝰ ad arma ſua ſcʒ ad humilitatē
recurrit/⁊ genubꝰ poſitis ac brachiis cācellatis vul-
tu lacrimabili: ⁊ voce rauca ſic eos alloquiꝉ dicēs. Vi
ri fratres rogo vos ꝑ deum altiſſimū: ne me āpliꝰ ve
xetis ꝓ dilecto filio meo. Ego ſuʒ meſtiſſima mr̄ eiꝰ/⁊
ſcitis ꝙ nūq̄ offēdi nec aliquā iiuriā vobis feci. Et ſi
filiꝰ meꝰ viſus ē eſſe ꝯtrariꝰ: ipm ꝑmiſiſtis ⁊ vobis re
mitto oēm offenſā ⁊ iiuriā filii mei. Hāc tn̄ miſeꝛ me
cū facite ne ꝯfringatis cuʒ vt ſaltē eū integrū tradere
valeam ſepulture. Nō expedit vt eiꝰ crura frāgatis

videbitis qꝛ iã mortuꝰ ẽ:⁊ magna hora eſt ꝙ deceſſit
Johãnes magdalena ⁊ ſorores matris dñi ſtabãt ge
nubus flexis cũ ea amariſſime flentes. O dña qđ eſt
qđ agis ad pedes nephãdoꝝ ſtãs ⁊ orãs inexorabi-
les/pietate flectere credis crudeliſſimos ⁊ peſſimos
⁊ hũilitate ſupbos? Abhoiatio ſupbis hũilitas. Unꝰ
ergo lõginus noĩe tũc ſupbus ⁊ ipius:ſꝫ poſt ꝯuerſus
⁊ ſanctus/porrigẽs lanceã de lõge illoꝝ ploratꝰ ⁊ pre
ces ꝯtẽnẽs latꝰ dextrũ dñi ieſu aperuit vulnere grãdi
⁊ inde ſanguis ⁊ aqua exiuit. Tũc mr̃ ſemimortua re
cidit īter brachia magdalene. Johannes aũt dolore
vrgẽte ſũmo vigore īſurgit ꝯtra illos dicẽs eis. Uiri
neqſſimi hanc īpietatẽ facitis. Nõne videtis qꝛ mor
tuus eſt:quare vultis ⁊ hãc ſuã matrẽ occidere? Rece
dite:qꝛ nos ſepelie mꝰ. Tunc illi ſicut dño placuit re-
ceſſerũt. Excitať aũt dña ſurgit quaſi euigilãs/qrens
qđ ſit de dilecto filio ſuo. Rñdẽt ꝙ nõ erat facta ꝯ eũ
nouitas aliqua:ſuſpirat ⁊ anxiať. Aſpicit filiũ ſic vul
neratũ dolore mortis atterit. Si vides quotiens ho-
die mortua ẽ:totiẽs certe quotiẽs videbat ꝯtra filiū
pari vel nouitatẽ fieri. Uñ nunc īpletũ ẽ in ea qđ ſibi
dixerat ſymeõ. Nã pluries hodie hoc ſibi ꝯtigit. Sꝫ
nũc xp̃e filii corpꝰ ⁊ matris aīam huiꝰ lãcee gladiꝰ ꝑ
forauit. Ponũt aũt ſe oẽs in terra ad ſedẽdũ ꝓpe cru
cem. Neſciunt qđ facere debeãt. Corpꝰ eni deponere
⁊ ſepelire nõ pñt:qꝛ nec vires habẽt ſufficiẽtes/nec in
ſtrumẽta. Recedere aũt:eo ſic remanente:nõ audent
⁊ diu ſic remanere nõ valẽt nocte appropinquãte. Ui
des ī qñta ꝑplexitate ſũt. O benigne deꝰ:qre hãc ma
trẽ pre oībꝰ electã mũdi ſpeculũ reclinatoriũ tuũ ſic ꝑ
mittis tribulari? tp̃s eẽt vt aliqñtulũ te ſpiraret. Ante
rim aũt pluries ꝑ viã venientes aſpiciũt ſcꝫ ioſeph ab

arimathia ⁊ nichodemū ducētes ſecū alios portātes
inſtrumēta vt corpꝰ de cruce deponāt ⁊ quaſi centū li
bras mirre ⁊ aloes/q̄ veniebāt ad ſepeliēdū eū. Tūc
oēs ſurgūt cū timore magno. O deꝰ q̄ta eſt afflictio
iſtoꝝ hodie. Circūſpiciēs aūt iohānes dixit. Bndictꝰ
dn̄s q̄ nobis mittit auxiliū. Ego cognoſco ibi ioſeph
⁊ nichodemū. Tūc dn̄a reſūptis viribꝰ dixit. Bn̄dictꝰ
dn̄s q̄ memor eſt nr̄i/nec derelinquit nos. Fili occur
ras eis: qr veniūt in auxilium nr̄m. Uadit ergo iohā
nes obuiā eis velocit̄ ⁊ attingēs eos ſeinuicē ample-
xātur cum magno fletu/nō valentes per longā morā
ſibiinuicē loq̄ pre āguſtia ⁊ cōpaſſione. Deinde vene
rūt ad crucē: ⁊ q̄rit ioſeph q̄ ſunt ille cū dn̄a ⁊ q̄d ē de
aliis diſcipulis. Dixit aūt iohānes illas q̄ ibi erāt. de
diſcipulis autē rn̄dit ſe neſcire qr nullꝰ hodie ibi fuit
Querit de his q̄ ꝯtra dn̄m facta ſunt ⁊ narrat ei iohā
nes ꝑ ſingula. Cū aūt ꝓpe crucē fuerunt/genuflectē
tes ⁊ flentes adorauerūt dn̄m. Applicātes aūt recepti
ſūt reuerent̄ ꝑ dn̄am ⁊ alias ſocias cuꝫ genuflexiōe ⁊
inclinatiōe vſqꝫ ad terrā. Silr̄ ⁊ ipſi: genuflectentes
cum ploratu magno ſteterunt ſic ꝑ magnā moram.
Tādem dn̄a dixit. Bn̄fecistis hn̄tes memoriā magr̄i
veſtri qr multuꝫ vos dilexit. Et fateor vobis ꝙ in ad
uentu vr̄o viſum eſt michi nouā oriri lucem. Neſcie-
bamꝰ enī q̄d facere deberemꝰ: dn̄s auteꝫ vobis retri
buat. Et illi: Dolemus toto corde nr̄o de his q̄ cōtra
euꝫ facta ſunt. Preualuerunt īpii ſup iuſtuꝫ: libenter
eripuiſſemꝰ euꝫ a tāta iniuſticia ſi potuiſſemꝰ. Saltē
hoc modicuꝫ obſequium p̄ſtabimꝰ dn̄o ⁊ mgr̄o veſtro.
Surgentes ergo parauerunt ſe ad deponenduꝫ eum
Tu autem diligenter attende depoſitōis modum po
nuntur due ſcale a lateribus crucis appoſite. Ioſeph

aſcendit ſuꝑ ſcalam lateris dextri ſatagit extrahere
clauum man⁹ ipius ſꝫ difficile eſt qꝛ clauus groſſus ⁊
lõgus eſt/⁊ in ligno valde ꝯfixus ⁊ ſine oppꝛ̃ſſiõe ma
nus dñi nõ videẗ poſſe fieri:ſꝫ nõ eſt vis qꝛ fideliẗ fa-
cit ⁊ totuꝫ acceptat dñs. Et euulſo illo iohãnes clam
innuit ioſeph dictũ clauũ ſibi porrigi ne ipm dña vi-
deat. Deinde nichodem⁹ extrahit aliuꝫ clauũ man⁹
ſiniſtre ⁊ eũ dat ſiĺr iohãni. Deſcẽdit nichodem⁹ ⁊ ve
nit ad clauũ pedum. Joſeph autẽ ſuſtentabat corpus
Felix ille q̃ corpus dñi meruit ſuſtentare ⁊ ãplexari.
Tunc pendentẽ dexterã manuũ dña reuerẽter ſuſci-
pit/ponit ad vultũ ſuuꝫ ituetˀ ⁊ oſculatˀ cuꝫ lachrymis
⁊ validis ſuſpiriis. Euulſo autẽ clauo ꝑedũ pauliſper
aſcẽdit ioſeph:⁊ oẽs accipiunt corpus dñi et ponunt
in terra. Dña ſuſcipit caput cũ ſcapulis in ſuo gremio
magdalena pedes/apud quos olim tantã gr̃am ha-
buerat. Alii circunſtãt ⁊ oẽs faciũt plãctum magnũ
ſuper eum. Omnes enim plangunt eum amariſſime
quaſi vnigenitum. ſcḋm quod dicit propheta.

¶ Meditatio paſſiõis in hora cõpletorii. Ca. lxviii.

POſt aliquam moram cum nox appropinquaret
rogat ioſeph dominam vt permittat eum inuol
ui lintheaminibus et ſepeliri. Ipſa vero contende-
bat dicens. Nolite tam cito fratres mei michi filium
meum accipere:vel me ſecum ſepelite. Flebat irre-
mediabiliter/ aſpiciebat vulnera manuum ⁊ pedum
⁊ lateris/modo vnum/modo aliud videbat ſpinaruꝫ
puncturas depilationem barbe/faciem ſputis ⁊ ſan-
guine deturpatam ⁊ caput tonſum ac deſiendo ⁊ aſpi
ciendo non poterat ſatiari. Legi q̃ dñs cuidam pſo-
ne deuote reuelauit q̃ ipſe fuit tõſus capillis ⁊ depila
tus barba. ſed euangeliſte nõ ſcripſerunt omnia. Et

quidem ꝙ fuerit tonſus: non poſſet per ſcripturā pro
bari. Sed de piliatio barbe poſſet ꝓbari. Dicit enim
yſayas in perſona dñi Corpus meum dedi percutienti
bus: ⁊ genas meas vellentibꝰ. Unde ipa mater aſpi
ciebat flebiliter ⁊ moroſe videre volebat. Tardente
autē hora dixit iohānes. Dña cōdeſcendamꝰ ioſeph
⁊ nichodemo ⁊ permittamꝰ aptari/tractari ⁊ ſepeliri
corpus dñi noſtri qꝛ ꝓpter nimiā morā pati poſſent
a iudeis calūniam ⁊ iniuriā. Ad hanc vocē dña tanꝙ
grata ⁊ deſerta cogitans ꝙ ipſi iohanni cōmiſſa eſt
noluit amplius contendere. ⁊ ſignans ⁊ benedicens
eū pmiſit aptari ⁊ tractari vt voluerūt. Tunc ioſeph ⁊
nichodemus ⁊ alii ceperūt inuoluere corpus ⁊ aptare
cū lintheamine; ſicut moris eſt iudeis. Domina vero
ſemper tenebat in gremio caput eius/quod ante ſibi
ſeruauerat aptandum. ⁊ magdalena pedes. Cum au
tem venerunt ad crura dixit magdalena. Rogo vos
vt permittatis me aptare pedes apud quos ſuꝫ miſe-
ricordiam conſecuta. Quibus pmittentibꝰ illa eos
tenebat ⁊ videbatur deficere pre dolore. ⁊ quos lacri
mis cōpunctionis irrigauerat: nunc multomagis la
crimis doloris ⁊ paſſiōis lauit. Aſpiciebat pedes ſic
perforatos vulneratos cruentatos ⁊ ſanguinolentos
⁊ amariſſime flebat. Nā vt veritas de ipa perhibuit
Dilexit multū: ideo fleuit multū. maxime in hoc vlti
mo obſequio magiſtri ſui ſic afflicti/ſic flagellati / ſic
vulnerati/ſic mortui ⁊ ſic ad nichilū redacti. Vix ſibi
vita ſtare poterat libenter expiraſſe ad pedes dñi ſui.
Non videbat remediuꝫ doloris ſui/nec cōſeruauerat
ei in talibus obſequi. Nouū ⁊ vltimū obſequiū eſt qđ
ei nunc pſtat. Et in hoc amaricatur aīa ſua: qꝛ nō po
teſt illđ facere vt vellet. Vellet eni totū corpꝰ aptare

lauare ⁊ vngere: ſ; nõ eſt tp̄s nec locus. Nõ pōt plus nec poterat illud: facit qđ pōt: lacrimis pedes lauat ⁊ deuote abſtergit/amplexat̄/oſculat̄/inuoluit/aptat/ fideliter vt meliꝰ pōt. Sic igit̄ aptato reliquo corpe reſpiciūt ad dn̄am vt ip̄a ꝯpleat/⁊ oēs planctū reincipiūt. Tūc ipſa videns ꝙ ampliꝰ nō poterat differre: ponit vultū ſuū ſup faciē filii dicēs. Fili mi dilectiſſime in gremio mortuū teneo: dur eſt diuortiū mortis. Jocunda ⁊ delectabilis fuit īter nos ꝯuerſatio tua/ſine querela ⁊ offenſa inter nos fuimꝰ ⁊ tu vt innocēs occiſus eſt. Fili mi fideliť tibi ſeruiui ⁊ tu michi ſ; in hac pugna tua doloroſa/nec tibi pr̄ auxiliari/voluit nec ego potui. Vn̄ teip̄m dereliq̄ſti ꝓ amore hūani generis qđ redimere voluiſti. Dura ⁊ penoſa ⁊ cara nimis fuit iſta redēptio. de qua tn̄ gaudeo ꝓ ſalute hoīm: ſ; in tuis doloribꝰ ⁊ ī morte tua affligor valde. Scio ꝙ tu nō peccaſti/⁊ tn̄ culpa occiſus ē morte valde turpiſſima ⁊ amara. Nō ergo fili diſiūcta ē nr̄a ſocietas/⁊ me a te nūc ſepari op;. Sepeliam ergo te meſtiſſima mater tua/ſed poſtea quo ibo ⁊ vbi morabor fili mi? Quō ſine te viuere potero? tecū libēter ego ſepelirer vt vbi eſſes ego eſſe; tecū/ſ; qꝛ nō poſſū corpe tn̄ ſepeliar mēte. Aia; meā ſepeliā ī tumulo cū corpe tuo eā tibi ꝯmitto/eā tibi ꝯmēdo. O fili mi ꝙ amara ē ſepatio iſta. Et iterim multomagis rigauit faciē. Fili: ꝙ magdalena pedes. Abſtergit aūt ⁊ deoſculat̄ eum ⁊ oculos eiꝰ ⁊ in quodā ſudario caput eiꝰ inuoluit ⁊ diligēter aptauit. Tandē iter; bn̄dixit ⁊ ſignauit eū. Tūc oēs adorātes flexis genibus ⁊ pedes eiꝰ deoſculantes accipiūt ⁊ portāt ad monumentu;. Dn̄a tenebat caput magdalena pedes reliqui aūt ſtabāt in medio Erat aūt ibi ꝓpe locu; crucifixiōis ſepulcrū vbi eū ſe

pelierũt genub⁹ flexis cũ magnis fletib⁹ ⁊ gemitib⁹ ⁊ ſuſpiriis. Quo facto mater ipm iteꝝ bñdixit ⁊ amplexabat ſtãs ſup eũ: ſ3 leuãtes eã poſuerũt magnum lapidẽ ad hoſtiũ monumenti. Joſeph autẽ volẽs redire ad ciuitatem: dixit dñe. Dña mea rogo vos ꝓpter deum ⁊ amorem filii veſtri dñi noſtri vt diuertatis in domũ meã ſcio ꝙ domũ propriã nõ habetis: vtamini mea vt veſtra oia mea vr̃a ſũt. Siliter ⁊ nichodem⁹ dicebat. O qualis cõpaſſio. Regina mundi nõ habet vbi caput ſuum reclinet. per hos dies lugubres viduitatis ſue ſub alieno tecto eã reducere op3. Uere dies viduitatis ſunt iſti. qꝛ dñs Jeſus erat fili⁹ eius/⁊ ſpõſus/⁊ pater/⁊ frater/⁊ omẽ bonu3: ⁊ oia ſimul eo morꝰ tuo ꝑdidit. Uere vidua eſt ⁊ derelicta/ ⁊ quo diuertat nõ h3. Jpſa autem ſe inclinãs humiliter ⁊ grãs agẽs rñdit ſe eſſe ꝯmiſſam iohãni. Quib⁹ ille iohãnes adhuc eu3 rogantib⁹ dixit ꝙ volebat eã ducere in montem ſyõ in domu3 vbi mgr̃ cenauit heri cu3 diſcipulis ſuis/⁊ ibi cu3 ea ſtare volebat. Jlli autem ſe inclinantes dñe ⁊ adorãtes ſepulcru3 receſſerunt. Et iſti (vt dicit euãgelium) remãſerunt iuxta ſepulcru3. Appropĩquãte autem nocte dixit iohãnes dñe Nõ eẽt honeſtũ hic morari vel de nocte redire in ciuitate3: iõ ſi vobis placet recedam⁹. Tunc ſurgit dña ⁊ genuflectentes ad ſepulcrum/ amplexat ⁊ bñdixit; ſepulcrum dicens Fili mi nõ poſſum ampli⁹ ſtare tecum ego recõmendo te pr̃i tuo. Et eleuatis oculis in celum cum lacrimis ⁊ affectu magno ait. Pr̃ eterne cõmendo vobis filium meum ⁊ aĩam meã quã dimitto cu3 eo. ⁊ ceperunt recedere. Cum autem fuerunt ad crucẽ ibi flexit genu ⁊ adorauit dicẽs. Hic requieuit fili⁹ me⁹ ⁊ hic eſt ſanguis ꝓcioſus ei⁹. Siliter ⁊ oẽs fecerũt. Cogitare

potes q̄ ipa prius crucē adorauit/ſicut ipa pri⁹ natuz filiū adorauit. Exinde recedūt xſus ciuitatē/ꝛ ꝑ viā xtebat ſe retro reſpiciēs. Cuz aūt fuerūt in loco vltra quē ſepulcruz ꝛ crucē āpli⁹ videre nō potuiſſent: vertit ſe flexit genu ꝛ adorauit. Similiter ꝛ oēs fecerūt cuz lacrimis Appropiquātes aūt ad ciuitatē ſorores dñe velauerūt eā tāq̄ viduā coopientes quaſi totū vultuz ei⁹ ꝛ p̄cedebāt dña quoqꝫ inter iohānem ꝛ magdalenā ſeq̄bat ſic velata. Tūc magdalena in ingreſſu ciuitatis volens ſumere viā q̄ ducit ad domum ſuā ꝛ illuc eos ducere: p̄uidit ſibi ante ꝛ dixit. Dña p̄cor vos amore mgr̄i mei eam⁹ ad domuz noſtrā ꝛ ibi melius ſtabim⁹. Scitis q̄ ipe libēter veniebat ad eā. Ipa veſtra ꝛ oīa mea vr̄a ſunt: rogo vt veniatis. Et hic plāgere reinciperunt. Dña aūt tacēte ꝛ annuēte xſus iohānem adhuc illa rogat iohānem. Qui rn̄dit. Decētius eſt vt eam⁹ ad montē ſyō maxime; q2 ſic rn̄dim⁹ amicis nr̄is/ſꝫ tu poti⁹ venies cuz ea. Dixit magdalena. bene ſcis q̄ veniā cū ea quocunqꝫ ierit/ ꝛ nunq̄ ꝛ dimittā eā. Intrantib⁹ autem illis in ciuitatē: cōcurrunt vndiqꝫ xgines ꝛ matrone bone cum ꝑpendere potuerunt/ꝛ aſſociāt eā vndiqꝫ fit planct⁹ magn⁹. Sꝫ ꝛ boni hoīes ꝑ quos trāſibant ꝯpatiebant ꝛ mouebātur ad fletū dicentes. Ecce magna iniuſticia facta eſt hodie per principes noſtros cōtra filium hui⁹ dñe/et deus pro eo magna ſigna oſtendit. Caueāt q̄d fecerīt Cum autem venerunt ad domum: tunc ipſa vertens ſe verſus illas inclinauit ſe gratias agens. Ipſe inclinantes et genuflectentes fecerunt planctum magnum. Intrauit ergo domina domum et magdalena ꝛ ſorores poſt eam. Johānes autem ponēs ſe ſup hoſtio rogauit illas vt redirent ad domos ſuas. quia

hora erat tarda:⁊ grãs agens clauſit hoſtium. Tunc dña p domũ aſpiciens dicebat. Fili mi dulciſſime vbi es? qꝛ hic te nõ video. O iohãnes vbi eſt fili⁹ me⁹? receſſit a nobis gaudium noſtruꝫ/nr̃a delectatio / lumẽ oculoꝝ noſtroꝝ receſſit aũt cum magna ãguſtia vt vidiſtis. Et hoc eſt qđ michi magis auget dolorem. qꝛ receſſit totus afflict⁹/tot⁹ lacerat⁹/tot⁹ anxius ⁊ ſitibundus/coact⁹ oppreſſus/violentat⁹. nec ei in aliquo ſubuenire potuim⁹. Oĩs dereliqrunt euꝫ/⁊ pat̃ eius omps de⁹ ipm noluit liberare. Et ꝙ cito hec oĩa facta ſunt: vos vidiſtis ꝙ nulli⁹ vnꝙ (vel celeratiſſimi hominis) ſic fuit accelerata/ꝑcipitata/⁊ fulminata dãnatio. O fili mi ac nocte capt⁹ fuiſti/in mane p̃ſidi traditus/⁊ in tercia ꝯdẽnat⁹. ⁊ iã mortu⁹ es. O fili mi ꝙ amara eſt iſta tua ſepatio ⁊ memoria turpiſſime mortis tue. Tãdem iohãnes rogat eã vt deſiſtat/⁊ in hũc modum ꝯſolat⁹ eſt eã. Tu aũt ſi ſcires eã ꝯfortare ⁊ ꝯſolari vt parũper comederet/⁊ alios comedere faceret qꝛ adhuc ieiuni ſunt/⁊ res parare ⁊ ſeruire: hoc facere deberes iuxta vires tuas. Poſtea benedictione a domina ⁊ ab aliis recepta diſcedas.

¶ De die ſancti ſabbati. Ca. lxix.

MAne autem facto ſtabat in domo ianuis clauſis dña/⁊ alie ſocie ei⁹ cũ iohãne afflicte ⁊ doloroſe tanꝙ orphane ⁊ plene merore nõ loquentes ſꝫ memores heſterne tribulatõis ⁊ ãguſtie ſedebãt ſimul aſpicientes adiuicẽ raptim/ſicut ꝯtingere ꝯſueuit in magna preſſura ⁊ calamitate grauatis. Pulſatũ fuit ad hoſtiũ ⁊ timuerunt qꝛ oĩa timebãt. ſecuritas eni eoꝝ diſceſſerat. Iuit autẽ iohãnes ad hoſtiũ: ⁊ aſpiciẽs vidit petrũ: ⁊ dixit. Petr⁹ eſt. Cui dña Aperi ei. Ingreditur petr⁹ verecund⁹ cuꝫ ſingultib⁹ magnis ⁊ fleti-

bus. Tunc omnes orare incipiunt/nec verbum pote-
rat loqui. Poſtea ſucceſſiue veniũt alii diſcipuli. Tã-
dem ceſſante fletu incipiũt loqui de domino ſuo. Di-
xit ergo petrus. Ego verecundor ꝛ confundor in me
nec deberem in veſtro cõſpectu apparerẽ quia dñm
meum q̃ me tantum diligebat: dereliqui ſic ꝛ negaui
Similiter ꝛ alii diſcipuli cum percuſſione palmaꝝ et
lachrimis ſe redarguebãt q2 eum dereliq̃rant. Dña
tũc dixit. Magiſter bonꝰ ꝛ paſtor fidelis receſſit a no-
bis/ꝛ nos remãſimus velut orphani: ſꝫ ſpero firmiter
ꝙ cito rehabebimꝰ eũ/ꝛ vos ſcitis q2 benignꝰ eſt filiꝰ
meꝰ bñdictꝰ. Ip̃e multum dilexit vos ꝛ multũ me di-
ligebat: nõ dubitetis q2 bene recuperabit vobis ꝛ li-
bẽter remittet oẽm offenſam ꝛ culpã. Tantus aũt fuit
permiſſiõe patris ꝯtra eum furoris ĩpetus ꝛ ita valuit
cum eo: iõ nolite turbari. Reſpondit petrus. Vere ita
eſt vt dicitis dña. Nã ego q̃ tñ vnodo vidi initia: fui
tãto timore ꝑcuſſus in atrio cayphe/ꝙ vix credebam
poſſe euadere: iõ eum negaui/nec fui memor v̄boꝝ
q̃bus p̄dixerat hoc michi quouſq3 me reſpexit. Tunc
querit maria magdalena q̃d ei p̄dixerat. Et reſpon-
dit a negatiõe ꝛ narrauit ꝛ addidit ꝙ alia plura p̄di-
xit eis in cena de paſſione ſua. Dixit dña. vellẽ audi-
re de his q̃ dicta vel facta ſunt in cena ꝑ eum. Et pe-
trus ãnuit iohãni vt ip̃e referret. Johãnes autẽ ince-
pit ꝛ narrat oĩa. Similiter ꝛ petrus querit de paſſiõe
dñi. Et iohãnes dicit totũ. Et ſic tã de his ꝙ̃ de aliis
q̃ fecit dñs ieſus cũ eis narrãt adinuicẽ/modo vnus/
modo aliꝰ. ꝛ ſic totũ diẽ de ip̃o ſermocinãdo ꝑcurrũt
O ꝙ̃ attẽte auſcultãtur iſta v̄ba. O quotiẽs dña/di-
cebat in narratione geſtoꝝ benedictꝰ ſit filius meus
Cogita in qua afflictiõe erãt. Quid enĩ eſt videre ꝙ

dña mūdi ꝑncipes eccl'iaꝝ ⁊ oīm populoꝝ ⁊ duces to-
tius exercitus diuini cultus ſic afflicti ⁊ timoroſi ſtāt
recluſi ī quadā domūcula neſciētes q̄d facere debeāt
niſi q̄ ſe ſic ꝯfortāt ⁊ cōferunt de ꝟbis ⁊ factis dñi ſui.
Dña tñ ſtabat mēte trāquilla ⁊ pacata / q̄r certiſſimā
ſpem habebat de reſurrectione filii ſui. Et in ip̄a ſola
remāſit fides die ſabbati: ideo ſpecialiter ei dies ſab-
bati attribuit. Nō tñ poterat ip̄a dña ꝓpter morte fi-
lii ſui letari. Sero autē facto poſt ſolis occaſum cū li-
cuit opari: maria magdalena ⁊ altera maria / venerūt
emere aromata ꝓ faciendis vnguētis. Sero aūt p̄ce-
dēti cuꝫ redierūt a ſepulcro dñi: cepert parare vſq₃ ad
ſolis occaſuꝫ. Poſtea ſiluert. Nā ſabbatū oportebat
cuſtodiri ſolis occaſu diei veneris: vſq₃ ad aliuꝫ ſolis
occaſuꝫ. Nūc ergo / vadūt emere aromata ad pothecā
dū deuote corp⁹ dñi ſui / eis ꝯpatientis ⁊ faciētis eaꝝ
volūtatē. Que poſtulāt aromata / ⁊ eligunt q̄ meliora
poſſunt / ⁊ p̄cio ſoluto redeūt parātes ſe ad faciēdū vn-
guenta. Cogita q̄ diligēter ⁊ deuote laborant ꝓ dño
ſuo cuꝫ lacrimis ⁊ ſuſpiriis vt meli⁹ poſſunt. Dña vo
⁊ apoſtoli reſpiciunt ⁊ forte iuuāt. Quib⁹ factis nocte
illa ſiluerunt. Et hec quedam meditatio deuota fidei
ſabbati de dña ⁊ ſociabus eius ⁊ diſcipulis.

¶ Quid fecit dñs Jeſus in ſabbato. Ca. lxx.

Venit autē meditatio q̄d fecit dñs Jeſus in ſabba-
to vel ī ip̄o die ſabbati. Nā ſtatim vt mortu⁹ fuit
deſcendit ad inferos ad ſctōs patres ⁊ ſtabat cū eis / ⁊
tunc fuerūt ī gloria. Nā viſio dei ē pfecta gloria. Cō-
ſidera q̄ta fuit ei⁹ benignitas in infernuꝫ deſcēdere:
q̄ta caritas ⁊ hūilitas. Poterat enī vnū angeluꝫ ad
eos mittere / ⁊ facere ſicut ſeruos ſuos liberari / et ſibi
preſentari / vbi voluiſſet. Sed nō ſuſtinuiſſet hoc amor

tan⁹s/humilitas ſua/per ſeipm̄ ī infernū deſcēdit/nec
vt ſeruos:ſꝫ vt amicos eos dn̄s oīm viſitauit/et ſtetit
ibi cum eis vſqꝫ ad diē dn̄icam ꝓpe aurorā. Cogita ⁊
mirare qualiter iubilāt ſcti pr̄es ī ſuo aduētu/replēti
īmēſa iocunditate:oī diſplicētia ꝓcul pulſa. Et ſtabāt
in cāticis ⁊ laudib⁹ corā eo. quas laudes potes ī hūc
modū meditari/imaginādo eos ac ſi eēnt ī corporib⁹
ſicut poſt reſurrectionē erūt. Silr aīaꝫ dn̄i noſtri ieſu
Cum ergo preſenſerunt eius aduentum occurrerunt
ei gaudentes ſeipſos exhortantes ⁊ dicentes.

¶ Canticum ſanctorum in limbo Ca. lxxi.

LEuate capita veſtra/quia venit redēptio veſtra.
Cōſurge cōſurge hieruſalē:ſolue vincla colli tui
Ecce ſaluator venit ſaluare nos a vīculo. Tollite por
tas principes veſtras ⁊ eleuamini porte eternales/et
introibit rex glorie. Et ꝓcidentes adorauerunt oēs.
Deinde ſurgentes ꝯtinuauerunt laudes dicētes: Be
nedictus q̄ venit in noīe dn̄i: de⁹ dn̄s ⁊ illuxit nobis.
Tu es deus ⁊ ſaluator noſter/⁊ abſqꝫ te nō eſt nobis
adiutor/redemiſti aīas noſtras tā diro carceri mācipatas.
O ineſtimabilis dignitas caritatis vt mundū
redimeres. aīam tradidiſti. ſedētes in tenebris ⁊ vm
bra mortis tā benigniſſime viſitaſti. Nūc effugaſti te
nebras a nobis/⁊ vīcula nr̄a diſrupiſti. Cōtriuiſti por
tas ereas/⁊ vectes ferreos ꝯfregiſti. Qui educis vin
ctos ī fortitudine/⁊ electos tuos ī leticia: nūc ſūt ado
ram⁹ te in ſecula. Et oēs ꝓcidētes adorauerunt eum
Tūc reſpōdit eis dn̄s Jeſus ⁊ dixit. Attēdite popule
meus legem meā. Pax vobis ⁊ leticia eterna. Ego
enim ſum domin⁹ deus veſter/qui eduxi vos de terra
egypti. Uacate ⁊ videte quoniam ego ſum deus/qui
creaui/redemi ⁊ ſaluaui vos. In capite libri ſcriptum

eſt de me vt faciã voluntatem patris mei. ꝛ ꝓpter ve
ſtrã ſalutem deſcẽdi. Pauper ego ſuꝫ ꝛ in laborib⁹ a
iuuẽtute mea. Intendebã ad ſaluãdas oĩs gẽtes: ſꝫ
filii alieni mẽtiti ſunt michi. Amici mei ꝛ ꝓximi mei
aduerſuꝫ me cogitabãt mala. Oẽs vidẽtes me deriſe
rũt me. Et fui flagellat⁹ tota die: ꝛ caſtigatio mea in
matutinis. Foderũt man⁹ meas ꝛ pedes meos dinu
merauerũt oĩa oſſa mea. Dederũt in eſcã meã fel. ꝛ in
ſiti mea potauerũt me aceto. Dormiui ꝛ ſepult⁹ ſum:
ꝛ caro mea requieſcet in ſpe. Ego aũt in te ſpaui pater
ꝛ adiiciã ſup oẽm laudẽ tuã. Tu es refugiũ meũ a tri
bulatiõe q̃ circundedit me. Protexiſti me a cõuentu
malignãtiuꝫ a multitudine opantium iniq̃tatẽ. Attẽ
de ergo dñe ꝛ miſerere mei: ꝛ retribuã eis. Bñdictuꝫ
ſit nomen maieſtatis tue ineternum: ꝛ repleat maie-
ſtate tua oĩs terra fiat fiat. Et ſcĩ pres. Dñe refugiũ
fact⁹ es nobis a gñatiõe in gñationem. Niſi qꝛ adiu-
uiſti me: ſemp habitaſſet in iferno aĩa mea. Sed me-
mor fuiſti nr̃i dñe de⁹ noſter: redemiſti nos in ſangui
ne tuo. Oſtẽdiſti faciem tuã: qꝛ deſiderauim⁹ valde.
Oĩs t̃ra adoret te de⁹: ꝛ pſalmũ dicat noĩ tuo dñe. Et
ꝓcidentes adorauerũt euꝫ cũ gaudio magno ꝛ leticia
Et in talib⁹ laudib⁹ ꝛ cãticis ꝛ iubilatiõib⁹ ſteterũt in
limbo/ vſqꝫ ꝓpe aurorã dei dñice in ꝯſpectu angeloꝝ
ibi exiſtẽtiũ ꝛ cũ eis iubilãtiũ. Tunc accipit eos dom⁹
educẽs ab iferis in exultatiõe/ ꝛ ante eos gl'ioſe ꝓce
dẽs/ poſuit eos in padiſo deliciaꝝ. Aliquãto morula
facta cũ eis/ ꝛ cum helya ꝛ enoch eũ recognoſcentib⁹
adorãtib⁹ ꝛ exultãtib⁹: dixit eis. Tps eſt vt excitẽ cor
pus meũ: vadã ꝛ reſumã illd. Qui oẽs ꝓcidentes di
xerũt. Ite dñe rex glorie/ ꝛ cito redite ſi placet qꝛ glo
rioſiſſimũ corp⁹ veſtrũ plurimũ affectam⁹. Habes er

go q̄ circa dn̄m ieſuȝ ⁊ matrē ⁊ diſcipulos ⁊ ſctōs p̄ſes
meditari poſſis die ſabbati an̄ reſurrectionē. Ber. di-
cit de cruce. Meditare (inquit) depōnem corporis xp̄i
crucifixi ⁊ vide ſi aliq̄d eſt in eo qđ nō oret ꝓ te ad pa
trē diuinū/ illđ caput multiplici ſpinaꝝ denſitate vſq3
ad cerebrū ꝯfixuȝ eſt dū ꝯfigit̄ ſpina ſpinis pctōꝝ ait
dn̄s p᷑ ꝓphetā. Circūdedit me popul⁹ iſte: vt me dele
ret vt ne caput tuū/ nec tua vulneraret̄ intētio. Caliga
uerūt oculi tui in mortē: ⁊ illa luminaria q̄ illuminānt
orbē: ad horā extincta ſunt. Nōne illis obtenebrātib⁹
tenebre facte ſunt ſup vniuerſam terrā/ ⁊ illa duo ma
gna luminaria cū illis ſubmota ſunt. Hoc aūt totum
factū ē vt auerterent̄ oculi ne viderēt vanitatē/ ⁊ ſi vi
derēt nō adhererēt. Aures ille q̄ audiūt i celis ſanct⁹
ſanct⁹ ⁊c. audierūt in terra demoniū habes. ⁊ crucifi
ge crucifige eū. Et qđ hoc: Ne aures tue obſurdeſce
rēt ad clamorē pauperis/ ne reciperēt auditū vañe de
tractiōis. Specioſa facies illa pre filiis hoim̄ ſputis
illita ē/ afflicta colaphis/ addicta deluſionib⁹. ſic enī
ſcriptū ē. Ceperūt ſpuere in eū ꝑcutere faciē ei⁹/ ⁊ illu-
dere eum dicētes. Prophetiza nobis quis te ꝑcuſſit.
Quare hoc: vt facies tua illuminaret̄/ illuiata ꝯfirma
ret̄ ⁊ diceret̄ de te: vultus ei⁹ nō ſunt āpli⁹ in diuerſa
mutati. Os illud qđ docet angelos ⁊ hoīes qđ dicit
⁊ facta ſunt: felle ⁊ aceto potatū ē/ ⁊ hoc factū ē vt vi-
tatē ⁊ iudiciū loqueret̄ os tuū: cōfiteret̄ dn̄m deuȝ ſuū
Man⁹ q̄ formauerūt celos extēſe ſūt i cruce/ clauiſq3
ꝑforate duriſſimis/ vt tue man⁹ extēderent̄ ad inopē.
vt dicere poſſis. Aia mea in manib⁹ meis ſemꝑ. Q đ
tenem⁹ in manib⁹: nō facile obliuiſcimur. Sic q̄ ſuā
aiam bñ ip̄rimit orōni nō tradit eā obliuiōi. Pect⁹
in quo ſunt theſauri ſapiētie ⁊ ſciētie abſconditi lācea

vulneratum eſt:vt pect⁹ tuum a prauis cogitatiōib⁹
mundaret mundatuʒ ſanctificaret:ſanctificatū ꝯſer-
uaret. Pedes illi quoꝝ ſcabellū adorare debem⁹ qm̄
ſanctuʒ eſt/dura crucifixione cōfixi ſunt.ne pedes tui
feſtinarēt ad maluʒ/ſʒ ſemꝑ viā mādatoꝝ dei incede
rēt. Quid plura:⁊ ipe dixit ꝑ pſalmiſtā. Foderūt ma
nus meas ⁊ pedes meos:dinumerauerūt oīa oſſa mea
Pro te carnē ⁊ aīam ſuā poſuit/vt tūc corp⁹ ⁊ ſpm̄ vē
dicaret ſibi/toto ſe totū te ꝯparauit. Ecce gloria ⁊ ho
nore coronat⁹ in dextera tue maieſtatis aſſiſtit vultui
tuo ꝓ nobis. Caro enī ⁊ frater noſter eſt. Reſpice dn̄e
in faciē xp̄i tui/q̄ tibi obediēs vſqʒ ad mortē fact⁹ eſt
nec deberēt recedere ab oculis tuis cicatrices eius in
ꝑpetuū/vt ſic memineris q̄tam ab eo ꝓ pctīs nr̄is ſa
tiſfactionē receperis Utinā appēdas pctā nr̄a qb⁹ irā
meruim⁹/⁊ calamitatē quā ꝓ nobis paſſus ē innocēs
fili⁹ tu⁹ in ſtatera:vt ſic effundas ſuꝑ nos miām tuaʒ
Grās tibi dn̄e referat oīs ligua ſuꝑ pietate tua/q̄ vni
co filio cordis tui nō pepciſti:ſʒ ꝓ nobis oīb⁹ illuʒ tra
didiſti in mortē/vt q̄ euʒ quaſi fidelē aduocatuʒ habe
rem⁹ corā te in celis. Et tibi dn̄e fortiſſime ʒelotes q̄d
grāꝝ referā:q̄d ꝓ noſtra ſalute facere debuiſti ⁊ nō fe
ciſti? Ab imo pedis vſqʒ ad vticē capitis totū te ī aq̄s
paſſionū demerſiſti.vt me totuʒ de illis extraheres/⁊
intrauerunt vſqʒ ad aīam tuā. Nā aīam tuā in mortē
tradidiſti:vt meam perditam tibi redderes.

¶ De reſurrectione domini apparitio prima quomo
do apparuit matri ſue. Ca.lxxii.

Ueniens dn̄s cū honorabili multitudine āgeloꝝ
die dn̄ico ſummo mane:⁊ reſumēs ill'd corp⁹ ſan
ctiſſimū ex monumēto clauſo: ꝓceſſit vtute ꝓpria re
ſurgēdo. Eadē aūt hora ſummo mane maria magda

lena/⁊ maria iacobi ⁊ ſalome licētia priꝰ petita a dn̄a
ceperūt ire cū vnguētis ad monumētū. Dn̄a domi re
māſit/⁊ orabat dicēs. Pater piiſſime ſicut ſitis mor-
tuꝰ ē filiꝰ meꝰ/⁊ īter latrones crucifixꝰ/⁊ ego ſepeliui
eū manibꝰ meis. ſȝ potēs eſtis dn̄s reddere incolumē
Rogo maieſtatē vr̄am vt eū michi reddatis. Ubi eſt
ip̄e? quare tardat tm̄ ad me venire Remittite eū obſe
cro michi. qꝛ nō deſcit aīa mea niſi videā illū. O fili
dulciſſime qd eſt de te: qd agis? Cur moraris? Rogo
te ne differas ampliꝰ ad me venire. Tu ei dixiſti/tercia
die reſurgā. Nōne fili mi ē hodie tercia dies Nō heri
ſȝ an̄ heri fuit dies illa mala ⁊ amara valde dies cala
mitatis ⁊ meroris tenebrarū ⁊ caliginis dies ſepatōis
⁊ mortis. Nūc ergo fili mi ē hodie tcia dies/Exurge
igr̄ glia mea/⁊ oē bonū meū ⁊ redi ſup oīa te deſidero
videre. Cōſolet me tuꝰ reditꝰ quē ſic ɔtriſtauit receſ-
ſus. Reuertere igitur dilecte mi. Ueni dn̄e ieſu. Ueni
ſpes mea. Ueni ad me fili mi. Ea igit ſic orante ⁊ la-
crimas dulcit fundente ecce ſubito venit dn̄s ieſus in
veſtibꝰ albis vultu ſerenꝰ ſpecioſꝰ ⁊ gaudioſꝰ ⁊ dixit ei
Salue ſctā parēs. Et ſtati illa ſextens: es tu (iqt) filiꝰ
meꝰ ieſus. Et flexis genibꝰ adorauit eū. Et ille ſilr fle
xit genu dicēs Mr̄ mea dilectiſſima/ego ſū/reſurrexi
⁊ adhuc tecū ſū. Eis aūt ſurgētibꝰ ip̄a cū gaudio ample
xās eū vultū vultui applicās fortit ſtrigebat requieſcēs
totalit ſup eū. Et ip̄e eā ſuſtētabat. Poſt ea ſedētibꝰ
illis parit: diligēter ⁊ curioſe intuebat eū ī vultu ⁊ cica
tricibꝰ manuū ⁊ ꝑ totū: querēs ſi oīs dolor ab eo receſ
ſerat. Et ille. Reuerēda mr̄ omis dolor a me abceſſit
mortē/dolorē/⁊ oēs āguſtias ſupaui/nec de cetero ali
quid ſentiā. Et illa. Bn̄dictꝰ ſit pater tuꝰ/q te michi
reddidit: exultatum ⁊ laudatū ſit nomē eiꝰ in ſecula.

Stant ⁊ colloquunt gaudentes ⁊ paſcha ducẽtes de
lectabiliter ⁊ amabiliter. Narrat ei ieſus qualiter po
pulum ſuum liberauit de inferno ⁊ omnia magnalia
que fecit in illo triduo.

¶ Quõ magdalena ⁊ alie mulieres iuerũt ad monu
mentũ. Math. xxviii. Mar. xvi. Lu. xxiiii. Ca. lxxii.

MAria magdalena ⁊ alie due marie ibãt diluculo
vt dixi ad monumẽtũ. Dũ ergo fuerũt extra por
tã ciuitatis reducebãt ad memoriã afflictiões ⁊ dolo
res mgr̃i ſui: ⁊ in oib⁹ locis in qͥbus notabiliter ꝯtra
ipm vel per ipm aliqͥd factũ fuerat aliq̃ntulũ ſuſtine
bãt genuflectentes ⁊ terrã oſculãtes/gemit⁹ ⁊ ſuſpi
ria dãtes atq3 dicẽtes. Hic obuiauim⁹ ei cũ cruce ſup
collũ qñ mr̃ ei⁹ ſemimortua facta fuit. Et hic xͥtit ie
ad mulieres. Hic crucẽ depoſuit fatigat⁹. Sup iſtũ la
pidẽ appodiauit ſe parũp. Ibi fuit vbi ſic crudelr̃ ipu
lerũt ⁊ fortir̃ ⁊ expuer̃t in eũ ⁊ veloci⁹ ãbulare ⁊ quaſi
currere fecer̃t. hic expoliauerunt eũ nudum. Et hic in
crucis patibulo affixer̃t. Et tũc magno clamore ⁊ in
datiõe lacrimaꝝ ꝓciderũt in facies ſuas ⁊ adorauer̃t
⁊ oſculate ſunt crucẽ adhuc ꝓcioſo ſanguĩe rubricatã
Deinde ꝓgẽtes ⁊ eũtes xͥſus ſepulcrũ dicebãt. Quis
reuoluet nobis lapidẽ ad hoſtio monumẽti? Et reſpi
cientes vider̃t reuolutũ lapidẽ: erat qͥppe man⁹ val
de ⁊ ãgelũ dñi ſedẽtẽ ſup eũ q̃ dixit eis Nolite timere
⁊c. vt in euãgelio. Ille vero fraudate ſpe ſua q̃ puta
bãt corp⁹ dñi inuenire nõ attendẽtes xͥba ãgeli ꝯterri
te redeũt ad diſcipulos dicẽtes Corp⁹ dñi ſublatũ eſt
Tũc iohãnes ⁊ petr⁹ cucurrer̃t ad monumentũ. Atte
de currũt ipi ⁊ magdalena ⁊ ſocie poſt eos. Oĩs cur
rũt ad q̃rendũ dñm ſuũ/cor ſuũ ⁊ aĩam ſuã currit mul
tum fideliter/frequẽter ⁊ maxĩe. Cũ aũt venerũt ad

monumentū: aſpiciētes in eo nō īueneͬt corp⁹ ſʒ vide runt lintheamina ⁊ ſudariū/⁊ receſſeͬt. Querūt dn̄m ſuū ⁊ nō īueniunt/⁊ neſciūt vbi āpl⁹ eum q̄rant. Igr̄ dolentes ⁊ flentes recedunt. Marie xp̄o remāſeͬt ibi ⁊ reſpicientes in monumento: videͬt duos āgelos ſe dentes in ſtolis albis. q̄ dixeͬt eis. Quid q̄ritis viuē tē cuʒ mortuis? Ille aūt nec tunc attendeͬt xp̄ bacoꝝ nec aliquā ꝯſolationē recepeͬt de viſitatiōe: angeloꝝ qꝛ nō q̄rebāt āgelos: ſʒ dn̄m angeloꝝ. Et ille due ma rie elōgaueͬt ſe territe aliq̄ⁿtuluʒ ⁊ ſedebāt dolentes Magdalena neſciens q̄d faceret qꝛ ſine mgr̄o ſuo vi uere nō poterat/⁊ vbi eū nō īueniebat/ vbi euʒ q̄reret ignorabat. ſtabat ad monumētuʒ foris plorās. Iteꝝ ergo reſpiciēs in monumētū (qꝛ ſemꝑ ſꝑabat eū ibi vi dere vbi euʒ ſepelierāt) vidit ipōs āgelos ſedentes q̄ dicunt ei. Mulier q̄d ploras? Quē q̄ris? At illa. Tu lerunt dn̄m meū/⁊ neſcio vbi poſueͬt euʒ. Uide mira bilē opinionē amoris. Paulo ante audierat ab vno āgelo qꝛ reſurrexerat: deīde a duob⁹ qꝛ viuebat. Nec recordabat̄ qꝛ amor hoc faciebat/qꝛ aīa ſua erat vbi mgr̄ ſu⁹ erat. Neſciebat cogitare loq̄/vel audire niſi de ipō. Cuʒ aūt ſic ploraret nec curaret de āgelis ma giſter ſu⁹ nō potuit ſe āplius tenere. Dn̄s ergo ieſus hoc refert mr̄i ſue dicens ꝙ voluit ire ad ꝯſolāduʒ eā Et mr̄ bn̄facis qꝛ multū te diligit ⁊ de tua morte mul tū doluit: ſʒ memēto redire ad me ⁊ āplexās dimiſit eā

¶ Scd̄a apparitio quō apparuit marie magdalene. Marci vltimo. Johannis. xx. Ca. lxxiiii.

Uenit igit̄ ad monumentū ad ortū vbi erat mag dalena ⁊ dixit ei. Mulier q̄d ploras? Et illa ad huc non cognoſcens vt ebria amore dixit. Dn̄e ſi tu ſuſtuliſti eū dic michi/⁊ ego tollā eū. Semꝑ enī ſpera

bat audire noua de dilecto ſuo. Et dixit dñs ad eam. Maria. Ipſa autē quaſi reminiſcens et cognoſcens vocē ei⁹ cum gaudio dixit. Raboni id eſt magr̄. Dñe vos eſtis quem querebam: quare tandiu celaſtis? Et currens ad pedes eius oſculari volebat. Dñs vero volens eā ad celeſtia eleuare quereret eũ in terra amodo. Dixit. Noli me tāgere. Nūdum enī aſcēdi ad patrem meũ. Sꝫ dic fratrib⁹ meis. Aſcēdo ad patrem meũ ꝛ p̄rem veſtrũ deũ meũ ꝛ deũ veſtrum. Et addidit. Nōne p̄dixerā tibi ꝙ tercia die reſurgerē? quare me in ſepulcro q̄rebas? Et illa. Dico vobis magr̄ ꝙ tantus doloꝛ de acerbitate paſſionis ꝛ moꝛtis veſtre coꝛ meũ repleuerat: ꝙ oīm oblita de nichilo recoꝛdabar/niſi de veſtro coꝛpoꝛe moꝛtuo/ ꝛ de loco vbi ſepelierā eum iō vnguenta hoc mane detulerā. Bn̄dicta ſit magnificentia veſtra: qꝛ reſurgere ꝛ ad nos redire dignata eſt. Stant igitur dilecti cum iocunditate ꝛ gaudio maximo. Ipſa autem curioſe aſpicit eum et interrogat de ſingulis; ꝛ reſpōſum alacritatis recipit Nunc igitur ꝛ hic eſt magnum paſcha. Licet autem dñs a principio ſic reſpōderit ei: vix tñ credere poſſũ quin eum familiariter tangeret anteꝙ ille recederet oſculando pedes ꝛ manus ſꝫ diſpenſatoꝛie ſic fecit a pꝛincipio. vel qꝛ talē ſe oſtendebat qualis erat in coꝛde ipſius. vel quia vt dixi volebat animum eius leuare ad celeſtia. Vñ bernar. Pie enim credi pōt ꝙ quē ſic amanter ꝛ ſingulariter ante oīs qui ſcripti reperiunt̄ viſitabat; ad letificandum eam nō ad cōturbādum lactabat. Miſterialiter igit̄ nō ꝑtinaciter dixit illud v̄bum. qꝛ non ꝑtinax nec durus benigniſſimus dñs eſt maxime diligētibus eũ. Poſt aliquā moꝛam dixit dñs ꝙ alios opoꝛtet eũ viſitare. Tunc magda-

lena quaſi nūq̄ volēs ab eo diſcedere dixit ei. Dn̄e vt video ꝯuerſatio vr̄a nō erit amō nobiſcū ſicut ꝯſueueratis: rogo ne obliuiſcamini mei. Memētote dn̄e bn̄ficioꝝ q̄ michi ꝯtuliſtis ne pereāt/ familiaritatis ⁊ dilectiōis quā habuiſtis ad me recordemini dn̄e deus meus. Et dn̄s ad eā. Noli timere ſʒ ꝯfide ⁊ ꝯſtās eſto qꝛ ſemꝑ tecū ero. Tunc bn̄dictōe ab eo accepta ⁊ xp̄o diſcedente venit ad ſocias ſuas/ ⁊ hec nunciauit eis. Ille vero de reſurrectiōe gaudentes: ſʒ qꝛ nō viderāt eum dolentes recedunt cum ea.

¶ Tercia apparitio qualiter apparuit tribꝰ mariis. Math. vltimo. Ca. lxxv.

Cum ergo iſte tres marie ſimul ꝑgerēt: anteq̄ venirent ad ciuitatē apparuit eis dn̄s dicēs Auete Ille vero vltra q̄ dici poſſet exhilarate/ ⁊ ꝓcidētes tenuerūt pedes eius. Hec ſimiliter querunt ⁊ aſpiciūt/ et reſpōſuʒ iocūditatis accipiūt/ ⁊ faciūt magnū paſcha Dixit eis dn̄s. Dicite fratribꝰ meis vt vadāt in galileā vbi me videbūt ſicut ꝑdixi eis. Uides q̄ mgr̄ hūilitatis vocat diſcipulos fratres. Nunq̄ hāc x̄tutē dimiſit Tu aūt ſi de ꝑdictis vis itelligētiā ⁊ ꝯſolationē habere recordare de his que ſepe dixi: ſcʒ vt in oībus locis ⁊ factis ita ſis animo ac ſi preſens eſſes corpore

¶ Quarta apparitio qualiter apparuit ioſeph qui ſepelierat eum/ ex euangelio nichodemi Ca. lxxvi.

Diſcedēs aūt dn̄s a mariis apparuit ioſeph q̄ ſepelierat eū Captꝰ enī erat a iudeis ꝓpter eū ⁊ recluſus ī quodā cubiculo diligēter ſigillato/ ⁊ poſt ſabbatū eū interficere volebāt. Apparuit autem ei dn̄s ieſus ⁊ faciem eius exterſit obſequium dedit/ ⁊ ſaluis ſigillis in domum propriā reportauit. ¶ Quinta apparitio qualiť appuit iacobo mīori Ca. lxxvii.

Apparuit poſtea etiã dñs ieſus iacobo minori q̃ vouerat nunq̃ mãducare niſi videret euʒ reſuſcitatum. Dixit ergo ei dñs ieſus/ ⁊ his q̃ cum eo erant. Ponite mẽſam. Deinde panẽ accipiẽs bñdixit ⁊ dedit ei dicens. Comedite dilecti fratres mei/ qꝛ filius hominis reſurrexit a mortuis. Sic ait hierony.

¶ Sexta apparitio qualiter apparuit petro. Luce. xxiiii. Ca. lxxviii.

Cum autẽ magdalena ⁊ ſocie reuertẽtes domum narraſſent diſcipulis reſurrectionẽ dñi: petrꝰ triſtis qꝛ dñm nõ viderat/ nec q̃ſcere valẽs ob amoris magnitudinẽ receſſit ab eis/ ⁊ ſolꝰ ibat ad ſepulcrum. Neſciebat enĩ vbi euʒ alibi inueniret. Dum ergo iret dñs ieſus ei apparuit dicens. Pax tibi ſymõ. Tũc petrꝰ ꝑcutiens pectꝰ ſuũ cũ lacrimis ad terrã ꝓcidẽs dixit. Dico culpã meã/ qꝛ te dereliq̃ ⁊ pluries negaui. ⁊ oſculatꝰ eſt pedes eiꝰ. Dñs aũt eũ erigẽs oſculatꝰ eſt eũ dixitqꝫ ei. Pax tibi. Noli timere oĩa pctã dimiſſa ſunt tibi. Bñ ego ſciebã vt ꝑdixi tibi. Nũc ergo vade ⁊ ꝯfirma fratres tuos/ ⁊ ꝯfide qꝛ mortẽ ⁊ oẽs aduerſarios deuici. Hic ergo ſilr fit magnũ paſcha. Stant et loquunt̃ mutuo. ⁊ diligenter petrꝰ aſpicit euʒ ⁊ ſingula notat. Bñdictiõe xpo accepta rediens ad dñam et ad diſcipulos oĩa narrat. Scire aũt debes ꝙ de apparitiõe dñi facta matri nil habetur in euangeliis iõ poſui eam ante alias qꝛ ſic videtur tenere eccleſia vt in legenda de reſurrectione habetur.

¶ Quõ dñs ieſus rediit ad ſctõs patres Ca. lxxix.

Dominus ieſus cum receſſit a petro: nundum viſitauerat ſanctos patres poſt reſurrectionez ſuã quos in paradiſo deliciaꝝ poſuerat. Redit ergo ad eos ꝓcidens in ſtola cãdida cuʒ multitudine ãgeloꝝ

Quem in tanta gloria aſpiciẽtes a lõge cum ingẽti gaudio cum canticis ⁊ laudibus ſuſceperũt/dicentes Ecce rex noſter venite occurram⁹ obuiã ſaluatori noſtro. Magnum principium ⁊ regni eius nõ erit finis Dies ſanctificatiõis nr̃e illuxit nobis. Uenite om̃es ⁊ adorate dñm. Et ꝓcidẽtes in terra adorauerunt eũ Et poſt ſurgẽtes ⁊ ſtantes coram eo reuerẽter ⁊ iocũde ꝯpleuerũt laudes ſuas dicẽtes. Uicit leo de tribu iuda. Refloruit caro tua dñe. Adimples nos leticia cũ vultu tuo dñe delectatiões in dextera tua vſq; i finẽ Reſurrexiſti gloria noſtra: exultabimus ⁊ letabimur in te. Regnũ tuũ dñe regnũ oĩm ſeculoꝝ. Dñatio tua in om̃i gñatione ⁊ gñationem. Et nõ diſcedimus a te reſuſcitabimus et nos / ⁊ nomen tuum exultabimus. Precurſor pro nobis ingreſſus es põtifex fact⁹ ineternum. Hec eſt dies quam fecit dñs/ exultemus et letemur in ea. Cantate dño canticum nouũ q2 mirabilia fecit. Appropinquante hora veſptina dixit eis dñs ieſus cõpatior fratribus meis q̃ ꝓpter mortem meã cõtriſtati ſunt ⁊ cõterriti ⁊ diſperſi vt oues errãtes/ ⁊ multum deſiderant me videre. Uadam ergo et oſtendam me ipſis. Confortabo ⁊ cõſolabor eos ⁊ cito reuertar ad vos. At illi ꝓcidentes adorauerunt ⁊ dixerunt. Domine: ſic fiat vt dixiſti.

¶ Septima apparitio quõ apparuit duobus diſcipulis euntibus in emaus. Ca. lxxx.

CUm ergo ex diſcipulis eius duo irent ad caſtellũ Emaus quaſi deſperati de ip̃o ⁊ eſſent triſtes de his q̃ acciderant conferendo dñs ieſus venit ⁊ iunxit ſe illis in ſpecie peregrini/ ⁊ ibat cũ illis interrogans eos ⁊ reſpondens ⁊ conferens verba ſalubria. Tandem coactus ab eis intrauit cũ illis ⁊ manifeſtauit ſe

illis. Attende ꝛ cogita multiplicem bonitatem dñi. Primo q: nō potuit eius ferueñs amor ſuſtinere ſuos ſic errare ꝛ ꝯtriſtari. Vere fidus amicus eſt ꝛ fidelis comes benignus dñs iūxit ſeipſis q̄rit triſticie cauſaꝫ ꝛ exponit eis ſcripturas inflāmās corda eoꝝ ad oēm rubiginem extirpandam. Sic quotidie nobiſcū facit ſpūaliter. Si enī in aliqua grauati ꝑplexitate vel accidia de ipſo loquimur/ſtatim adeſt ꝯfortans ꝛ illuminās corda nr̄a ꝛ inflāmans in amorē ſui. Optimum eſt enī remediū cōtra tales peſtes loqui de deo. Quā dulcia faucibus meis eloq̄a tua ſup mel ori meo. Similiter ꝛ cogitare de deo. Concaluit cor meum intra me. Scd̄o ꝯſidera bonitatem dei nō ſolū ex amore vt dixi:ꝫ etiā ex hūilitate ꝓfunda. Attende qualiter vadit cū eis dñs olim. Nōne tibi videt̄ ad primordia humilitatis rediſſe? Exemplū enī reliq̄t nobis ſimilia faciendi. Sꝫ in alio attēde dñi humilitatē:q: non eſt dedignatus hos diſcipulos inferioris gradus. Nō enī erāt iſti de ap̄lis:ſed de aliis diſcipulis minoribus et tū familiariter iungit ſe eis loquitur ꝛ vadit cum eis. Nō ſic elati. Nolūt enī loqui niſi cū magnatib⁹ ꝛ cōuerſari ꝛ ambulare. Item in alio loco relucet iterum ſua hūilitas. Nam ſi ꝯſideras/videbis ꝙ elati nolūt ampulloſa ſua oſtēdere inter paucos:ſed dñs cū duobus loquit̄ archana ſua. Non vilipendi paucos:īmo nec vnū. Patꝫ de ſamaritana. Tercio ꝯſidera dñi bonitatem q̄tum ad pn̄s negociū quō inſtruit diſcipulos in minorib⁹ reficit ꝛ ꝯſolat̄/fingit ſe longius ire vt eoꝝ augeat deſiderium vt inuitet̄ ꝛ teneat̄ ab eis. Et poſtea benigne intrat cū eis/ panem accipit ꝛ benedixit manibu s uis ſanctis/ frangit ꝛ porrigit/ꝛ ſe ſpm eis reuelat. Et hoc quotidie facit nobiſcū inuiſi-

biliter. Nam teneri vult ⁊ inuitari per deſideria ōrōnes aſſiduas: ⁊ deuotas meditationes imo opʒ orare ⁊ non deficere vt ipſe docuit. Quod ad noſtrā eruditionē fecit ſcʒ vt intēdamus ad opa pietatis ⁊ hoſpitalitatis / ⁊ quomodo non ſufficit eloquia diuina legere vel audire: niſi opere ꝯpleantur. Attende etiam ꝙ non tunc dedit illis diſcipulis magnam ſui copiam: ſed ſtatim porrecto eis pane / euanuit ab oculis eorum. Nam alios conſolari volebat cum quibus etiā iſtos conſolatus eſt.

¶ Octaua apparitio quomodo dominus ieſus apparuit diſcipulis recluſis in die reſurrectionis. Luce xxiiii. Johannis. xx. Ca. lxxxi.

Redierūt ergo ꝑdicti duo diſcipuli ſtatim in hieruſalem ⁊ inuenietes alios diſcipulos ꝯgregatos abſente thoma narrauerūt eis / pariterqʒ audierunt qꝛ ſurrexit dn̄s ⁊ apparuit ſymoni. Tunc dn̄s intrans ad eos ianuis clauſis ſtetit in medio eoꝝ dicēs Pax vobis. Diſcipuli vero ꝓcidentes ad terram et ſuā culpam dicētes qꝛ ſic eū dereliqrant ip̄m alacriter ſuſceperunt. Tunc dn̄s ait. Surgite fratres mei: qꝛ oīa pctā vr̄a vobis dimiſſa ſunt. Stat igr̄ familiariter inter eos oſtēdit eis manus ⁊ latus / aperuit eis ſenſum vt intelligāt ⁊ cognoſcāt reſurrectionē ſuam. Petit ſi hn̄t aliqd ad comedendum / ⁊ mādūcat cum eis partē piſcis aſſi ⁊ fauū mellis. Inſufflat in eos et dat eis ſp̄m ſctm̄. Uides qm̄ oīa plena ſunt iocunditate ⁊ ſapiētia. Gauiſi ſunt ergo diſcipuli viſo domīo. Letant̄ coram eo qui ſic erant prius pauefacti. O ꝙ libenter ei porrexerūt vt comederet ꝙ fideliter ei miniſtrabant ⁊ ꝙ iocunde aſſiſtebant ei. Cogita dominam eſſe ibi ⁊ diſcipuli cōgregabant̄ ad eam / qui fa-

millariter ſedebant iuxta filium ſuũ. Dñs autẽ ieſus
de manibꝰ coꝝ cibum reuerenter ſuſcipit ⁊ reuerẽter
matrẽ honorat corã diſcipulis. Nec omittas magda
lenam diſcipulã ⁊ aplõꝝ apoſtolam ꝯſpicere qualiter
ad pedes dñi more ſolito ſedet: diligenter audit ꝟba
eius/⁊ ſic quid põt gaudioſe ⁊ toto affectu miniſtrat.
O qualis eſt nũc iſta domũcula/ ⁊ q̃ glioſum habita
re in ea. Nõne tibi videt̃ in ea magnũ paſcha ſi aliq̃d
deuotiõis ſentis? Puto ſic. Sʒ parum ſtetit dñs cum
eis/q: erat quaſi ſero: tñ forte ipſi coegerũt eũ aliq̃tu
lum plus ſtare rogãtes ne ſic cito recederet. An non
credis ꝙ magdalena ſedet ad pedes eiꝰ tenẽs eum
cõfidenter ⁊ cum reuerenti audacia ne diſcederet ita
cito? Erat eni indutus veſtibus albiſſimis glorie ſue:
ſic enĩ eum tenebat/nõ p̃ſumptuoſe/ ſʒ ꝯfidentẽ facie
bat ſicut diligens ⁊ dilecta/nec dño diſplicebat. Te-
neri enĩ vult/vt pʒ in duobus diſcipulis euntibus in
emaus. Tandẽ dñs reuerentia matri facta ⁊ ab ea ſi
militer recepta bñdicens oẽs receſſit ab eis. Ipſi ꝟo
de reuerſione rogauerunt eum. Remãſerunt autẽ fa
melici ⁊ ſitibundi de dño ſuo de quo tantam copiam
habere cõſueuerant/eum ſepe deſideriis reuocantes
Vidiſti quõ hodie habuiſti paſcha. Nam oĩs ſupra
dicte apparitiões fuerũt in die paſche. Sʒ ſi forte au
diſti ſed non ſenſiſti q: nec forte paſſionem habuiſti.
Credo ꝙ ſi in paſſionẽ ſcires cõuerti mentẽ haberes
vnitã nec ad varia mũdana diſpſam. Tunc vero dñs
ieſus rediit ad ſctõꝝ patres q̃ coram eo nõ ocioſe: ſed
iocundanter laudibus inſiſtebãt. Quid autem dixe-
runt/ipſe noluit reuelare. Tu autem cogita eos qua
ſi cum corporibus. Et recolentes beneficia deo gra-
tias agebãt per ſingulas generatiões. Primo offe-

rentes ſe laudare eum tanq̄ dignum om̄i laude. Se
cundo recognoſcēdo deū ſuū. Tercio numerādo ipſa
beneficia. Quarto exhortando omnes ad laudem.
Quinto ipm̄ adorando. In quib⁹ eos diligēter ⁊ re
uerēter attēde q̄r oīa valde deuota ſunt ⁊ vtilia: non
ſolum ad preſentes meditationes: ſ; ⁊ laudes ⁊ cantẽ
ca q̄ ſibi in patria exhibent. Incipiēs igit̄ p̄ ſe ad᷑ ⁊
ſua gn̄atione ſtās corā eos alacriter ⁊ reuerēter ait.

¶ Cāticum ade p̄ ſe ⁊ ſua gn̄atione Ca.lxxxii.

Exultabit cor meum in ſalutari tuo: cātabo tibi q̄
bona tribuiſti michi: ⁊ pſallam nomini dn̄i altiſſi
me. Tu es q̄ feciſti celum ⁊ terrā: mare ⁊ oīa q̄ in eis
ſunt in ſapientia feciſti. Impleta eſt terra poſſeſſione
tua. Manus tue fecerunt me ⁊c. Dediſti mich' intel-
lectum vt ſeruarē mādata tua. Oīa ſubieciſti ſub pe-
dib⁹ meis ⁊c. Ego aūt cū in honore eſſem nō itellexi;
ꝯparat⁹ ſum iumētis inſipiētib⁹ ⁊ ſilis fact⁹ ſu; illis.
Trāſgreſſus ſum mandatum tuum. Voci maieſtatis
tue non obediui. ꝓpterea repleta eſt malis aīa mea:
⁊ vita mea in inferno appropiquauit. Circūdederūt
me mala quorum nō eſt numerus ⁊c. Mias tuas do
mine ineternū cantabo. Exaudiſti de celo ſctō tuo vo
cem meā. Inclinaſti celos ⁊ deſcēdiſti/⁊ eruiſti aīam
meā de inferno inferiori. Tenuiſti manum dexteram
meā/⁊ eruiſti aīa; meā de manu inferi ne piret. Pro
feciſti poſt tergum oīa pctā mea. Tu me lauiſti in ſan
guine tuo. Que ego rapui: tu exoluiſti. Mias tuas
dn̄e ineternum cātabo Venite ergo filii audite me ⁊
magnificate dn̄m mecum. Cātate canticum. Venite
adoremus ⁊ ꝓcidam⁹ ante dn̄m deū noſtrū. Et oēs
ꝓcidentes adorauerunt eum.

¶ Canticum noe p̄ ſe ⁊ ſua gn̄atione Ca.lxxxiii.

Tunc ſurgens ille ſanctus noe ſingulariter electus a deo toto orbe terrarum ꝑ ſe ⁊ ſua gñatione ſic fuit dño laudes ꝓſecutus. Confitebor tibi in toto corde meo: in conſilio iuſtorum et congregatione. Laudabo nomen dei cum cantico ⁊c. Cum velles de ſupficie terre delere hoīem quem creaueras: tu dirupiſti fontes et torrentes: tu ampliaſti fluuios ethan. Oīa que voluiſti feciſti in mari ⁊ in omnibus abyſſis Tunc auditam feciſti michi miam tuam. Diluuium inhabitare me feciſti. Miſiſti de celo ⁊ accepiſti me. Oīa excelſa tua ⁊ fluctus tui ſuper me tranſierunt Non me demerſit tempeſtas aque qꝛ firmaſti arcam tuam altiſſime. Nunc adieciſti viſitare nos in pace. Dominus noſter venit: ſuorum pauperum recordatus. Venite ergo filii et conſiderate opera dei: ꝙ terribilis in conſiliis ſuper filios hominum. Cantate domino canticum nouum quia mirabilia fecit. Et oīs tunc ꝓcidentes adorauerunt eum.

¶ Canticum abrahe/yſaac/et iacob pro ſe ⁊ ſuis generationibus Ca. lxxxiiii.

Fidelis quoqꝫ ⁊ cunctorum principium et forma Abraham necnon yſaac ⁊ iacob ꝓ ſe ⁊ ſuis generationibꝰ ſic cecinerunt. Cōfitebimur tibi deꝰ cōfitebimur: ⁊ inuocabimꝰ nomē tuum ⁊c. Notam feciſti in populis virtutem tuam: redemiſti in brachio tuo filios iſrael iacob ⁊ ioſeph. Memores erimus teſtamēti tui ⁊c. Non dimiſiſti hoīem nocere nobis: ⁊ corripuiſti pro nobis reges. Elegiſti nos hereditatem tuam nomē a ſeruis tuis aſſumpſiſti. De ſemine nr̄o ſalus oīm factꝰ es: ⁊ ꝓmiſiſti. Non enī angelum dñe/ſed ſemen abrahe apprehēdiſti. Memor fuiſti verbi ſancti tui. Tu nos gloria noſtra redemiſti. Montes iſrael

ramos veſtros expandite/ꝛ florere ꝛ fructus facite: quia lux mundi dñs cum potentia vel gloria reſurrexit. Cantate ei canticum nouū: bene pſallite ei in vociferatione. Qui timetis dominum laudate eum ꝛc. Exultemus dominum deum noſtrū ꝛ adoremus ſcabellum pedum eius: qm̄ ſanctum eſt. Et omnes procidentes adorauerunt eum.

¶ Canticum moyſi et ioſue pro ſe ꝛ generationibus ſuis. Capitulum. lxxxv.

Adhuc illi viri ſublimes duces caſtrorum ꝛ populi domini moyſes ꝛ aaron/phinees ꝛ ioſue dñm ieſum pro ſe ꝛ ſua generatione totaliter laudauerunt Cātabimus tibi dñe: glorioſe enim magnificatus es vehementer. fortitudo ꝛ laus noſtra: factus es nobis domine in ſalutem. Narrabimus laudes tuas ꝛ mirabilia que feciſti ſigna in manibus noſtris poſuiſti pharaonē ꝛ ſeruos eius oēs. Abſtuliſti populū tuum de medio eorum in manu potenti ꝛ brachio excelſo. Diuiſiſti mare rubrum in diuiſiones. Eduxiſti nos per medium eius. Eduxiſti nos cum argento ꝛ auro/ ꝛ non erat in tribubus noſtris infirmꝰ. Dediſti nobis manna ad manducandum. Panem angelorū manducauimꝰ. Eduxiſti populum tuum per deſertum in manibus noſtris. Lex tua immaculata conuertens alas quam nobis tuo digito ſcripſiſti. Ꝙ dulcia faucibus noſtris eloquia tua dum nobiſcum dñe loquebaris. Dediſti nobis in poſſeſſionem terram gentiū deſiderabilem. Nunc autem tu deus noſter ꝛ legifer/ad tuos ſaluādos deſcēdiſti. Et vos filii videte opa dei/ ꝛ glorificate nomē eius. Jubilate deo oīs terra ꝛc. Et oēs procidentes adorauerunt eum. Et refertur ꝙ iſte eſt hymnus quē xp̄s dixit in cena cum diſcipulis

qn̄ dixit. Et hymno dicto exierūt in montē oliuarum.

¶ Canticum dauid ꝛ aliorum prophetarum pro ſe ꝛ ſua generatione Ca. lxxxvi.

Poſt hec dauid rex populi dn̄i ac prophetarum eximius/ꝛ pſalmoꝝ ꝛ cāticoꝝ precipuus compilator tali cātico ꝓ ſe ꝛ ſua gn̄atione deum honorauit Deus canticum nouū cantabo tibi: in pſalterio decacordo pſallam tibi. Qui das ſalutē regibus ꝛc. Memor fuiſti dn̄e dauid: ꝛ om̄is māſuetudinis eius. Suſtuliſti eū de gregibus ouium ꝛ regē dn̄s vnxiſti eū ſcꝫ hereditatis tue. feciſti ei nomē grande/ ꝛ ꝑcinxiſti eū virtute ad bellum. Iuraſti michi nec me fruſtrat' es: de fructu vētris mei naſci. Sēꝑ ſit filia mea bn̄dicta ꝑ cui' ſacrū vterū trāſiſti. Ineternū nō obliuiſcar iuſtificationes tuas ꝛc. Multiplicaſti ſuper me miam tuā. Prophetā me iſrael dediſti. Ad hāc vocem iunxerūt ſe yſaias/hyeremias/ezechiel/daniel/ꝛ oēs prophete ad dauid ad laudes ſoluendas dn̄o. Et ſimul cum ipo deinceps dixerunt. Incerta ꝛ occulta ſapientie tue manifeſtaſti nobis. Audiebam' q̄ loquebaris in nobis: magnifica nobis reuelabas. Expectauim' ſalutare tuum dn̄e: vt ante nobis ꝓmiſiſti. Ecce nunc faciem tuā oſtendis: addes q̄ nobiſcum loquebaris. Om̄es ergo ei genuflectam': qꝛ ipe eſt dn̄s deus noſter. Et omnes ꝓcidentes adorauerunt eum.

¶ Canticum eſdre/neemie/ꝛ ceterorum de tranſmigratione babilonis Ca. lxxxvii.

Preterea illi viri excelſi eſdras/neemias/ꝛ ceteri de trāſmigratione babilonis: tales laudes domino exoluerunt. Confitebimur tibi dn̄e in toto corde noſtro/laudabimus mirabilia tua. Deus i ſancto via tua: q̄s de' magn' ꝛc. Sꝫ in hūilitate noſtra me-

mor fuiſti noſtri. Oēs gētes plaudite ⁊c. Nos autem
populus tuus ⁊ oues paſcue tue/laudam⁹ te. Et oēs
ꝓcidentes adorauerunt eum.

¶ Canticum ſymeonis/iohannis baptiſte/⁊ eorum
qui fuerunt tempore chriſti. Ca.lxxxviii.

CUm autem nō ſolum de antiquis patrib⁹ vel ge
nerationibus ſed de ipſius dñi ieſu tēpore plures
inter ſanctos patres prius in limbo/⁊ nunc in para-
diſo terreſtri eſſent/ſymeon ⁊ iohānes baptiſta/ſacra
tiſſimi innocentes ⁊ felix ille latro cum dño ieſu cruci
fixo volentes ⁊ ipſi laudes dño exoluere:ſic dixerunt
Cōfitebimur tibi dñe ſcḋm iuſticiam tuam:⁊ noī tuo
pſallemus. Deus tu docuiſti nos a iuuentute noſtra
⁊ vſqꝫ nunc ꝓnūciabim⁹ mirabilia tua. Tu es agn⁹
qui tollis pctā mundi. Tu es q̄ oīm misereris. Sicut
audiuimus ſic te vidim⁹ oculis noſtris. Ex ore infan
tium ⁊ lactentiū pfeciſti laudē. Modicū enim labora
uimus/⁊ multā glīam contuliſti nobis. Et vidimus
gloriā tuā quaſi vnigeniti a patre plenum grē ⁊ veri
tatis. Et omnes ꝓcidentes adorauerunt eum.

¶ Canticum angelorum Ca.lxxxix.

QUia vero non eſt veriſimile q̄ a laude dñi ceſſa
rent angeli ſancti(quorum ibi erat multitudo co
pioſa) cum hoc ſit p̄cipue eoꝝ officium:vt reſtauratio
nis ſue recognoſcant beneficium:ideo ipſi exultātes
coram domino totaliter iubilauerunt Alleluya. alle
luya. alleluya. Te decet laus/te decet hymnus/⁊ tibi
reddetur votum in hieruſalem. Hymnum tibi domi
ne cantabimus de canticis ſyon. Exaltare ſup̄ celos
deus ⁊c. Confeſſionem et decorem induiſti ⁊c. Om-
nia ꝑ te facta ſunt alleluya alleluya. Exaltaſti vt gy-
gas ⁊c. Cum eſſes rex noſter āte ſecula:te feciſti pau

perem alleluya. Minoraſti te paulominꝰ a nobis: vt
noſtras ruinas reparares alleluya. Benigne feciſti ī
voluntate tua ſyon: vt edificaretur ſupna hierl'm alle
luya alleluya. Habitātes in domo tua in ſecula ſecu-
loꝝ laudent te alleluya. Et ꝑ oēs vicos tuos cantabi
tur alleluya. Tu facis āgelos tuos ſpūs/ꝛ miniſtros
tuos ignem vrentē. Tu numeras multitudinē ſtella
rum. Benedicite angeli dn̄i dn̄o. Laudate eum om̄s
angeli eiꝰ. Adorāt te oēs angeli tui alleluya. Et plu
ra alia que omitto. Tunc oēs ꝓcidentes adorauerūt
eū. In talibus canticis ꝛ laudibꝰ ſtabāt oēs ſancti pa
tres ꝛ angeli corā dn̄o qn̄ erant cū eis reuerenter ala
criter ꝛ deuote/ꝛ quaſi glorioſi ꝛ beati cōtinue iubila
bant. Aſpice ergo eos/ꝛ cū leticia cōgratulare eis/et
attende q̄ dicunt ꝛ diſce deum laudare venerari/et ei
gr̄as agere/beneficia ſua recognoſcere/ꝛ toto affectu
ſtude ad illā gl'iam pertingere vbi ſemꝑ cuꝫ tā nobili
multitudine in cōſpectu dei tui in laudibꝰ ꝑſeueres.

¶ Nona apparitio quō apparuit vndecim diſcipulis
ianuis clauſis. Johannis. xx. Ca. xc.

Aduenīēte aūt die octauo reſurrectōis iteꝝ appa
ruit dn̄s ieſus ianuis clauſis diſcipulis / et erat
thomas cum eis qui prima die non fuerat. Et cū alii
narrarent ei ꝙ dn̄m viderant: reſpōdit. Niſi videro
in manibꝰ eius fixurā clauoꝝ ꝛc. nō credā. Dixit er
go paſtor bonꝰ de ſuo grege puſillo ſollicitus. Pax
vobis. Deinde dixit thome. Infer digitum tuū huc:
ꝛ noli eſſe incredulꝰ ſed fidelis. Tūc thomas ꝓcidēs
tetigit cicatrices/et dixit. Dn̄s meus ꝛ deus meꝰ. Ho
minem vidit ꝛ deum credidit. Dixit etiā ſuā culpam
de hoc ꝙ dereliquerat eū ſicut alii dixerūt. Dominus
autem erigens eum dixit. Noli timere om̄ia dimiſſa

ſunt tibi. Hoc autē de thome dubitatione permiſſum eſt diſpenſatore: vt euidentioribus argumentis reſurrectio domini probaretur. Conſidera benignitatem ⁊ humilitatem ac feruentē amorem eius quomō mōſtrauit thome ⁊ aliis diſcipulis vulnera ſua vt tolleret omnem obſcuritatem a cordibus eorū ad ipſorum ⁊ noſtram vtilitatem. Reſeruauit autem ſibi dominus cicatrices vulnerum propter tria. maxime vt fidem faceret apoſtolis de reſurrectione: vt ipſas oſtendat patri quando vult placare eum ⁊ interpellare pro nobis. Eſt enim aduocatus noſter. Et vt eas oſtendat reprobis in die iudicii. Stat igitur dominus ieſus cū matre ⁊ diſcipulis ſuis per aliquam moram loquens de regno dei. Et ipſi cum eo in leticia magna audientes illa verba excelſa/et aſpicientes faciem eius plenam gaudio ⁊ decore. Attende eos circunſtantes et dominam familiarius iuxta eum: magdalenam vero ſemper ad pedes eius. Sta igitur tu mente reuerenter ⁊ iocunde a longe/ſi forte miſericordia motus faciat te vocari. Tandem dixit eis vt vadant in galileam in montem thabor (vt dicitur) et ibi apparebit eis/et benedictione data diſceſſit ab eis. Ipſi vero remanſerunt vt prius famelici ⁊ ſitibundi de ipſo: ſed plurimum confortati.

¶ Decima apparitio facta diſcipulis in galilea in monte thabor. Mathei vltimo Ca.xci.

Poſt hec diſcipulis ad dictū locum thabor pgentibus iterum apparuit eis dn̄s dicens. Data eſt michi om̄is poteſtas in celo ⁊ in terra. Ite docete oēs gentes baptizantes eos in nomine patris ⁊ filii ⁊ ſpiritusſancti/docentes eos ſeruare que mādaui vobis. Et cōfortemini quia ego ſum vobiſcum oībus dieb⁹

vſq3 ad cõſummationẽ ſeculi. Adorauerunt alit eum in ſuo aduẽtu cum magna iocũditate. Manifeſtauit autẽ eis qualiter eſt dñs oim. Dat eis mandatũ pdicandi ⁊ formã baptizandi/⁊ vigorẽ pmaximũ cum dixit ꝙ ſemp erit cum eis. Uides quantã iocũditatem dat eis ⁊ que inſignia caritatis. His igitur dictis per dñm ieſum ⁊ data benedictione/diſparuit ab eis.

¶ Undecima apparitio facta ſeptẽ diſcipulis piſcãtib⁹ i mari/⁊ comedit dñs ieſus cũ eis. Jo. vlt. Ca. xcii

Diſcipuli xp̄o adhuc remãſerunt i galilea: iuerunt autẽ quadã die piſcatum ad mare tyberiadis ſeptem ex eis/⁊ p totã noctẽ nichil ceperũt. Mane autẽ facto dñs apparuit eis/⁊ ſtetit in littore maris. Querens igit̃ dñs ieſus ſi aliqd cepiſſent/dixerunt ei. Nõ Dixit eis. Mittite in dexterã nauigii rethe/⁊ inuenietis. Miſerunt igit̃ ⁊ ceperũt magnã copiam piſcium. Dixit tũc iohãnes petro. Dñs eſt. Tunc petr⁹ nudus exiſtẽs ſuccinxit ſe tunica ⁊ feſtinus venit per mare. Alii xp̄o nauigio venerũt. Et cũ deſcẽdiſſent/viderũt piſcẽ poſitum ſupra prunas. Dñs eni hoc eis parauerat. Fecit etiam accipi de piſcibus eorum ⁊ aſſari. Et ſimul cum eis comedẽs fecit cõuiuiũ cu3 eis in littore maris ⁊ cõſuete mĩe ⁊ humilitatis more miniſtrans: panẽ porrexit eis: ⁊ piſcem fregit ⁊ dedit eis. Stant reuerẽter ⁊ alacriter iſti cũ dño ſuo pariter comedentes aſpiciẽtes faciẽ ei⁹ deſiderabilẽ ⁊ iocundã ⁊ exultant in cordib⁹ ſuis. Accipiunt eſcas de ſacratiſſimis manib⁹ ei⁹ ⁊ reficiunt̃ non min⁹ ſpũalit̃ ꝙ corpaliter O quale cõuiuiũ eſt iſtud. Attẽde vt cu3 eis paſcaris cogitãdo ꝙ vtilia ſunt ⁊ pulcra iſta. Nã cõpleto iſto ſolẽni cõuiuio dixit dñs petro. Diligis me pl⁹ his: dixit ei. Dñe: tu ſcis qr amo te. Dñs dixit Paſce agnos

meos. Et iterũ ſic interrogans: recõmendauit eĩ gregem ſuum. In quo caritatem ⁊ benignitatẽ dñi ſolidam cõſidera. Aperte vides ꝙ diligenter imprimit reiterat/affectuoſe recõmẽdat aĩas nr̃as petro. Item dñs poſt hec predixit petro mortem ſuã dicens. Cum eſſes iunior cingebas te ⁊c. Declarãs qua morte eẽt moriturus: quia per paſſionẽ crucis clarificaturꝰ eẽt deum. Et cum de iohanne petrus quereret / hic autẽ quid: dñs reſpondit. Sic eum volo manere donec veniam/quaſi diceret. Uolo ꝙ per viam paſſionis me ſequatur: ſed in ſenio ⁊ cõtemplatione quieſcat ꝙuis alii diſcipuli vix intelligerent ꝙ nõ moreretur. Sed hoc non erat magnum donum cum ſit melius diſſolui et eſſe cum xp̃o. Attendiſti ꝙ multa dicta factaqꝫ ſunt ⁊ magnifica in hac apparitione. Poſt hec diſparuit dñs ab eis ⁊ more ſolito rediit ad ſanctos patres diſcipuli vero cum magno gaudio remanſerunt. Et poſtea redierunt hieruſalem.

¶ Duodecima apparitio qualiter apparuit dñs Ieſus pluſ ꝙ quingentis fratribus ſimul Ca. xciii.

ITerum apparuit dñs ieſus vltra ꝙ quingentis fratribus ſimul: ſꝫ quo loco/vel qñ/nõ eſt ſcriptũ. Et ſtans inter eos loquẽſqꝫ de regno dei magna eos iocunditate impleuit. Habes igitur duodecim apparitiones dñi poſt reſurrectionem vſqꝫ ad aſcẽſionem abſqꝫ duabus cum aſcenſione ꝓxime dicẽdis. Et ſic fuerunt. xiiii. Scire tñ debes ꝙ in euãgeliis nõ ſunt ſcripte niſi decem. Nam ꝙ apparuit matri/nõ eſt ſcriptum in aliquo loco: ſꝫ ſic creditꝰ. Quõ autẽ apparuit ioſeph/legitꝰ in euangelio nichodemi. Quõ etiam iacobo minori/ſcribit apl̃s ad corinth. De quingentis fratribus ſcribit idẽ apl̃s. Alie vero ſcribuntꝰ in euã-

gelio. Potes etiam meditari de pluribus. Nam ve-
riſimile eſt ꝙ dñs benignus ſepe matrem ⁊ diſcipu-
los viſitabat/⁊ magdalenam dilectã diſcipulam cō-
fortans ⁊ exhilarãs eos qui ſic vehemẽter de paſſio-
ne ſua fuerãt perterriti. Quod etiam beatus auguſti
nus ſentit dicens: de tp̄e poſt reſurrectionē non om̄ia
ſcripta ſunt. Crebra erat eius cōuerſatio cum eis. Et
forte ipſi ſancti patres maxime abraham ⁊ quib⁹ fa-
cta fuit ꝓmiſſio de filio dei veniebant cum eo ad viſi
tãdum illã ſuam glorioſam filiã/ſcʒ matrē dñi ꝑ eis
⁊ oībus gratiam inuenit ⁊ genuit redemptorē. O ꝙ̄
letanter eam aſpiciebãt ⁊ reuerẽter ſe inclinabant: et
om̄i qua poterãt benedictione colebãt ꝙ̄uis nō vide
rentur ab ea. Cogita ſolitam benignitatē caritatē et
humilitatē dei. Vñ facimus mentionē ꝙ iſta in om̄i-
bus factis eius relucēt ꝙ poſtq̄ reſurrexerat/adhuc
ꝑegrinari per quadraginta dies voluit/vt ſuos diſci
pulos confirmaret ⁊ roboraret. Digne nēpe poſt tot
annoꝝ curricula: poſt tot labores ⁊ afflictiones: poſt
tam ignominioſam ⁊ acerbã mortem poterat trium-
phator ad ſuã gloriam remeare ⁊ ꝑ ſuos angelos cō
firmare ⁊ confortare ap̄los ꝓ ſuo nutu. Sed hoc nō
patitur caritas ſua: ſed ꝑſonaliter voluit conuerſari
cum eis per. xl. dies apparēs eis in multis argumen
tis ⁊ loquēs de regno dei. Pro eis fecit hoc ⁊ pro no
bis ſed non aduertimus. Dilexit ⁊ diligit valde nec
diligitur ad talem ⁊ tantum ignem non ſolum cale-
fieri ſed ardere deberemus.

De aſcenſione domini noſtri ieſu chriſti. Actuum primo. Ca. xciiii.

Circa dñi aſcenſionem te eſſe vigilem oportet/ vt
ſi vnq̄ toto mentis conatu te preſentem exhibui

ſti verbis ꝛ factis eius. nunc multomagis facias. Nã
hec ſolẽnitas ſuperat oĩs alias/vt infra clarius oſtẽ
dam. Saltem hoc animet te ad attentionem quomo
do nunc aſcenſurus corporali preſentia completo ſue
peregrinationis curſu operatur. Unde verba ꝛ facta
eius ſũt attẽtius ꝯſiderãda. Quelibet aĩa fidelis de
bet ſponſum ſuum deum ꝛ dñm ſuum in eius diſceſſu
diligentiſſime obſeruare / et que per eum dicuntur et
fiunt mente viceroſius amplecti ꝛ ei ſe deuotius ꝛ hu
milius recõmendare ac totaliter animũ ſuũ ab aliis
retrahere. Die igitur quadrageſimo a reſurrectione
ſciens dñs ieſus quia venit hora vt tranſeat ex hoc
mundo ad patrem/cum dilexiſſet ſuos in finem dile-
xit eos. Accipiens igitur de paradiſo terreſtri ſctõs
patres ꝛ illas oĩs ſanctas aĩas ꝛ benedicens enoch
ꝛ helye ibi remanentibus ꝛ adhuc viuentibus venit
ad diſcipulos ſuos qui erant in cenaculo in mõte ſyõ
cum matre et aliis. Et apparens eis voluit ante di-
ſceſſum ſuum prandere cum illis in ſignum memo-
riale dilectionis ꝛ gaudii. Quibꝰ igitur ſimul comedẽ
tibus cum leticia magna in hoc vltimo conuiuio dñi
ſui/dixit eis dñs ieſus tempus eſt vt reuertar ad eum
qui me miſit/vos autem manete in ciuitate donec in
duamini virtute ex alto: quia infra paucos dies re-
plebimini ꝟtute ſpiritusſancti ex alto/vt vobis ꝓmiſi
Poſtea ibitis ꝑ vniuerſum orbẽ predicãtes euange
lium meũ/ꝛ baptizãtes credẽtes/ꝛ eritis michi teſtes
vſqꝫ ad vltimum terre. Exprobrauit autem incredu
litatem eorũ: quia his qui viderant eum reſurrexiſſe
non crediderant ſcꝫ angelis ſuis. Hoc nunc maxime
facit cum predicandum eſſe dicebat. Quaſi diceret:
multomagis vos debebatis ãgelis credere: ꝛ anteꝙ

videretis me/ꝙ gentes que credent vobis predican
tibus/nō me viderūt. fecit autē hoc vt ſuū defectū co
gnoſcētes/humiliores eſſent/oſtendēs eis in diſceſſu
ſuo ꝙtum placebat ei humilitas quaſi eam peculiari
ter recōmenderet eis. Querentib⁹ autē eis de futu-
ris tp̄ibus noluit eis reſpondere: quia nō expediebat
eis. Stans igit̄ / comedunt loquunt̄/de p̄ntia dn̄i ſui
gaudent: ſed turbant̄ de receſſu eius. Tanta amoris
dulcedine ⁊ magnitudine diligebāt eum / ꝙ v̄ba de
receſſu ſuo nō poterant equo tolerare aīo. Quid aūt
dicam de matre iuxta eum prandente: q̄ ſup oīs ſic
intenſe eum amabat. An non credis qꝛ ad hec verba
diſceſſus ſui maxime dilectiōis tacta ⁊ cōmota dulce
dine reclinaret caput ſuum ſup filiū ſuum: ⁊ recūbe-
ret ſup pectus ei⁹. Nam ſi iohānes fecit in cena: mul
tomagis meditari potes de ipſa. Vn̄ ſuſpirans cum
lacrimis dicebat ⁊ rogabat eum dicens. Fili mi ſi di
ſcedere vis: duc me tecum. Dn̄s autē ꝯſolans eam di
cebat. Rogo mater cariſſima ne moleſte feras diſceſ
ſum meum qꝛ vado ad patrem. Te aūt hic remanere
expedit ad tp̄s ad ꝯfirmandos credētes. Poſtea ve
niam ⁊ aſſumā te ad gloriā meā. Ad quē mater. Fili
dulciſſime fiat volūtas tua. Nam ego nō ſolū rema-
nere ſꝫ ⁊ mori parata ſum ꝓ aīabus ꝓ quib⁹ tu mor-
tuus es: ſꝫ eſto memor mei. Dn̄s autē eam diſcipulos
⁊ magdalenam conſolabat̄ dicens. Non turbet̄ cor
veſtrum neqꝫ formidet. Nō relinquā vos orphanos
vado ⁊ venio ad vos ⁊ ſemꝑ ero vobiſcum. Tandem
dixit eis vt vadant in monte oliueti: qꝛ inde volebat
aſcendere. ⁊ tunc diſparuit ab eis. Mater ergo ⁊ alii
ſine mora iuerunt ad dictum montē q̄ eſt ꝓpe hieru-
ſalem ad vnū miliare: ⁊ ibi iterum apparuit eis. Ecce

eum oēs electi tibi p̄ſentabunt cū corporib⁹ glorifica
tis. Propterea dixi tibi in principio/ q̄ hec ſolēnitas
omnibus conſideratis ſupeminet cunctis. Percurre
p ſingula ⁊ videbis ſi verum loquor. Magnū paſcha
⁊ ſolēne eſt incarnatio dn̄i ⁊ initium oīs boni noſtri.
ſed hoc nobis/non ſibi. Nā ipſe tunc in thalamo vte
ri virginalis incluſus eſt. Magnū etiā eſt paſcha na
tiuitatis dn̄i. ſed illud/nobis/non ſibi. Compatiendū
eſt q̄ ad tantā paupertatē vilitatem ⁊ penuriā natus
eſt. Magnū eſt quo ad nos feſtum eius paſſio: q̄r tūc
oīa pctā deleta ſunt. Nichil enī (vt ait Grego.) nobis
naſci ꝓfuit/niſi redimi ꝓfuiſſet. Sed ꝑpter tormēta
duriſſima ⁊ mortem turpiſſimam quam ſuſtinuit: nec
ſibi fuit nec nobis ibi materia gaudii: ſꝫ triſticie ⁊ me
roris. Magnum ⁊ ſolēne feſtum eſt verum paſcha re
ſurrectionis dn̄i noſtri ieſu xp̄i tam pro ſe q̄ ꝓ nobis
q̄r ipſe glorioſus triūphator apparuit/⁊ nos iuſtifica-
ti ſumus. Venerabilis igit̄ dies multum: ideo in ipſo
ſingulariter cantat eccl̄ia. Hec eſt dies quā fecit dn̄s
Et ſm auguſtinum hec dies ſanctior eſt aliis. Intelli
ge de precedētibus. Nam hec dies aſcēſionis maior
⁊ ſanctior videt̄: q̄r lꝫ reſurrexit dn̄s/adhuc tamē pe-
regrinatur in terris/adhuc eſt clauſa ianua paradiſi.
ahduc ſancti patres nō iuerūt ad patrem/que omnia
in aſcenſione cōpleta ſunt. Et ſi bene inſpicis quicqd̄
deus fecit vſqꝫ modo: fecit vt perueniret ad hanc diē
⁊ ſine hac die erant imperfecta omnia opera ſua. Nā
celum terra ⁊ omnia que in eis ſunt: facta ſunt pro-
pter hominem: homo autem propter gloriam haben
dam. Ad ipſum autem vſqꝫ nūc nullus poterat per-
tingere poſt peccatum q̄tūcunqꝫ iuſtus. Vides igi-
tur q̄ magnificus ⁊ mirificus eſt dies iſte. Similiter

magnum paſcha valde dies penthecoſtes/⁊ eũ mul-
tum ſolẽnizat eccleſia. et ratio eſt: quia tunc ſummũ
donum ſcilicȝ ſpiritũſanctum recipit: ſed illud nobis/
non ſibi. Sed hodiernus dies aſcenſionis eſt prope
feſtum ſolenniſſimum domini noſtri ieſu chriſti: quia
hodie incipit ſedere ad dexteram patris/⁊ requiem
capit a peregrinatione ſua. Et eſt feſtum supernorum
ciuium: quia nouum gaudium ſuſcipiunt de domino
ſuo quem ante ibi in humanitatis forma non vide-
rant/⁊ quia primo incipiunt reſtaurari ruine eorum
in tanta multitudine beatorum. Et etiam proprie fe-
ſtum illorum egregiorum patriarcharum propheta
rum ⁊ animarum ſanctarum: quia ad ſupernam ho
die patriam primitus venerunt. Si ergo facimus fe
ſtum de aliquo migrãte ad celo/q̃tomagis de tot mi
lib⁹: ſed et q̃to magis de ſancto ſanctorum: Eſt etiã
feſtum domine que filium regali dyademate coro-
natum ſic vidit tanq̃ verum deum ſuper excelſa aſcẽ
dere. Et eſt feſtum noſtrum: quia humana natura ho
die ſuper celos eſt exaltata. quia niſi chriſtus aſcen-
diſſet/illud donum ſcilicet ſpiritũſanctum pro quo ſic
merito ſolennizamus recipere nequibamus. Unde
dicebat diſcipulis ſuis. Expedit vobis vt ego vadam
Si enim non abiero paraclitus non veniet ad vos.
Unde Bernardus. Solennitas iſta cariſſimi glorio
ſa conſummatio eſt/⁊ adimpletio aliarum ſolennita
tum/et felix clauſura totius itinerarii domini noſtri
ieſu chriſti fili dei viui. Merito ſolennitas diei huius
agitur qui ſol celeſtis iuſticie noſtris ſe preſentauit
obtutibus. Magna quoqȝ leticia et exultatio quan-
do conciſſo ſacco/leticia circundatus eſt/⁊ noſtre de-
dicauit exordia reſurrectionis. Uerũtamen quid mi

chi ex ſolennitatibus iſtis/ſi conuerſatio noſtra deti-
netur in terris? Dico igitur. Non multominus mi-
chi tolerabilior videtur huius exilii habitatio ꝙ ge-
henna. Deinde ait. Niſi abiero paraclitus non ve-
niet ad vos. Uides ne quēadmodum ꝛ ceterarum ſo
lēnitatum ea quam hodie celebramus ꝛ conſumma-
tionem habeat ꝛ fructum declaret ꝛ augeat gratiam
Sicut enim bona opera eius qui ꝓ nobis natus eſt:
ita eius quoqꝫ aſcenſio propter nos facta eſt/et facit
pro nobis. Hucuſqꝫ Bernardus. Manifeſte ergo vi
des ꝙ ſolennior eſt dies illa omnibus aliis ꝛ omnis
qui bene diligeret dominum ieſum hodie magis lau
daret ꝙ in aliqua die anni. Unde ipſe dicebat diſci-
pulis ſuis. Si diligeretis me gauderetis vtiqꝫ quia
vado ad patrem. Et ꝓpterea credo me recte dixiſſe;
quia nunꝙ in patria fuit aliqua dies tantum ſolen-
nizata vt iſta. Durauit autem gaudium et exultatio
tanti feſti/vſqꝫ ad diem penthecoſtes. Aſcenſio enim
domini fuit hora ſexta. Nam primo comederat ho-
ra tercia cum diſcipulis ſuis. Quāuis igitur in pa-
tria omnes exultarent vltra ꝙ dici poſſet; tamen pri
ma die/ſcilicet vſqꝫ ad aliam ſextam horam/angeli
fecerunt ſingulare feſtum/et dominus ieſus eis oſtē
dit et fecit aliquam familiaritatem ſingularem ꝛ cō
ſolationem. Secunda die fecerunt archangeli. Ter
cia die virtutes. Quarta die poteſtates. Quinta die
principatus. Sexta dominationes. Septima thro-
ni. Octaua cherubin. Nona ſeraphin. Hi ſunt no-
uem ordines angeloꝝ/et ſic hec durauerunt vſqꝫ ad
ſextam ſabbati vigilie penthecoſtes. Et extunc fece-
rūt feſtum ſancti patres vſqꝫ ad horam terciam diei
dominice.

TUnc his cōpletis dixit domin⁹ ieſu patri. Pater mi recordare ꝓmiſſi mei quod feci fratribus meis de ſpūſſancto. Reſpondit pater. Fili mi: multū gratum habeo ꝓmiſſum. Dicunt ergo ad ſpiritūſanctum. Rogamus te vt deſcendas ad diſcipulos noſtros ⁊ eos repleas/conſoleris/robores/⁊ inſtruas/⁊ cumulum virtutum ⁊ gaudium conferas eis. Et ait ſpiritusſanctus. Ecce ego paratus ſum. Et ſtatim venit ⁊ deſcendit repente in linguis igneis ſuper .cxx. diſcipulos ſimul congregatos / ⁊ eos repleuit omni gaudio: cuius virtute diſcipuli vegetati/docti/accenſi ⁊ illuminati/totum orbem cōcuſſerunt/ ⁊ pro magna parte ſibi ſubiecerunt. Deinde ſuperni ciues laudauerunt ⁊ ſemper laudent deum/ ⁊ habēt dies leticie/⁊ nunꝙ deeſt ibi ſolēnitas ⁊ gratiarū actio ⁊ vox laudis. Scriptum eſt enim. Beati qui habitant in domo tua ⁊c. Feſtinemus igitur nos ingredi in illam requiem vbi tanta ſuperabundat indeſinenter leticia/ et ad patriam noſtram totis conatibus ſuſpiremus: Odiamus huius mundi miſeri ⁊ putridi corporis noſtri compagē/⁊ eius curam non faciamus in deſideriis quando nos hic detinet incarceratos ⁊ peregrinos a tanto bono. Dicamuſqꝫ cum apoſtolo. Infelix ego homo quis me liberabit a corpore mortis huius Et iterum. Quādiu ſumus in hoc corpore/peregrinamur a domino. Cupio diſſolui et eſſe cum chriſto. Deſideremus corporis reſolutionem/⁊ eam cōtinue poſtulemus a domino. Et quia nos per noſmetipſos eam cum ſalute conſequi non valemus. interim ſaltē moriamur mundo ⁊ pompis ac concupiſcentiis eius. Abſtrahamus corde forti ⁊ perſeuerāti ab his rebus

caducis/miſeris/breuibus ⁊ leuibus. Fugiamus ꝯ-
ſortium tale harum viſibilium rerum/que vulnerant
⁊ interficiant animas noſtras. Aſcendamus autem
mente cum domino/aut potius ad dominum / ⁊ cum
ipſo ſit in celis conuerſatio noſtra: vt ſic facientes nõ
ex toto ſimus peregrini ⁊ aduene: ſed in tempore viſi
tationis nos ad ſe dignetur aſſumere/ipſe de quo lo
quimur dominus noſter Jeſus chriſtus qui eſt ſuper
omnia deus benedictus et laudabilis in ſecula ſecu-
lorum. Amen.

¶ Explicit liber aureus de vita chriſti per ſanctum
bonauenturã doctorẽ ſeraphicũ editus ſiue ꝯpoſitus

¶ Seq̃tur tabula capituloꝝ ĩ libro pñti contentoꝝ

De meditationibus que precedũt incarnationẽ	i
De contentione inter miām ꝛ veritatem	ii
De his que poſteą in celo contingere potuerunt	iii
Incipiunt meditationes vite domini ieſu de incar-natione	iiii
Quomodo domina noſtra iuit ad elizabeth	v
Quomodo ioſeph voluit eam occulte dimittere	vi
De natiuitate domini noſtri ieſu chriſti	vii
De circunciſione domini	viii
De epyphania domini	ix
Que facta ſunt in preſepio poſt oblationem	x
De purificatione beate marie virginis	xi
De fuga domini in egypto	xii
De reditu domini ab egypto	xiii
Quomodo puer ieſus remãſit ĩ hieruſalem	xiiii
Quid fecit dominus ieſus a duodecimo ãno vſq; ad principium triceſimi anni vite ſue	xv
De itinere domini ad baptiſmum	xvi
De ieiunio ꝛ tentatione domini ieſu	xvii
De apertione libri in ſina goga	xviii
De prima vocatione apoſtolorum	xix
De miraculo facto ad nuptias	xx
De ſermone domini in monte	xxi
De ſeruo centurionis et filio reguli	xxii
De paralitico miſſo per tectum	xxiii
De ſocru ſymeonis petri	xxiiii
De dormitione domini in nauicula	xxv
De filio vidue ſuſcitato	xxvi
De puella ſuſcitata	xxvii
De conuerſatione marie magdalene	xxviii

Quomodo iohannes baptiſta miſit diſcipulos ſuos ad chriſtum xxix
De morte beati iohannis baptiſte xxx
De locutione dñi cum ſamaritana xxxi
Qualiter dominus ieſus fuit ductus vſq; ad ſupercilium montis xxxii
Qualiter dominus ieſus ſanauit quendam habentem manum aridam xxxiii
De multiplicatione panum xxxiiii
De fuga domini quando turba voluit eum facere regem xxxv
Quomodo dñs ieſus orauit in monte xxxvi
De muliere chananea xxxvii
Quomodo aliqui ex verbis domini ſcandalizati ſunt. xxxviii
De retributione relinquentium omnia xxxix
Qualiter dominus ieſus queſiuit a diſcipulis quid dicerent de chriſto xl
De tranſfiguratione dñi in monte thabor xli
Qualiter dominus ieſus duabus vicibus eiecit vendentes & ementes in templo xlii
De probatica piſcina lxiii
Quomodo diſcipuli vellebant ſpicas propter famem xliiii
De miniſterio marthe & marie xlv
Diſtinctio contemplationum xlvi
De impedimentis contemplationis & que vita alteri preferatur. xlvii
Quomodo dominus ꝑdixit iudeis ꝙ eccleſia deuolueretur ad gentiles xlviii
Quomodo iudei voluerunt capere dominum Jeſum in ſermone xlix

De ceco in hierico illuminato
Quomodo dominus Jeſus intrauit domum Zachei. li
De ceco a natiuitate illuminato lii
Quomodo abſcondit ſe dominus ieſus exiens de tẽplo liii
Quomodo alia vice iudei voluerunt lapidare Jeſum liiii
De reſurrectione lazari lv
De maledictione ficus lvi
De muliere in adulterio deprehenſa lvii
De conſpiratione iudeoꝝ contra dñm lviii
Qualiter dominus rediit bethaniam lix
Quomodo dominus ieſus mortem ſuã predixit matri ſue lx
De cena domini lxi
De paſſione domini ieſu in generali lxii
Meditatio paſſionis in hora matutinali lxiii
Quomodo prĩcipes duxerũt Jeſum ad pylatũ lxiiii
Meditatio paſſionis ad terciam lxv
Meditatio paſſionis ad ſextam lxvi
De mora noſtre domine iuxta crucem lxvii
Meditatio paſſionis in hora completorii lxviii
De die ſabbati lxix.
Quid fecit dominus in ſabbato lxx
Canticum ſanctorum patrum in limbo lxxi
De reſurrectione domini prima apparitio quomodo apparuit matri ſue lxxiii.
Quomodo magdalena et alie mulieres iuerunt ad monumentum lxxii.
Secunda apparitio quomodo apparuit magdalene lxxiiii.

AAaabbcc

Zas
li
lii
oc'tē
liii
Zes
liiii
lv
lvi
lvii
lviii
lix
rma
lx
lxi
lxii
lxiii
lxiiii
lxv
lxvi
xvii
xviii
xix.
lxx
lxxi
odo
xiii.
t nd
xii.
ales
iiii.
C

BIBLIOTECA DE CATALUNYA
1001961156
Ilav.
DIPUTACIÓ DE BARCELONA
Biblioteca de Catalunya
Reg. 478.834
Sig.
Mar 444-12º